

Quý Ngài Định Kiến

Contents

Quý Ngài Định Kiến	2
1. Chương 1: Quy Tắc Ngâm Trong Truyền Thuyết	2
2. Chương 2: Nhớ Năm Tháng Hậu Cung Xưa	7
3. Chương 3: Vẫn Nhớ Lần Đầu Gặp Nhau Năm Ấy	14
4. Chương 4: Tình Tiết Này Có Vấn Đề	21
5. Chương 5: Em Là Mưa Bụi Tháng Ba	27
6. Chương 6: Tôi Không Muốn Nổi Tọe Nào Hết	34
7. Chương 7: Tôi Thích Tấu Hài Thế Đây	41
8. Chương 8: Em Không Hợp Tác Với Anh Ta	46
9. Chương 9: Rơi Vào Cạm Bẫy Độc Thân	51
10. Chương 10: Tình Cờ Bất Gặp Cái Gì Chứ	57
11. Chương 11: Lựa Chọn Quan Trọng Hơn Cố Gắng	65
12. Chương 12: Âm Mưu Giăng Săn	69
13. Chương 13: Chỉ Muốn Yên Tĩnh Một Mình	75
14. Chương 14: Ending Song Phim Cung Đấu	81
15. Chương 15: Dân Hậu Cung Sang Chảnh Của Thầy Quan	88
16. Chương 16: Cuối Cùng Cũng Sờ Được Đùi	94
17. Chương 17: Mình Xong Đời Rồi	101
18. Chương 18: Em Muốn Học Nấu Canh	107
19. Chương 19: Anh Ấy Vẫn Luôn Nằm Trên	113
20. Chương 20: Canh Ngon Với Tuyển Chọn Hậu Cung	117
21. Chương 21: Ngoại Truyện Về Trần Cẩm	121
22. Chương 22: Cùng Nghỉ Phép Nhé	127
23. Chương 23: Cuộc Đời Đúng Là Quá Điên Đảo	133
24. Chương 24: Cứu Rồi Nền Âm Nhạc Hoa Ngữ	139
25. Chương 25: Tư Vấn Tình Cảm Cho Bạn Nổi Khó	144
26. Chương 26: Bất Kể Thế Nào Cũng Mời Lên Xe	151
27. Chương 27: Pháo Đỏ Rực Rỡ	156
28. Chương 28: Lân Chiêu Nghi Thiên Thu Vạn Tuế	162
29. Chương 29: Độc Yêu Lây Truyền Thế Nào	169
30. Chương 30: Nhà Cũ Hoả Hoạn, Khó Lòng Chữa Cháy	174
31. Chương 31: Chắc Chắn Mẹ Tôi Rất Thích Em	180
32. Chương 32: Chỉ Cách Cửa Một Bước	186
33. Chương 33: Hi Vọng Em Sẽ Mãi Yêu Tôi	192
34. Chương 34: Bà Xã Đúng Là Một “tra Công”	199
35. Chương 35: Anh Chỉ Có Mình Em	204
36. Chương 36: Một Khi Bắt Đầu Chính Là Cả Đời	212
37. Chương 37: Mưu Sâu Của “ngọc Bạch Ngọt” Công	219
38. Chương 38: Cảm Ơn Quý Ngài Của Tôi (hết Chính Văn)	223

Quý Ngài Định Kiến

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Red de EdThể loại: Đam mỹ, niên hạ, giới giải trí, ngọt ngào, hài nhẹKỹ năng đặc biệt của ngài chế tác có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngai-dinh-kien>

1. Chương 1: Quy Tắc Ngâm Trong Truyền Thuyết

Số phận xoay vần, không gây không chết, nói chung là vậy đó.

Lúc Quan Lan về phòng khách sạn thì phát hiện một người đang đứng trước cửa.

Con trai, trẻ tuổi, nhưng vừa nhìn đã biết không phải học sinh. Dáng dấp cũng được, nhưng Quan Lan coi như từng gặp vô số người đẹp, nên cũng chỉ nhìn rồi thôi.

Trên mặt mang nét ngượng ngịu kì quặc như có điều muốn nói, từ khi Quan Lan ra khỏi thang máy thì hai mắt đã dính chặt trên người anh.

Quan Lan vô thức nhìn số phòng, nhìn lại thẻ khoá của mình, phát hiện mình không đi nhầm, mở thẳng cửa ra.

Không sao ngờ được, thanh niên này “thân thủ bất phạm”, thừa dịp anh mở cửa ra, nhảy như hổ vồ muốn xông vào phòng.

Quan Lan kinh hãi, kéo tay người ta ra: “Cậu tìm ai? Có phải đi nhầm không?”

Vị “thiếu hiệp” kia nhìn Quan Lan, sau đó đỏ mặt.

Quan Lan: ...

Lẽ nào đây chính là fan nảo tàn trong truyền thuyết, fan cuồng stalk?

Tuy dạo này anh hoạt động khá nhiều trên truyền thông, nhưng bản chất vẫn là một người làm việc sau hậu trường. Đây vẫn là lần đầu tiên gặp fan nảo tàn, mới mẻ ra phết.

Trên mặt thiếu hiệp vẫn mang nét ngượng nghịu kì quặc: “Thầy Quan, em là Bạch Lâm.”

Quan Lan cẩn thận lục tìm cái tên này trong nhà kho trí nhớ, không có kết quả.

Bạch Lâm: “Thầy Quan, em vẫn luôn kính trọng và sùng bái thầy. Em nghe bài hát của thầy mà lớn lên, mỗi ca khúc thầy viết em đều nghe đi nghe lại vô số lần... Từ nhỏ em đã có một ước mơ âm nhạc, em muốn hát...”

Sắc mặt Quan Lan lạnh đi, đổi giọng sang tông của phát ngôn viên Bộ ngoại giao: “Hợp tác chuyên môn xin liên hệ với công ti, trên website chính thức của công ti có cách liên hệ.”

Thiếu hiệp họ Bạch có gan mò đến cửa phòng anh, sao có chuyện đôi câu hách dịch là đuổi về được: “Không phải hợp tác chuyên môn đâu ạ, thầy Quan, thật ra em hi vọng thầy có thể... Tự mình hướng dẫn em một chút...”

Quan Lan: “Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đó.”

Bạch Lâm sốt ruột: “Thầy không nhớ em thật à? Vòng tuyển chọn của ‘Ca vương trảm kế tiếp’, em hát bài *Mưa to*, thầy còn góp ý cho em, nền tảng không vững chắc, cách hát quá phô...”

Cuối cùng Quan Lan cũng có ấn tượng mơ hồ về cậu.

Giám khảo của show tuyển chọn tài năng, một ngày phải phỏng vấn hơn trăm thí sinh, có thể lơ mơ nhớ được bộ dáng, cũng coi như anh gắng sức lắm rồi.

Quan Lan: “Nếu cậu có ý kiến về kết quả của giám khảo, mời liên hệ với ban tổ chức là đài truyền hình Hằng Tinh, tìm tôi cũng vô ích.”

Bạch Lâm nói to: “Thầy Quan! Cuộc thi này cực kì quan trọng với em! Nhất định em không thể mất đi cơ hội này! Chỉ cần thầy có thể giúp em! Bảo em làm gì cũng được!”

Liên kết sắc mặt ngượng nghịu của cậu với “tự mình hướng dẫn”, “làm gì cũng được”, cuối cùng Quan Lan cũng biết vị này đứng canh trước cửa nhà anh để làm gì rồi.

Thì ra là đến cửa xin được quy tắc ngầm.

Quan Lan – tổng giám bộ phận âm nhạc của tập đoàn giải trí Thiên Long, phó tổng giám đốc thường vụ hãng thu âm Thiên Long, gái trai ăn cả, quỷ đói háo sắc, ma dâm cuồng quy tắc ngầm, ngủ với nửa giới âm nhạc Hoa ngữ, nhà sản xuất âm nhạc vàng trong truyền thuyết.

Anh đổi sang vẻ mặt hoà nhã, hứng thú dạt dào, cho người vào trong phòng.

Quan Lan: “Nào, cậu ngồi đi. Đừng căng thẳng, chúng ta tán gẫu trước đã. Sao cậu biết tôi ở đây?”

Bạch Lâm: “Em hỏi lễ tân ạ.”

Lễ tân khách sạn năm sao có thể để cậu hỏi bữa ra được số phòng của khách chắc, cậu lừa thằng đàn đây à?

Quan Lan: “Ngày đầu tiên làm quen đã nói dối tôi, hình như không tốt cho phát triển quan hệ về lâu về dài đâu nhỉ?”

Bạch Lâm vẫn là trẻ con, một câu thần nhiên của Quan Lan đã lừa cho cậu sợ mất mật: “Em đùa thôi... Là anh Vương Thần, là anh ấy nói cho em biết.”

Quan Lan: “Thật hả? Không phải đang đùa đấy chứ? Bây giờ tôi gọi điện cho Vương Thần hỏi cậu ta nhé?”

Bạch Lâm: “Thật mà thật mà, anh ấy là người nhà của em, là anh ấy nói với em thật đó.”

Người nhà mà chỉ cho cậu cách này thì lòng dạ cũng đen tối lắm, chắc nhà cậu phải nợ tiền người ta ấy chứ.

Quan Lan: “Ồ, tôi cũng đoán là cậu ta. Vương Thần hiểu sở thích của tôi nhất mà.”

Nghe ra thế này là có cửa rồi, sắc mặt Bạch Lâm chuyển sang ngượng ngịu một cách sung sướng.

Quan Lan: “Nếu cậu muốn theo tôi, thì tôi sẽ nói cậu nghe một số quy tắc khi phục vụ tôi.”

Nghe giọng anh nghiêm túc, Bạch Lâm bất giác ngồi thẳng người lên, trưng ra dáng vẻ trịnh trọng lắng nghe.

Quan Lan: “Người đi theo tôi, từ cao xuống thấp, chia làm một hoàng hậu, hai quý phi, bốn phi, tám tần, mười sáu chiêu nghi, ba mươi hai tiếp dư, mỹ nhân và tài nhân dưới nữa thì không giới hạn số lượng. Cấp vị khác nhau thì lương tháng và đãi ngộ cũng khác nhau, mỗi dịp cuối năm, tôi sẽ căn cứ vào lí lịch và biểu hiện của mỗi người để tiến hành thăng cấp giáng cấp. Đến tiếp dư, mới có thể kí hợp đồng với công ti của tôi. Chiêu nghi ra single, tần có thể ra album, đến hàng phi thì tôi sẽ đích thân viết ca khúc độc quyền cho cậu.”

“Điều kiện như cậu đây, nói thật bình thường tôi không thèm liếc mắt. Hôm nay đúng lúc tôi có hứng, có thể cho cậu một cơ hội, nhưng mà cậu chỉ có thể bắt đầu từ vị trí tài nhân thấp nhất, đi lên từng bước một. Cậu đồng ý không?”

Bạch Lâm trợn tròn mắt, trên mặt viết “*Trước đây tui chỉ biết mấy người có tiền rất biết chơi, không ngờ lại biết chơi đến mức này luôn đó*”.

Quan Lan: “Tôi ấy à, chưa bao giờ ép mua ép bán hết. Nếu cậu không đồng ý thì đi ngay, tôi sẽ coi như chưa từng gặp cậu.”

Bạch Lâm: “Đợi đã thầy Quan... Thầy để em suy nghĩ một lúc đã.”

Quan Lan nhìn cậu bằng đôi mắt kì cục. Đến thế rồi mà vẫn còn suy nghĩ được, thiệt tình muốn nổi tiếng phát điên rồi à?

Quan Lan dọa cậu: “Tôi không có thời gian chờ cậu nghĩ đâu, hoặc đi hoặc ở, quyết định ngay đi, đừng có cản trở tôi tìm người khác.”

Bạch Lâm cắn môi, vì đại nghĩa diệt thân: “Em đồng ý! Em đồng ý đi lên từ tài nhân! Hôm nay em bắt đầu trở thành thành viên trong hậu cung của thầy! Em đồng ý!”

Quan Lan: “Cậu đồng ý hả?”

Quan Lan: “Ha ha, tôi không đồng ý.”

Sau khi đuổi Bạch Lâm đi, Quan Lan gọi điện thoại cho trợ lí Nhậm Hiểu Phi: “Sa thải Vương Thần, báo với bộ phận nhân sự ngày mai làm thủ tục nghỉ việc cho cậu ta.”

Nhậm Hiểu Phi hơi giật mình: “Vâng thưa Quan tổng... Em có thể hỏi tại sao được không?”

Đúng lúc Quan Lan muốn xả giận, bèn nói chuyện của Bạch Lâm cho Nhậm Hiểu Phi.

Trợ lí Nhậm nghe xong thì im lặng một lát.

Sau đó dùng phương thức biểu đạt khéo léo nhất để nhắc nhở ông chủ nhà cậu: “Em nghĩ cách anh đuổi cậu ta đi, không thích hợp cho lắm.”

Quan Lan: “Không hợp chỗ nào?”

Nhậm Hiểu Phi: “Cậu ta ra ngoài sẽ nói lung tung với người khác.”

Quan Lan: “Tôi nói điều như thế, vô lí như thế, vừa nghe đã biết là nói linh tinh rồi, cậu ta còn tin được hả? Cậu ta ngu chắc?”

Nhậm Hiểu Phi: “Theo những gì anh tả, chắc cậu ta ngu thật đó.”

Quan Lan: “...Vậy thì lời cậu ta nói, người khác tin được à? Người khác cũng ngu cả chắc?”

Nhậm Hiểu Phi: “Theo tình hình trước đây, hầu hết người khác cũng chẳng thông minh lắm đâu.”

Nhớ đến danh tiếng của mình thối nát ra sao, Quan Lan cũng im lặng.

Im lặng, im lặng là Cambridge tôi nay[1].

[1] Im lặng là Cambridge tôi nay: Đây là một câu trong bài thơ nổi tiếng “Tái biệt Cambridge” (Saying goodbye to Cambridge again) của nhà thơ Từ Chí Ma.

Quan Lan không cam lòng chống chế: “Vậy tôi biết làm sao, tôi cũng hết cách mà.”

Nhậm Hiểu Phi không kìm được, sỉ vả anh một trận: “Anh có thể giống người bình thường, thẳng thắn từ chối cậu ta, nói với cậu ta rằng cậu hiểu nhầm rồi, tôi không phải hạng người như thế, cậu còn quấy rầy tôi nữa tôi sẽ báo cảnh sát – vậy đó.”

Quan Lan tỉnh ngộ: “Ồ, hoá ra còn có thể làm thế!”

Lòng Nhậm Hiểu Phi ứa giọt lệ máu. Ông chủ, quý xuống cầu anh đừng gây nữa, vốn là một người ngay thẳng, bây giờ danh tiếng tệ hại như thế, anh cho là vì sao?

Quan Lan có cái danh ma dâm cuồng quy tắc ngấm từ bao giờ, bản thân anh cũng không biết thời gian chính xác. Có lẽ là lúc sự nghiệp anh thuận lợi nhất, dần dần tạo ra danh hiệu nhà sản xuất vàng – thời gian đó, ca khúc anh viết hot xình xịch, chiếm lĩnh no.1 trong mười tuần liên tiếp. Sau mười tuần rớt hạng, no.1 mới lên vẫn là ca khúc của anh. Trong top mười thì lúc nào cũng có ba bốn ca khúc, không phải anh viết cũng là anh sản xuất. Tình cảnh như thế, kéo dài hơn một năm.

Khoảng thời gian đó anh cũng huênh hoang lắm, cộng thêm cái miệng nói vô tội vạ của anh, vì thế từng nói rất nhiều rằng “Nửa giới âm nhạc đều là hậu cung của tôi” các kiểu.

Khi ấy suy nghĩ trong anh cũng hết như bây giờ, lời nói như vậy, vừa nghe đã thấy điều rồi, căn bản sẽ chẳng ai tin.

Nhưng ở cái nơi mà không có lửa cũng có khói này, hôm nay anh nói một câu “Tiểu hoa[2] họ Lý xinh ghê”,

ngày mai cũng có thể trở thành “Anh muốn ngủ với tiểu hoa họ Lý”, ngày kia thì trở thành “Anh đã ngủ cùng tiểu hoa họ Lý rồi”. Dù chuyện điêu đến đâu chẳng nữa, càng truyền thì sẽ càng thật.

[2] Tiểu hoa (hay tiểu hoa đán): Xuất phát từ “hoa đán” – từ dùng để chỉ những diễn viên nữ tài sắc của TQ. Trong ngôn ngữ của showbiz TQ bây giờ thì tiểu hoa thường dùng để chỉ nữ diễn viên trẻ.

Vì thế, không có bất cứ đề phòng nào, anh cứ như vậy mà trở thành ma dâm cuồng quy tắc ngầm.

Số phận xoay vần, không gây không chết, nói chung là vậy đó.

Hế nhô~ Hố mới của mình đó =))). Chương này được dịch từ mùa quýt tám nghìn năm trước rồi, mình vẫn lưu trong bản nháp của WordPress suốt, hôm nay nhà mất điện nên gúa tay lên điện thoại post ra hoy~

Bộ này đọc hài mà cùi lăm. Ca sĩ niên hạ công x Nhà sản xuất âm nhạc thụ ghen. Theo cảm nhận của mình thì không phải kiểu hài nổi hài lố mà là hài ngầm rất duyên nhé. Hồi trước mình đọc còn ôm bụng cười như con thần kinh giữa đêm cơ mà =))).

2. Chương 2: Nhớ Năm Tháng Hậu Cung Xưa

Những người này sẽ chẳng quan tâm anh có phải con nhện tám chân leo tường, tình nhân xếp hàng chật ních cửa Đông hay không, chỉ cần ca khúc của anh vẫn nằm trên bảng xếp hạng, thì sẽ mãi có người đến cửa.

Tám xong, Quan Lan nằm trên chiếc giường lớn trong khách sạn, bắt đầu lướt Weibo.

“Ca vương trảm kế tiếp” vừa phát sóng, anh đã tăng rất nhiều fan.

Hình tượng của giám khảo show tuyển chọn tài năng, bình thường toàn như vậy: Một vai kiểu mẹ hiền, thường là giám khảo nữ, vẻ mặt ôn hoà, chất giọng như tắm gió xuân, khích lệ mỗi thí sinh bằng nụ cười chân thành ấm áp, nhận xét cho ai cũng toàn là ưu điểm. Một vai kiểu nghiêm khắc, ít nói, không biểu cảm, nhận xét chuyên nghiệp đúng trọng tâm, có chứng có cứ. Còn một vai thuộc kiểu chó đại, gặp người nào cắn người đó, drama đều từ vai này mà ra.

Hình tượng của Quan Lan, chính là cái kiểu hận đời này.

Anh là một người làm việc trong hậu trường giản dị, không am hiểu thị hiếu của thanh niên bây giờ cho lắm, đây là lần đầu tiên biết, hận đời ở trên tivi cũng có thể hút fan.

Có người tổng hợp ra album hận đời của Quan Lan, tranh hay chữ tốt:

“Ca khúc em hát là do tôi viết, cho nên tôi rất hiểu về mục đích của nó. Hồi xưa viết là muốn hướng nó thành ca khúc vàng trong KTV. Em có biết thế nào là ca khúc vàng của KTV không? Chính là đảm bảo rằng ai ai cũng hát được, nghe một lần là học được, giai điệu đơn giản, không đòi hỏi kỹ thuật. Tôi thấy em tham gia dự thi mà chọn một ca khúc như thế, giống như thi piano mà đánh bài ‘Mary had a little lamp’[1] ấy, dù em đàn hay đến đâu thì tôi cũng không thể cho em điểm được.”

[1] Mary had a little lamp: Một bài hát thiếu nhi được phát hành ở Mỹ từ thế kỉ XIX.

“Bình thường tôi không khuyến khích các thí sinh chọn rap, không phải vì rap không hay mà ngược lại, vì rất nhiều người đều đánh giá thấp độ khó của kỹ thuật hát rap, cứ tưởng nói dễ hơn hát, dẫn đến nảy sinh tự tin cổ chấp, lên sân khấu vừa gai mắt lại vừa chướng tai. Đoạn rap vừa nảy của em, tôi nghe mà ung thư xấu hổ cũng tái phát.”

“Em gái ạ, giọng của em rất tốt, quãng âm rất rộng, âm vực rất cao, thế nên tôi cho em qua. Có điều vẫn phải cho em một lời khuyên, quay về nhất định phải luyện tiếng phổ thông cho giỏi, ít nhất cũng phải đọc rõ những âm uốn lưỡi... Phát âm không chuẩn hết sức tai hại, dễ khiến người nghe phân tâm. Hồi nãy nghe em hát, tôi cứ nghĩ mãi tại sao bài này lại hát ‘Buồn lậu giữa đại dương’, chờ đến lúc tôi nhớ ra phải là ‘Lạc đường giữa đại dương’[2] thì nửa bài đã qua rồi.”

[2] Buồn lậu [zǒusī] và lạc đường [zǒushī] đọc gần giống nhau, khác ở chỗ âm [shī] trong “lạc đường” cần phải đọc uốn lưỡi.

Gương mặt lạnh lùng hận đời của Quan Lan được cap màn hình lại chế thành gói emo. Có rất nhiều fan mới lên Baidu tìm hiểu tác phẩm của anh, phát hiện nhiều bài hát quen mắt quen tai như thế đều là do anh viết, bắt đầu cảm thấy “rõ ràng có thể dựa vào gương mặt, nhưng lại muốn dựa vào tài năng”. Anh nghiêm nhiên trở thành nhân vật hot trên mạng.

Sau đó, mấy “ủy ban kỉ luật” lẩn lộn trong các diễn đàn giải trí nhiều năm, đã quen với đủ loại tin đồn trong giới không chịu nổi nữa. Họ quả thật không dám tin, tên khốn có nhân cách tệ hại như Quan Lan mà cũng có ngày hot, người bây giờ còn có tam quan hay không? Họ cảm thấy bản thân có trách nhiệm phải cứu rồi quần chúng không rõ chân tướng, phải vạch trần tội ác của ma dâm cuồng quy tắc ngầm trước mặt mọi người.

Trước đây ấn tượng của Quan Lan về mình chỉ là “danh tiếng không tốt”, chứ thread tổng hợp và phân tích cặn kẽ tất cả những tội ác của anh như này, vẫn là lần đầu tiên anh thấy.

Đọc xong anh cảm thấy mình đúng là ngầu quá xá, không hổ là người đàn ông ngủ với nửa giới âm nhạc Hoa ngữ. Chỉ cần là ca sĩ nghệ sĩ từng hợp tác với anh hoặc công ti của anh, ai cũng từng bị anh “ngâm”.

Với một số sao lớn, vì sợ đắc tội fan nên không dám viết thật quá, chỉ nói rằng có “quan hệ thân thiết”. Ca sĩ nhỏ không có danh tiếng gì, thì ai cũng từng lên giường với anh, ra tay cái là bao nuôi luôn, đúng là “tổng tài bá đạo” hết sức.

Trong thread còn sử dụng hình ảnh làm bằng chứng xác thực, một nhóm nhạc thần tượng nam tên Next mới ra mắt năm ngoái, bốn cậu bé trong nhóm, đều là hậu cung của Quan Lan.

Một nhóm nhạc thần tượng nam mới ra mắt, có thể danh tiếng không lớn, fan không nhiều, nhưng nhất định sức chiến đấu của fan nhà người ta rất mạnh.

Vì thế trong thread súng lửa khói đạn bốn phía, mọi người war nhau ầm ĩ.

Quan Lan không thích nhìn người khác cãi nhau, bèn tắt máy tính đi.

Nói thật, cái chuyện danh tiếng kém này, tuy khiến người ta buồn bực, nhưng cũng chẳng đến nỗi chết người.

Anh không giống với nghệ sĩ. Nghệ sĩ dựa vào người xem nuôi sống, hình tượng trước công chúng kém, dẫn đến người xem không mua album của anh nữa, điều này sẽ phát sinh đả kích trực tiếp với sự nghiệp. Anh thì lại cách một tầng với người xem, khách của anh là ca sĩ, hoặc nên nói là công ti quản lý của ca sĩ. Những người này sẽ chẳng quan tâm anh có phải con nhện tám chân leo tường, tình nhân xếp hàng chật ních cửa Đông hay không, chỉ cần ca khúc của anh vẫn nằm trên bảng xếp hạng, thì sẽ mãi có người đến cửa.

Thế nên anh chỉ buồn có một lúc thôi.

Một lúc sau, anh gọi điện thoại cho đội trưởng của Next: “Rảnh không? Đi chơi nhé!”

Đến lúc phải củng cố tình cảm với hậu cung rồi.

Quan Lan lái xe, đón bốn cậu bé từ công ti đi.

Tình hình công ti của họ Quan Lan cũng biết một ít, thần tượng từ trên xuống dưới đều đóng gói theo style nhóm nhạc Hàn Quốc, đi theo con đường đào tạo thần tượng của Hàn Quốc: Huấn luyện đến thừa chết thiếu sống mà còn chẳng được bao nhiêu tiền. Cách thức như thế đơn giản một cách ngặt nghèo nhưng hết sức hữu hiệu, tư chất của boy band và girl band ra mắt cũng rất được, cực kì chuyên nghiệp, hát được nhảy được, còn hiểu lễ nghĩa và ăn nói lễ phép.

Album đầu tay của Next kí ở chỗ anh, sau khi album đầu ra mắt, anh cảm thấy tụi nhóc này rất ngoan, cũng thấy bình thường chúng được huấn luyện vừa khô khan vừa cực khổ, hết thấy xa hoa truy lạc của giới giải trí chưa từng trải nghiệm, nên thường đưa chúng đi chơi.

Trên xe, anh mang thread vừa đọc ra làm chuyện cười kể cho tụi nhóc: “Tôi nghe trên mạng có người nói, bốn người các em đều là hậu cung tôi bao nuôi.”

Bốn người trở mắt nhìn nhau, không biết Quan Lan nhắc tới chuyện này có ý gì, đồng loạt im lặng.

Quan Lan không hề hay biết, còn hơn ha hớn hử: “Tôi nghĩ, cũng không thể để các em làm hậu cung uống công được. Không thể cho các em lái BMW, thì kiểu gì cũng phải mang các em đến biệt thự ở.”

Bốn người lại càng không hiểu anh muốn làm gì.

Đội trưởng Ninh Tấn lớn mật hơn, hỏi anh: “Thầy ơi, muốn tụi em đi làm gì thế ạ?”

Quan Lan: “Các em đến rồi biết.”

Tới nơi, trong sân bày hai vĩ nướng ngoài trời, một lò nướng lớn, có một đầu bếp mặc tạp dề đội mũ đầu bếp đang thái thịt trên bàn dài. Bên cạnh vĩ nướng, bày ba hòm lớn chứa nước có ga.

Bình thường “tổng tài bá đạo” mở party cocktail cạnh hồ bơi, Quan tổng thì khá mát mẻ thoát tục, anh mang hậu cung nhỏ của mình mở một party BBQ, phả vào mặt mùi khói và mỡ.

Ninh Tấn: “Cái đó... Công ti không cho tụi em ăn những thứ này...”

Đừng đấu tranh nữa, rõ ràng mắt đã dính chặt vào thịt bò luôn rồi.

Quan Lan: “Các em đâu phải nữ minh tinh ăn một bữa thịt thì phải nhịn đói ba ngày. Chỉ cần duy trì tập luyện hàng ngày, năng lượng tiêu hao ở đó hết, thì một bữa thịt nướng có thể huỷ hoại cơ bụng được chắc? Ăn xong chống đẩy mấy cái như ngày thường không phải là lại như cũ à?”

Quan Lan: “Đến đi, không nói cho quản lí của các em biết. Thấy bình thường các em ăn cơm canh đậm bạc đến mặt cũng xanh lét hết cả, ăn bữa thịt thật ngon, coi như đón tết đi.”

Làm gì có con trai hai mươi tuổi không thích ăn thịt.

Que xiên dài nửa mét, xiên từng miếng thịt heo, nạc mỡ đan xen, giữa còn xiên ớt ngọt xanh đỏ và nấm, nướng trên giá phát ra tiếng mỡ lách tách, lật mặt một cái, hương thơm xộc thẳng vào mũi.

Mấy đứa nhóc ăn đến mức lệ rơi đầy mặt.

Lão nhị Ngải Duy tay trái một xiên thịt, tay phải một lon coca, lảm bảm: “Tao cảm thấy hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời mình.”

Lão tam Từ Tân Kiệt vỗ đầu cậu: “Ngu vừa thôi, đừng uống coca, vào bụng là no lắm, chả ăn được bao nhiêu thịt đâu!”

Ngải Duy âm ức: “Ba năm tao chưa được uống coca rồi...”

Lão út Đàm Thu không nói gì, lặng lẽ dời mấy xiên thịt đang nướng trên vỉ sang chỗ mình.

Quan Lan sợ họ ăn nhiều ngấy, còn cố ý chuẩn bị hoa quả rau dưa, kết quả phát hiện mình lo thừa rồi. Trong khi anh thì, ăn có tí đã chịu hết nổi, bắt đầu gặm dưa chuột.

Ngắm tụi nhóc sáng sủa ăn uống cười đùa trên sân cỏ dưới ánh mặt trời, đây đúng là cuộc sống thiên đường mà.

Lúc đang đắm mình trong cảnh đẹp, điện thoại đổ chuông.

Lấy ra nhìn, ba chữ to oành sáng rực, Châu Tuấn Trác.

Quan Lan: “Bà lớn đến hỏi tội rồi.”

Bốn nhóc Next: “...”

Câu này là đùa đúng không? Chắc là đùa thôi há?

Ninh Tấn: “Thầy không nhận ạ?”

Quan Lan không tiếp cũng không tắt máy, anh chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, sau đó ném sang một bên.

Quan Lan: “Các em chả ai có kinh nghiệm cả. Lúc đi chơi với tình nhân mà gặp bà lớn hỏi tội, làm sao nghe máy ngay được chứ? Đã lừa thì lừa cho chót. Trước phải giả vờ không thấy, chờ chuẩn bị xong tư tưởng, cân nhắc kĩ các biện pháp đối phó, hẵng gọi lại.”

Next: “...”

Nếu Nhậm Hiểu Phi ở đây thì nhất định sẽ quỳ xuống ôm đùi anh, sống dở chết dở mà ngăn cản: Anh đừng đùa nghiêm túc thế! Người khác sẽ không biết anh đang đùa đâu! Anh còn ngại danh tiếng mình chưa đủ kích thích sao man!

Di động lại rung lên một hồi, tắt rụp.

Quan Lan nhìn tụi nhóc trần trề sức sống này, bắt đầu hồi tưởng chuyện cũ một cách ảo não: “Thật ra tôi với Châu Tuấn Trác làm bạn lâu lắm rồi... Các em có biết bọn tôi quen nhau từ bao giờ không?”

Ngải Duy: “Em biết ạ, là bạn từ thời Đại học.”

Quan Lan: “Còn sớm hơn lúc đấy nữa. Trung học bọn tôi chung trường. Hồi ấy bọn tôi còn thành lập ban nhạc, cậu ấy hát chính tôi chơi ghi ta. Lớp mười hai ban nhạc giải tán, thi Đại học xong, suốt kỳ nghỉ hè bọn tôi cùng nhau làm nhạc, tôi viết cậu ấy hát. Cậu ấy đăng video mình hát lên mạng, bắt đầu nổi một tí. Hồi đó hiện tượng mạng không đầy rẫy như bây giờ, ngoại hình cậu ấy đẹp, hát hay, bảo nổi là nổi liền.”

Quan Lan: “Sau khi lên Đại học, Châu Tuấn Trác tham gia thi hát ở trường của bọn tôi, chính là cái cuộc thi top mười ca sĩ gì đó, ẵm giải nhất, sau đó được người trong Thiên Long để ý. Người ta muốn đào tạo cậu ấy thành hình tượng thiếu niên thiên tài, ca sĩ biết sáng tác. Cậu ấy bèn nói với người ta, ca khúc cậu ấy hát không phải do mình tự viết.”

Quan Lan: “Sau đó chị Tuyết Văn tìm đến tôi – các em biết Lâm Tuyết Văn chứ?”

Mọi người gật đầu tới tấp. Tuy Lâm Tuyết Văn im hơi lặng tiếng đã lâu, nhưng chẳng có ai trong giới âm nhạc là chưa nghe danh tiếng của chị cả.

Quan Lan: “Khi đó tôi mới lên năm hai, ngày nào cũng ăn ngủ học chơi, trước giờ chưa từng suy xét đến tương lai. Chị ấy vừa xuất hiện, đơn giản là mở ra cho tôi một cánh cửa thế giới mới. Chị ấy nói chuyện với tôi một buổi chiều, xem vài ca khúc tôi tùy tiện viết ra, sau đó hỏi tôi, có muốn đến thực tập ở chỗ chị ấy không.”

Quan Lan: “Sau đó thì cuộc sống địa ngục bắt đầu – lúc đó mệt chết đi được, tiết nào trốn được tôi trốn hết. Kiểm tra không trốn được, cũng không thể ăn gian quay cóp, vẫn phải học qua. Ban ngày đi học đi làm, tối đến còn phải tụng bài nữa: Trước đây tôi nói là biết viết nhạc, thật ra toàn là viết bừa theo cảm hứng, không hiểu gì về kiến thức chuyên nghiệp hết, vẫn phải bổ túc, nếu không lúc họp ở công ti, người ta nói chuyện tôi nghe chẳng hiểu gì.”

Bốn người lắng nghe một cách tập trung, nhất thời trong sân chỉ có tiếng mỡ nổ lách tách trên thịt nướng.

Quan Lan: “Tình cảnh này kéo dài đến năm tư. Lúc đó trong tay chị Tuyết Văn có hai dự án, một cái là album đầu tay của Điều Khiết, một cái là album thứ hai của Châu Tuấn Trác. Thư kí của chị Tuyết Văn nói với tôi, chị Tuyết Văn định đi nghỉ cùng chồng, nên hai dự án này sẽ đẩy đi một cái, cái khác kia sẽ giao cho tôi phụ trách, vì chị ấy cảm thấy dẫn dắt tôi hơn hai năm, có thể tự mình phụ trách dự án rồi, thế là hỏi ý tôi, muốn cái nào.”

Quan Lan: “Tất nhiên là tôi muốn cái của Châu Tuấn Trác. Tôi bắt đầu viết nhạc cho cậu ấy từ Trung học, quen với phong cách của cậu ấy quá rồi, lòng cũng hết sức tự tin. Dự án đầu tiên mình làm, vẫn nên cẩn thận một tí. Hơn nữa tôi sắp tốt nghiệp rồi, ba năm nay học hành chả ra sao, vẫn nên dành chút tâm sức ra làm luận văn tốt nghiệp, nếu không trường không cho tôi tốt nghiệp thì biết làm sao.”

Quan Lan nói đến đây, thở dài: “Nào ngờ tôi vẫn còn non lắm, chị ấy đã quyết định xong lâu rồi, cơ bản chả có lòng hồi ý tôi...”

Ngải Duy: “Chị ấy giao cái của Diêu Khiết cho thầy ạ?”

Quan Lan ha ha một tiếng: “Chị ấy giao cả hai dự án cho tôi, sau đó chạy đi nghỉ phép.”

Quan Lan: “Hãy, khoảng thời gian đó khổ ơ là khổ, cơ bản chả muốn nhớ lại tí nào... Cuối cùng luận văn tốt nghiệp của tôi vẫn là Châu Tuấn Trác viết cho, cậu ấy và tôi khác khoa, cũng là làm khó cậu ấy rồi.”

Từ Tân Kiệt: “Hoá ra hai album ấy đều do thầy làm! Thầy giỏi quá đi mất, em còn nhớ album ‘*Tứ hành thi*’ đó, em đã download cả album vào MP3, nghe liền tù tì một đêm.”

Quan Lan mỉm cười, hai album ấy cũng coi như tác phẩm ra mắt của anh, không phải là anh không đặc ý: “Áp lực đè nặng cả thôi, tôi không còn đường về nữa, chuyên ngành của mình đã nát hết rồi, muốn tìm việc khác cũng chả tìm nổi.”

Quan Lan: “Có điều cuộc sống đau khổ của tôi vẫn chưa kết thúc. Chờ tôi tốt nghiệp rồi, chính thức nhậm chức ở Thiên Long, chị Tuyết Văn cũng nghỉ phép về, phát hiện có thai lần hai.”

Quan Lan: “Vốn dĩ chị Tuyết Văn và chồng đã nói rõ rồi, trẻ con chỉ cần một chứ không cần sinh nhiều, nữ doanh nhân mà. Nhưng phụ nữ lớn tuổi tính tình cũng đổi khác, mang thai thật rồi lại cảm thấy hơn bốn mươi tuổi có đứa thứ hai chẳng dễ dàng gì, không nỡ bỏ đi. Chị ấy bèn bảo tôi, vốn định để tôi rèn luyện thêm vài năm nữa, bây giờ chỉ có thể bắt đầu để tôi đảm nhiệm việc chính thôi...”

Quan Lan: “Các em chưa lẫn lộn chốn công sở nên không biết, nữ doanh nhân sợ nhất cái gì, sợ nhất là mình vất vả giành giật sơn cho công ti, về nhà sinh đứa bé, quay lại thì vị trí của mình đã mất. Chị ấy lại là sản phụ lớn tuổi, dưỡng thai trước sinh cộng thêm nghỉ ngơi sau sinh, kiểu gì cũng phải nghỉ phép một năm. Vậy tôi biết làm sao, tôi là học trò do một tay chị Tuyết Văn dẫn dắt, chị ấy có ơn tri ngộ, có tình bồi dưỡng với tôi, chí ít tôi cũng phải ở đây một năm để giữ địa bàn cho chị ấy.”

Tụi nhóc nghe đến mức nhập tâm, nhìn anh không chớp mắt.

Quan Lan: “Tôi cứ tưởng chịu qua một năm chị ấy nghỉ phép xong là được, không ngờ lần này chị ấy sinh xong, sức khoẻ giảm sút, phải phẫu thuật phải nghỉ ngơi. Sức khoẻ chị ấy tốt rồi, con nhà chị ấy lại ốm. Đứa nhỏ chữa khỏi rồi, thằng con lớn lại đến tuổi phản nghịch, đòi nghỉ học, làm cả nhà lộn tung phèo... Tôi chờ từng năm, ngóng từng tháng, mong đến ngày sư phụ quay về đùm bọc tôi, áp lực của tôi có thể giảm bớt. Kết quả sư phụ không về nữa. Thế thì cũng thôi, dù sao ân tình sâu sắc, chung một công ti cũng coi như kẻ nghiệp và kéo bè phái. Nhưng sư phụ tôi không ở, áp lực của tôi cực kì lớn, nếu không đạt được thành tích gì thì đời nó như cọng rau luôn.”

Quan Lan: “May mà lúc đó tôi... Lúc đó tôi, đúng vào thời kì đỉnh cao trong sáng tác, người ta nói tôi viết bài nào hot bài đó, làm album nào hot album đó, cũng không phải là tâng bốc tôi. Sau đó ngay cả Ngô

Thạc cũng tìm tôi muốn hợp tác, là Ngô Thạc đó, ca thần đó, lúc tôi học Tiểu học tiết kiệm tiền tiêu vặt mua băng nhạc của anh ấy, chết cũng không ngờ được có ngày tôi sẽ viết ca khúc cho anh ấy...”

Anh đang đắm chìm trong hồi ức về chuyện cũ, lại bị hai tiếng còi xen ngang.

Một chiếc Mercedes-Benz màu đen ở cổng, đang không ngừng chiếu đèn pha về phía anh.

Ninh Tấn: “Thầy còn mời người khác nữa ạ?”

Quan Lan thở dài: “Không có. Không nghe máy, bà lớn tìm đến cửa rồi.”

3. Chương 3: Vẫn Nhớ Lần Đầu Gặp Nhau Năm Ấy

Tôi không quan tâm cậu ở học viện âm nhạc Paris, Rome hay học sửa xe ở trường nghề Xa Đạo Cầu, tôi chỉ quan tâm tác phẩm của cậu.

Châu Tuấn Trác đỗ xe xong, tràn trề khí thế đi tới chỗ họ.

Bốn cậu bé không khỏi căng thẳng cả người, ngồi ngay ngắn lại, gọi “thầy” một cách cung cung kính kính.

Châu Tuấn Trác đáp một tiếng, nhìn sang Quan Lan: “Tôi biết ngay cậu ở đây mà.”

Hắn nhướn mày: “Giỏi lắm rồi đúng không, không nghe điện thoại của tôi hả?”

Cái tình cảnh bà lớn bắt gian tại trận này, làm tụi nhóc không dám cả thở mạnh.

Quan Lan giả vờ giả vịt nhìn điện thoại: “Ồ, cậu gọi đến lúc nào thế? Để im lặng, không nhìn thấy.”

Châu Tuấn Trác không bỏ qua cho anh: “Tôi vất vả trong phòng thu cả ngày, cậu thì dẫn người đến đây ăn đồ nướng, cậu sống sướng quá nhỉ.”

Quan Lan: “Ấy da, không phải tôi thấy cậu bận quá thôi à. Tôi mà biết bây giờ cậu rảnh thì chắc chắn đã gọi cậu rồi.”

Tụi nhóc nghe đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, nghe cái giọng này của thầy Quan, họ thấy như là đang làm nũng ý.

Cơ bản là họ nhìn không thấu mối quan hệ giữa hai người này.

Châu Tuấn Trác giơ tay lấy đồ uống trên bàn, cầm một chai, là coca, lại cầm chai khác, vẫn là coca.

Châu Tuấn Trác: “Quái quỷ gì đây, sao toàn là coca hết thế, có ai tổ chức party như cậu không, ngay cả rượu cũng không có?”

Quan Lan: “Toàn ca sĩ cả, đừng uống rượu thì hơn, tổn thương cổ họng đó.”

Châu Tuấn Trác giận dữ: “Ăn đồ nướng thì không tổn thương cổ họng à?”

Quan Lan: “...Được rồi.”

Anh cũng không giải thích rõ với Châu Tuấn Trác. “Đưa nghệ sĩ về nhà ăn đồ nướng” và “đưa nghệ sĩ về nhà uống rượu” có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Hai sự việc, lại là bút tích của một mình anh, chỗ chùng mực này thì vẫn có.

Châu Tuấn Trác: “Ít người quá, không thú vị. Hay là gọi hết cả hậu cung của cậu đến nhé?”

Quan Lan: “...Hử?”

Mọi chuyện bắt đầu mất khống chế như vậy đó.

Nhà sản xuất vàng và ca vương đang nổi muốn tổ chức party, tất cả người trong giới âm nhạc, chỉ cần ở Bắc Kinh mà có thời gian, cơ bản đều đến hết.

Quan Lan không thể không đặt thêm một xe rượu thịt.

Tuy Bắc Kinh tắc đất tắc vàng, nhưng ngôi nhà này của anh ở Bắc Lục Hoàn[1], gần Hoài Nhu[2], cơ bản là ở trong núi, giá tiền cũng không cao, cho nên diện tích khá lớn, chứa mấy mươi người xem ra cũng không chật. Đúng là làm cả ngôi nhà ngập mùi dầu khói và mùi rượu thì phiền thật đấy, nhưng bình thường anh cũng không ở đây, thuê người dọn dẹp thì mắt không thấy, tâm không phiền.

[1] Bắc Lục Hoàn: Chỉ đường Bắc Kinh Lục Hoàn, một con đường cao tốc vòng quanh Bắc Kinh, còn gọi là đường cao tốc G4501.

[2] Hoài Nhu: Khu vực trực thuộc thành phố Bắc Kinh.

Đầu óc Quan Lan mải rong ruổi mớ suy nghĩ vô bổ này, không hề hay biết một ngày hôm nay có ý nghĩa hết sức to lớn với cuộc đời anh.

Vốn dĩ Trang Lân không muốn đến.

Cậu là một người trong sạch đảng hoàng, tại sao phải gây dựng quan hệ với ma dâm cuồng quy tắc ngầm cơ chứ?

Rõ ràng cậu đã bị người quản lí của mình, chị họ cậu, cảm ràm tới mức phải đến.

Chị họ cậu nói: “Chú còn muốn quan hệ hay không, muốn xã giao hay không, muốn sống trong cái giới này hay không? Chú tưởng trong giới này, chỉ cần chú có tài, chỉ cần ngoại hình đẹp thì sẽ thành công chắc? Chú mấy tuổi rồi mà ngây thơ thế? Chả những Trung Quốc mà Mỹ hay cả thế giới đều vậy, đều là một vòng tròn, đều là quan hệ hết! Chú là gái chưa chồng hay sao, tham gia một party có thể huỷ hoại trình tiết của chú chắc? Quan Lan người ta có phóng đảng đến đâu, chả lẽ có thể cưỡng gian chú ngay trước mắt chục mấy trăm con người? Lục Thanh đi rồi, Hoàng Huệ Đảng cũng đi nữa, sao chú cao giá thế, sang chảnh thế, chú còn cao giá hơn cả Hoàng Huệ Đảng cơ à? Quen thêm vài người, nói thêm vài câu thì chú chết được chắc? Chú không muốn đi, con gái chị còn không muốn đi học, chị còn không muốn đi làm đây này, chị còn muốn về nhà làm phụ nhân, hàng ngày thuê mười cậu ‘thịt tươi’[3] nhảy múa xung quanh chị hơn, chú không muốn đi là lí do mà được à? Chuyện gì cũng theo ý chú, chú là trung tâm của thế giới chắc?”

[3] Thịt tươi (hay tiểu thịt tươi): Theo ngôn ngữ của showbiz TQ là từ dùng để chỉ nam nghệ sĩ trẻ, thường là nam diễn viên trẻ, đẹp trai, tươi ngon mơn mẩn như thịt tươi =))

Những lời này cảm ràm đến độ đầu óc Trang Lân ong ong, thoát cái gờ tay đầu hàng, vội vàng lăn đến hiện trường tụ tập.

Chỉ là đáy lòng cậu có một câu, rốt cuộc vẫn chưa dám hỏi ra:

Cái nguyện vọng hàng ngày thuê mười cậu “thịt tươi” nhảy múa xung quanh chị này, anh rể có biết không?

Trang Lân từng thấy Quan Lan trên tivi. Trên tivi trông Quan Lan rất ưa nhìn, có điều cậu cảm thấy đó là công lao của hoá trang và tạo hình, người thật chắc chắn là mặt mày khả ố, khí chất thô tục, toàn thân tinh anh cũng chả che giấu được cảm giác cặn bã.

Nhưng anh lại không hề.

Cho dù Trang Lân mang theo định kiến cố hữu, thì cậu cũng phải thừa nhận, Quan Lan đúng là ưa nhìn, có khi còn ưa nhìn hơn cả trên tivi.

Anh ngồi trên sofa một cách thoải mái, đang nghiêng mặt nói chuyện cùng người khác, trên mặt là nụ cười mỉm khác hoàn toàn với vẻ nghiêm khắc lạnh lùng trên tivi.

...Ngoại hình đẹp thế này mà còn làm quy tắc ngầm, đúng là biến thái mà.

Người đang nói chuyện với anh là Lý Ngạn Nghiêu – có thể nói là người quen duy nhất của Trang Lân ở hiện trường, chính gã đã mời Trang Lân đến. Bây giờ thấy Trang Lân vào cửa, gã bèn vẫy tay gọi cậu qua.

...Trang Lân vốn định lặng lẽ làm cảnh trong một góc tối tăm, ở chừng nửa tiếng rồi đi, đáng tiếc sự thật không như mong muốn, theo lễ phép cơ bản làm người, cậu vẫn đi qua.

Lý Ngạn Nghiêu: “Vị này là Trang Lân, mới từ học viện Juilliard[4] về, bây giờ kí hợp đồng với giải trí Tuệ Tân, đang chuẩn bị ra album đầu tay.”

[4] Học viện Juilliard (New York, Mỹ): Là một trong những học viện âm nhạc bậc nhất thế giới, nổi tiếng với chế độ tuyển sinh hết sức khắt khe.

Quan Lan: “Ồ, đúng là tuổi trẻ tài cao.”

Rõ ràng tuổi anh không lớn, mà giọng nói cứ như lão tiền bối.

Trang Lân: “Chào thầy Quan.”

Quan Lan: “Juilliard không dễ vào đâu, học ngành gì vậy, thanh nhạc à?”

Trang Lân nhìn anh, mang vẻ khiêu khích: “Sáng tác ạ.”

Quan Lan không hề hay biết: “Thì ra là phong cách tài tử biết sáng tác.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Đúng thế ha ha, có tài lắm, anh lên tube tìm Edward Zhuang, hot ra phết đấy ạ.”

Quan Lan: “Ồ, thế thì tôi phải xem mới được, cố gắng học tập.”

Trang Lân: “Tôi lấy làm vinh hạnh.”

Câu này của cậu nói ra cực kì vô lễ, ở địa vị này của Quan Lan, anh nói học tập tức là người ta khiêm tốn nể mặt cậu, cậu là hậu bối mà xuôi theo thì chính là không biết xấu hổ.

Trên mặt Lý Ngạn Nghiêu hiện lên bối rối, có điều Quan Lan không so đo, cảm thấy người ta mới từ Mỹ về, có thể chưa thích ứng được với loại làm màu trong nước này.

Quan Lan: “Sau này có cơ hội thì hợp tác – hôm nay tôi không mang danh thiệp, cậu muốn liên lạc với tôi thì hỏi Ngạn Nghiêu nhé.”

Trang Lân cảm thấy người này đúng là giả dối, không muốn liên lạc thì nói thẳng ra, tình cảnh này mà anh bảo không mang danh thiệp, đùa ai chứ?

Cậu không hề biết, Quan Lan cũng chẳng dự liệu được hôm nay sẽ thành ra tình cảnh này, không mang danh thiệp là không mang danh thiệp thật.

Lần nói chuyện đầu tiên của họ, chính là khách sáo tẻ nhạt thờ ơ vậy đấy.

Sắc mặt Lý Ngạn Nghiêu không tốt lắm: “Mày lên cơn gì thế hả? Không cần mày phải lễ phép, nói chuyện bình thường cũng không được à? Mày có thái độ gì thế!”

Trang Lân: “Đối với loại người nhân phẩm tồi tệ này, đây là lễ phép lớn nhất tao giữ được rồi đó.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Mạch não của mày cũng kì quá đấy. Người ta làm quy tắc ngầm có làm lên đầu mày chưa? Có phiền tới mày chưa? Liên quan gì đến mày đâu chứ? Mày cũng không phải là đối tượng của người ta, quan tâm đến nhân phẩm của người ta làm gì? Chuyện nào ra chuyện đấy, mọi người đều là quan hệ làm ăn cả, để ý đời tư của người ta làm gì? Người ta là tiền bối, là trâu bò trong nghề, hoà nhã với mày như thế, mày tự nghĩ xem mình có lí hay không đi.”

Trang Lân: “Đây là vấn đề đạo đức nghề nghiệp của anh ta, không phải là đời tư.”

Nhất thời Lý Ngạn Nghiêu cảm thấy tam quan khác biệt, không thể trao đổi. Gã cảm thấy quan điểm này của Trang Lân, giống như kiểu logic “vì chủ tịch của công ti này bao tình nhân, nên tui không mua dầu gội đầu của công ti đấy nữa” vậy, đứng ở vị trí người có đạo đức cao, vừa ngu xuẩn vừa không cần thiết. Đây là thằng bạn nói khổ của mình, đổi thành người khác thì gã đã cho cái bạt tai từ lâu rồi.

Quan Lan không để chuyện của Trang Lân trong lòng.

Từng đi du học, mấy năm trước vẫn còn vĩ đại lắm, mấy năm sau đã không còn mới mẻ nữa.

Tất cả phải nói chuyện bằng tác phẩm – tôi không quan tâm cậu ở học viện âm nhạc Paris, Rome hay học sửa xe ở trường nghề Xa Đạo Cầu, tôi chỉ quan tâm tác phẩm của cậu. Tốt nghiệp Juilliard cũng được, hotboy tube cũng thế, về nước thì phải thích ứng với môi trường trong nước.

Hơn nữa, thấy cậu thân với Lý Ngạn Nghiêu như thế, anh cảm thấy người này cũng không đáng tin lắm.

Lý Ngạn Nghiêu là công tử nhà giàu vào giới để chơi, cậy vào ngoại hình và chất giọng rất được của mình, vừa hát vừa cua gái. Cái cậu Trang Lâm này, có lẽ vàng thật bạc thật trong bụng còn nhiều hơn Lý Ngạn Nghiêu, chắc cũng cùng một giuộc. Ngôi trường nổi tiếng như Juilliard, làm sao gia đình bình thường vào học cho được? Chỉ e gia đình giàu có bình thường, cũng sẽ không đưa con trai mình ra nước ngoài học nghệ thuật, phải là loại gia tộc lớn giàu trên ba đời mới được.

Anh đi tìm tụi Next: “Vốn định cho các em ăn ngon một bữa. Tôi đã lên kế hoạch ổn thoả rồi, sáng ăn đồ nướng, tối chơi game, ở lại đây một đêm, sáng sớm mai đưa các em về. Bây giờ xem ra không được rồi. Nếu các em ở đây thấy chán, thì tôi sẽ sắp xếp người đưa các em về.”

Ninh Tấn: “Không cần đâu ạ, tụi em cũng ăn nhiều lắm rồi, đồ ăn hôm nay đã ngon hơn cả một năm trước cộng lại của tụi em luôn. Hơn nữa bây giờ còn có thể làm quen với rất nhiều tiền bối, tốt lắm ạ, thầy không cần lo đâu ạ.”

Quan Lan: “Ừ, vậy được, lúc nào các em muốn về thì nói với tôi.”

Xoa dịu yêu tinh nhỏ xong, thì phải đi chăm sóc bà lớn.

Bốn yêu tinh nhỏ cộng lại cũng không khó nhằn bằng một bà lớn này.

Châu Tuấn Trác: “Trái ôm phải ấp, cậu sướng quá nhỉ.”

Quan Lan: “...Tôi ôm ai ấp ai nào?”

Châu Tuấn Trác: “Tuy cậu không có hành động thực tế, nhưng trong suy nghĩ thì có.”

Quan Lan đành phải nhìn hấn bằng ánh mắt hết sức bất đắc dĩ.

Châu Tuấn Trác nói xong cũng cảm thấy mình như này thật chả ra sao, cứ như một “oán phụ” đang cố ý gây sự, nhục ơ là nhục.

Người khác hiểu lầm Quan Lan thì cũng thôi, họ quen biết nhiều năm như thế, hấn nói những lời này cũng

quá quắt quá.

Bây giờ toàn thân trên dưới của hắn bùng lên lửa tà, không xả thì khó chịu, xả xong cũng khó chịu, Quan Lan nhìn hắn lâu như thế, cũng là anh tốt tính.

Hắn điều chỉnh tâm trạng của mình, hạ giọng: “Tôi muốn nhắc cậu chú ý, đừng có trêu ghẹo khắp nơi. Cậu không có ý như thế, nhưng cậu ghẹo tới ghẹo lui, người khác khó lòng không cả nghĩ.”

Quan Lan: “Cậu yên tâm, tôi có chừng mực. Tôi cũng chỉ nói chuyện phiếm với họ thôi mà, những chuyện đi quá giới hạn, không nói một câu nào hết.”

Cậu có chừng mực cái rắm ý.

Trẻ con hai mươi tuổi, rời xa quê hương gia nhập giới showbiz, bấy giờ xuất hiện một tiền bối, có năng lực lại có sức hút, quan tâm công việc của cậu, quan tâm cuộc sống của cậu, hở ra là đưa cậu đi ăn cơm đi nghỉ ngơi, vừa thân thiết vừa săn sóc. Đứng trước chuyện này, chỉ cần hơi cong một tí, ai mà chịu đựng cho nổi.

Thả thính mà không cưới là đồ khốn đó, cậu có biết không?

Thật ra với Quan Lan mà nói, bẩm sinh anh đã biết chăm sóc người khác, bẩm sinh làm việc chu toàn, trông thì như thể săn sóc chu đáo người ta, nhưng thật ra chẳng cố ý gì hết.

Năm ấy khi Lâm Tuyết Văn sinh con, anh không tặng lì xì mà đưa đến một hộp mỹ phẩm dưỡng da giá cả không thấp, gói quà xinh xắn cẩn thận, bên trong còn cho thêm một tuýp kem xoa vết rạn ở phụ nữ có thai được cố ý mua từ nước ngoài. Khiến chồng của Lâm Tuyết Văn cũng phải nghi ngờ, nói học trò này của em còn ít tuổi mà sao lại thân thiết như thế, có phải là thích em không?

Vẫn là cô giáo của anh hiểu anh, chị nói thẳng nhóc này làm việc chu đáo là bẩm sinh, thật sự không phải cố ý, với ai người ta cũng như vậy.

Chồng chị nghe thế vẫn chưa yên tâm, còn add WeChat của Quan Lan để thăm dò một cách vòng vo.

Sau đó Quan Lan hiểu ra, từ ấy ngày tết hàng năm, tặng quà cho cô giáo của mình đều tặng hai phần, không bỏ sót ai trong cả hai, tỏ ra quang minh chính đại.

Chồng của Lâm Tuyết Văn cũng là một “lão tổng” có sự nghiệp thành công, ông cảm thán với vợ, học trò này của em làm việc chu đáo quá, nếu ngày nào nó không muốn làm vị trí này nữa thì em để nó đến chỗ anh, anh cho nó làm trợ lý tổng giám đốc luôn.

Lâm Tuyết Văn mang chuyện này làm chuyện cười kể với Quan Lan, Quan Lan lại mang làm chuyện cười kể cho Châu Tuấn Trắc.

Châu Tuấn Trác cảm thấy chuyện này cơ bản chẳng buồn cười, cậu xem cậu ghẹo người khác đến mức chồng người ta cũng phải nghi ngờ, mà đó còn là cô giáo cậu đấy nhé, cậu còn chưa nhận được bài học à!

Chờ đến ngày ghẹo ra chuyện thật, gặp phải người cứng đầu không biết lí lẽ, đánh gãy chân cậu, xem cậu làm thế nào!

...Cơ mà, cậu ấy gãy chân, mình nuôi cậu ấy, cậu ấy cũng không thể ra ngoài trêu ghẹo được nữa, hình như cũng tuyệt ra phết.

...Châu Tuấn Trác cảm thấy mình yêu thầm lâu quá, tâm lí đã trở nên biến thái rồi

4. Chương 4: Tình Tiết Này Có Vấn Đề

Người này, đúng là thủ đoạn cao, đúng là diễn quá sâu!

Ầm ỉ đến nửa đêm, người đã giải tán, Quan Lan uống ít rượu, cũng không muốn về nội thành nữa, bèn ở lại biệt thự luôn.

Anh có một yêu cầu với bản thân, mỗi ngày phải nghe năm bài hát mới.

Bài hát mới ở đây là bài mà anh chưa nghe, chứ không nhất thiết phải là bài mới phát hành.

Thế nên anh lưu trữ rất nhiều đĩa nhạc. Đây cũng là yêu cầu công việc của anh.

Cơ mà không may, anh kiểm tra chỗ đĩa nhạc trong biệt thự này, phát hiện không có bài nào anh chưa từng nghe.

Đành phải lên mạng tìm – bấy giờ anh nhớ đến Trang Lân.

Được rồi, để nghe thử, tối nay anh cũng làm giám khảo, chấm điểm cho tài tử âm nhạc này xem sao.

...

Ba mươi phút sau, anh vỗ về trái tim không biết là vì rượu hay vì tiếng hát mới này mà chẳng thể ổn yên, bấm máy gọi cho Lý Ngạn Nghiêu.

Làm cho Lý Ngạn Nghiêu sợ hết cả hồn.

Hơn nửa đêm Quan Lan gọi điện hỏi mình cách liên lạc với Trang Lân, thế này là muốn làm gì?

Mình vừa mới dạy dỗ Trang Lân, nói Quan Lan làm quy tắc ngầm cũng không làm lên đầu mày, quả tự vả này cũng đừng nhanh thế chứ?

Mặc dù giang hồ đồn đại Quan Lan gái trai ăn cả, nhưng trong dàn hậu cung chả rõ thật giả của Quan Lan thì trai vẫn nhiều hơn gái. Theo kinh nghiệm lẫn lộn tình trường nhiều năm của Lý Ngạn Nghiêu gã, mấy đứa con gái đó không phải hoả mù thì cũng ngộ thương, Quan Lan chắc chắn là gay trăm phần trăm.

Thằng bạn nối khố này của gã, hình như từ bé đã hút gay rồi.

Trang Lân ghét Quan Lan như thế, quả nhiên vẫn có lí.

Vậy phải làm sao? Có cho hay không?

Quan Lan nghe ra dường như gã không muốn cho: “Vậy thì thôi, là tôi hồ đồ rồi, loại chuyện hợp tác công việc này, tôi vẫn nên tìm thằng đến công ti cậu ấy thì hơn.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Không cần không cần, mới nãy tôi uống rượu nên đờ ra không kịp phản ứng thôi, để tôi gửi cho anh.”

Gặp mặt thông qua gã, gã còn có thể ở giữa điều chỉnh. Chứ mà đến công ti, vậy sẽ hết bề không chế, ai biết công ti của Trang Lân có tiết tháo hay không, có dẫn mối cho nghệ sĩ hay không chứ?

Cúp máy xong, gã quỳ xuống tạ tội với Trang Lân: “Người anh em, tao xin lỗi mày...”

Chuyện gặp mặt Quan Lan, Trang Lân không nói cho người quản lí, cũng không đề cập với Lý Ngạn Nghiêu.

Cái câu “Chú là gái chưa chồng hay sao?” của chị cậu trước đây, đúng là đã kích thích cậu. Nếu cậu gặp mặt người khác mà cứ phải như con gái kêu gọi bạn bè đi cùng lấy thêm can đảm, thì cũng gớm quá.

Cậu đã chuẩn bị sẵn lời giải thích mạnh mẽ hùng hồn, câu cú gãy gọn, chờ Quan Lan đề xuất yêu cầu xấu xa bắn thủ với cậu, sau đó sẽ phang vào mặt anh, khiến anh thẹn quá hoá giận mà bỏ đi.

Cậu tự nhận là đã võ trang đầy đủ trên tư tưởng, một mình đi đến nơi hẹn.

Nhưng rõ ràng cậu đã đánh giá thấp thực lực của chuyên gia quy tắc ngầm có thâm niên.

Quan Lan: “Tôi nghe nói cậu vừa về nước là đến Bắc Kinh luôn, còn chưa về nhà nữa. Tôi nghe người ta nói quán ăn này có khẩu vị khá chính thống, ông chủ người Thuận Đức. Hôm nay mời cậu đến giúp tôi đánh giá nhé.”

Trang Lân cảm thấy phe dịch một kích thọc xuyên áo giáp của mình.

Là một người sành ăn[1], cậu có thể làm sao, cậu cũng tuyệt vọng lắm.

[1] Ở TQ có câu là “tỉnh Quảng Đông sành ăn, tỉnh Đông Bắc sành chém, tỉnh Tứ Xuyên sành gà,...”. Người sành ăn ở đây là chỉ người Quảng Đông.

Quan Lan nói tiếp: “Quán của chú ấy còn có cả đồ ăn sáng, nếu hôm nay cậu ăn thấy ngon, sau này cũng có thể ghé qua.”

Trang Lân: “...Cảm ơn thầy Quan.”

Quan Lan: “Người Quảng Đông mới đến Bắc Kinh thường ăn không quen, khẩu vị người miền Bắc nặng, nhiều mỡ nhiều tương, khó chịu lắm đúng không?”

Trang Lân: “Cũng tạm, khẩu vị của người Mỹ còn nặng hơn cơ ạ.”

Quan Lan cười: “Vậy cũng đúng, cậu còn sống được ở Mỹ cơ mà. Bên New York tôi từng đến một nhà hàng rất được, cách trường cậu không xa, ông chủ họ Hoàng, cậu đến bao giờ chưa?”

Lòng Trang Lân sốt ruột lắm. Cậu thấy mình không được tám phét với kẻ địch, không được ăn đồ của kẻ địch đến vui vẻ như thế. Nhưng hết cách mà, người ta nói chuyện bình thường như thế, đề tài vô hại như thế, nếu mình tự dưng đập bàn trở mặt với người ta, vậy mình có khác gì thằng thần kinh đâu chứ?

Người này, đúng là thủ đoạn cao, đúng là diễn quá sâu!

Quan Lan tám qua về đề tài ăn uống một lúc, thì rẽ sang chuyện trời nam biển bắc, tám đến chuyện ngồi lê đôi mách trong giới, rồi từ bản tin thời sự, cho đến bộ điện ảnh mới ra rạp.

Trang Lân duy trì cảnh giác cao độ và kiểm chế, tuyệt không đáp lời, chỉ chen vào mấy câu những lúc thích hợp.

Quan Lan làm nghề lâu năm, gặp gỡ nhiều người, anh từng tiếp xúc với ca sĩ vô danh, người làm nhạc độc lập, tính tình lập dị bao nhiêu cũng có, trình độ bậc này của Trang Lân còn chưa đạt đến mức khiến anh

phải lúng túng.

Quan Lan như thể tự biên tự diễn, không nhanh không chậm, nói sang chuyện tào lao trong giới: “Năm ngoái có một bài tên là *Thịnh phóng* rất nổi, của nhóm Clouds, chắc cậu nghe rồi đúng không. Đoạn điệp khúc thứ hai có một chỗ vỡ giọng, tê tâm liệt phế luôn, thật ra đó là sai sót, giai điệu của điệp khúc bị đẩy cao. Đáng lẽ phải thu âm lại lần nữa, nhưng họ là một đám học sinh, nghèo rớt mùng tơi, không trả nổi tiền thuê phòng thu nữa. Thế là đành phải phát hành phiên bản vỡ giọng kia, không ngờ mọi người đều rất thích, thấy rất cảm xúc. Về sau họ có tiền rồi, lại thu âm một bản nữa, lần này không bị vỡ giọng, nhưng lượt download và lượt tiêu thụ lại kém xa trước đây, mọi người vẫn thích phiên bản vỡ giọng hơn. mấy cái thằng này đúng là thú vị – à mà cũng không phải toàn là thằng, tay trống của họ, cái người cao to đẹp trai đầu húi cua ấy, là con gái. Con bé này cũng hài ghê cơ, có một lần...”

Nói đến đây, anh bỗng dừng lại: “Hầy, nói lâu như thế, mình mà còn ở đây nữa thì ông chủ sẽ đuổi ra mất. Đi thôi, mình đổi sang chỗ khác nào.”

Trang Lân kim nén đủ rồi đó nha. Có một lần cái gì nữa, anh nói tiếp đi, nói có một nửa thì còn ý nghĩa gì chứ, cố ý troll tôi đúng không?

Nhưng mà cậu không thể hỏi, không thể tỏ ra mình hứng thú được, chỉ có thể cool ngầu mà “vâng” một tiếng, trong lòng ghen tới mức nội thương.

Ra khỏi cửa, dường như Quan Lan quên ngay chuyện vặt này, cũng không kể tiếp nữa, lại chuyển sang đề tài khác.

Anh lái xe đi ba vòng: “Đến Bắc Kinh có đi chơi đâu chưa? Khuyến cậu gắng mà đi hết những nơi đáng chơi, không sau này nổi tiếng rồi thì chả thoải mái ra đường được đâu.”

Rốt cuộc Trang Lân nứt toác. Cậu cảm thấy mình không thể tám phét cùng Quan Lan được nữa, hỏi thẳng luôn: “Tôi cứ nghĩ thầy Quan bận lắm, xem ra lại rất rảnh.”

Quan Lan lại như thể không nghe ra ý trong lời cậu: “Lúc bận thì bận thật đấy, chỉ hận chân không chạm đất luôn. Nhưng lúc rảnh ấy à, đúng là cũng chả có việc gì.”

Anh dừng lại chờ đèn đỏ, ngoảnh nhìn Trang Lân: “Cơ mà á, bây giờ tôi cũng không tính là rảnh. Dù sao, bây giờ tôi cũng đang làm việc mà.”

Trang Lân cười lạnh: “Công việc của anh, là mời người khác ăn cơm, là nói chuyện cùng người khác à?”

Quan Lan cười một cách ảm áp: “Tôi cứ tưởng cậu sẽ nhận ra chứ – tôi đang dụ cậu về công ti tôi đó.”

Trang Lân ngẩn ra.

Không đúng, tình tiết này có vấn đề rồi! Không phải là “Nếu cậu xxx với tôi, tôi sẽ cho cậu kí với công ti của tôi” à! Tại sao phải dụ người trước chứ!

Hay là dụ người qua trước để sau này xxx cho tiện?

Quan Lan: “Tôi hi vọng cậu có thể kí hợp đồng thu âm ở chỗ tôi.”

Trang Lân: “Xin lỗi, tôi không muốn kí hợp đồng với anh.”

Ngay cả một lí do cũng không có, Trang Lân cảm thấy mình ngầu bá cháy.

Quan Lan chẳng hề ngạc nhiên: “Cậu đừng từ chối tôi vội, cứ suy xét cẩn thận. Album đầu tay rất quan trọng, đừng làm việc theo cảm tính.”

Trang Lân: “Xin lỗi thầy Quan, tôi đã quyết định rồi.”

Quan Lan: “Được rồi. Cơ mà để chứng minh cậu không làm việc theo cảm tính, một tháng sau tôi sẽ hỏi lại cậu lần nữa, đến lúc đó cậu lại từ chối tôi một cách tỉnh táo đi.”

Trang Lân không biết anh làm vậy là có ý gì, nhưng cậu tràn đầy lòng tin vào bản thân, bất kể một tháng hay mười tháng, chắc chắn cậu sẽ không dao động.

Quan Lan dừng xe trước cửa tàu điện ngầm: “Tôi không đưa cậu về công ti nữa, chỗ này cách công ti cậu hai trạm, cậu ngồi tàu điện ngầm hay gọi xe về cũng được.”

Trang Lân nghĩ: Quả nhiên! Nếu trong lòng anh không có khuất tất, việc gì phải sợ người khác nhìn thấy?

Quan Lan cũng vô tội lắm: Anh dụ người của công ti đi, dù sao cũng không thể huênh hoang quá mà.

Trên đường về nhà Quan Lan nghe lại ca khúc của Trang Lân mình tìm được tối qua.

Hôm qua anh kể cho Next nghe về chuyện nghề của mình, bị Châu Tuấn Trác đột ngột đến tra hỏi làm gián đoạn. Thật ra nếu Châu Tuấn Trác không đến, anh cũng không biết phải nói tiếp thế nào nữa.

Thời kì đỉnh cao vừa đi qua thì đến thời kì thất cổ chai – tất nhiên có thể nói rằng anh chức vị cao, muốn đặt nhiều tinh lực lên việc quản lí hơn, có sự hi sinh với nghiệp sáng tác. Nhưng bản thân anh biết, sáng tác không hề đình trệ, chất lượng lại không cách nào sánh với trước kia.

Quan trọng hơn là, cái trạng thái cảm hứng tuôn trào, tiện tay là lấy được như trước kia, không tìm về được nữa.

Next là một cách để anh vượt qua nút thắt cổ chai. Cách biểu diễn của nhóm nhạc kiểu này, hát kết hợp với nhảy, là một thử nghiệm mới với anh.

Nhưng mà vẫn không đủ – vẫn không đủ.

Không biết có phải vì xuất thân không chuyên của anh hay chẳng, anh viết nhạc có một hạn chế rất lớn. Anh không thể viết nhạc một cách vô căn cứ. Trước khi viết nhạc nhất định anh phải làm quen với ca sĩ, hiểu về giọng hát, phong cách thậm chí là ngoại hình tính cách của đối phương, rồi khi viết nhạc mới miêu tả ra từng câu từng chữ của mỗi một tiểu tiết trong đầu.

Có ca sĩ từng hợp tác với anh lên chương trình phỏng vấn than vãn, nói anh để ý tiểu tiết đến độ biến thái, một câu một từ không đạt được hiệu quả trong lòng anh tưởng tượng, sẽ phải thu âm lại lần nữa. Cô nói, thầy Quan tốt tính, có kiên nhẫn, sẽ không mắng người trách người, thầy chỉ giữ bạn ở lại phòng thu, thu âm đến ba giờ rạng sáng mà thôi.

Quan Lan cũng đâu muốn giữ người ta lại đến ba giờ, bấy nay Châu Tuấn Trác có bao giờ phải thu âm đến ba giờ đâu. Cô không hát ra được cảm giác mà tôi muốn, tôi đâu còn cách nào khác chứ.

Đến giờ trong phòng thu của anh cũng chưa một ai có thể một lần là qua, Châu Tuấn Trác cũng thế.

Anh nghe Trang Lân hát, nghe được hai câu, trong đầu tưởng như chiếc lò vi sóng vang lên tiếng “tinh”, chỉ bật ra một suy nghĩ: Mình phải viết nhạc cho cậu ấy.

Có câu thơ cổ thể nào nhỉ, “*Nghe như tiếng hót phượng hoàng, Côn Sơn ngọc vỡ trên ngàn xa khơi*”^[2]. Anh vẫn tưởng rằng người thoả mãn miêu tả này là một cô gái, không ngờ giọng nam cũng có thể trong trẻo đến thế, lại còn hết sức phù hợp nữa chứ.

[2] Câu thơ trong bài “*Lý Bằng không hầu dẫn*” (Lý Bằng đánh đàn không hầu) của nhà thơ Lý Hạ thời Đường. Gốc: “*Côn Sơn ngọc toái phượng hoàng khiêu*”, bản dịch thơ này là của Huỳnh Ngọc Chiến.

Đó là chất giọng thiếu niên vô cùng thanh khiết, hơn nữa vì người hát không phải là thiếu niên chân chính, nên còn mang theo chiều sâu cảm xúc của người trưởng thành. Vừa không lém lỉnh, không trải đời, cũng không có vẻ cứng nhắc như tụi ca sĩ được đào tạo chuyên sâu qua trường lớp thường có.

Giọng hát tuyệt vời hiếm thấy kiểu này, người khác cũng không phải điếc, ra tay muộn một bước thì sẽ không còn nữa.

Trang Lân không muốn hợp tác với anh, cũng nằm trong dự đoán của anh. Người trẻ tuổi, gia cảnh tốt, tốt nghiệp trường nổi tiếng, lại còn học sáng tác, chắc chắn là tính tình cao ngạo, ghen khuất đã lâu muốn

phô bày tài năng, chưa biết chừng trong lòng còn muốn ganh đua cao thấp với mình ấy chứ. Người ta quyết định đi theo con đường ca sĩ sáng tác, chắc hẳn album đầu tay sẽ muốn tự viết nhạc, chẳng đến phiên người khác. Hôm nay Quan Lan liếc mắt thấy toàn thân cậu tràn đầy cảnh giác thì đã biết ngay, nhất định mình sẽ bị từ chối.

Nhưng mà không sao, anh đã làm tốt công tác chuẩn bị kháng chiến trường kì rồi.

Trang Lân cứ tưởng đã đánh thắng trận vẫn đang thâm đắc ý, không hề hay biết bắt đầu từ đây, cuộc đời cậu sắp rẽ sang hướng ngược tâm rồi.

Đường vào hậu cung như đại hải

Tối nay bệ hạ sung hạnh ai?

Bệ hạ múa bút ban thánh chỉ

Cả đời trăm chọn Lân chiêu nghi.

5. Chương 5: Em Là Mưa Bụi Tháng Ba

Loại chuyện thọc gậy bánh xe này, quan trọng là phải âm thầm.

Quan Lan gặp Lý Ngạn Nghiêu trong hậu trường gameshow truyền hình.

Anh cũng chẳng ham chạy nhiều show như thế. Nhưng ở công ti anh cũng có áp lực thành tích, gần trăm nhân viên dưới quyền còn phải ăn cơm. Năm nay thành tích của anh bình thường, bắt buộc dĩ phải nhân dịp còn hot dạo trước kiếm ít tiền chạy show, đằng nào cũng coi như doanh thu cho công ti.

Đúng như dân mạng có người nói anh flop rồi, hết thời rồi, đến rằm cũng không viết ra được, đành phải nhân lúc đang hot kiếm tiền. Sau này chỉ có thể dựa vào tác phẩm trước kia của mình, sống nhờ hào quang quá khứ.

Tuy anh không đến nổi tự ti về bản thân như thế, nhưng đọc nhiều lời nhận xét như vậy cũng thấy phiền.

Tất nhiên anh cũng muốn nói chuyện bằng tác phẩm lắm chứ, nào muốn bán mặt bán hình tượng, nhưng công ti không phải nhà anh mở, sẽ chẳng chờ anh đóng cửa vượt qua thời kì thất cổ chai.

Anh gật đầu với Lý Ngạn Nghiêu, lòng Lý Ngạn Nghiêu cũng thấp thỏm lắm.

Gã biết Quan Lan và Trang Lân đã gặp nhau rồi, nhưng gã chẳng hỏi được gì từ chỗ Trang Lân cả, chỉ có thể tự mình lo lắng. Bên lo Quan Lan đã ngàm Trang Lân rồi, bên lo người không có EQ như Trang Lân đắc tội với Quan Lan.

Vì thế gã đi tới, chào hỏi hai câu, rồi bắt đầu hỏi thăm chuyện gặp mặt của họ.

Quan Lan trả lời gã một cách thành thật: “Thì ăn cơm nè, nói chuyện nè, cũng không đạt được ý định hợp tác gì cả.”

Lòng Lý Ngạn Nghiêu thả lỏng tám mươi phần trăm.

Thế là không thành công.

Qua sự tiếp xúc của gã với Quan Lan, Quan Lan này, cũng chỉ hơi háo sắc, chứ chẳng hề nham hiểm. Loại chuyện như trả thù vì không lên giường được với người khác, gã cảm thấy Quan Lan sẽ không làm.

Nhưng Quan Lan vẫn muốn hỏi thăm Trang Lân từ gã: “Sao Trang Lân lại kí với Tuệ Tân? Là cậu giới thiệu cho cậu ấy à?”

Lý Ngạn Nghiêu: “Không phải tôi, hình như nhà cậu ấy có người thân ở Tuệ Tân.”

Gã cũng chẳng dám nói kĩ, sợ Quan Lan còn chưa chết tâm với Trang Lân.

Ngặt nỗi Quan Lan vẫn mang dáng vẻ tà tâm không chết.

Quan Lan: “Tài nguyên của Tuệ Tân ở mảng ca sĩ không tốt lắm, hơi tiếc cho cậu ấy.”

Trái tim Lý Ngạn Nghiêu lại treo ngược lên ba mươi phần trăm: “Cậu ấy mới về nước, cũng không hiểu cái này lắm.”

Quan Lan: “Cậu ấy không hiểu, cậu là anh em, dù sao cũng phải cố gắng giải thích cho cậu ấy chứ.”

Quan Lan nói đến đây thì ngừng, không lên tiếng nữa. Loại chuyện thọc gậy bánh xe này, quan trọng là phải âm thầm, nếu như rút dây động rừng, tin đồn truyền vào trong tai người của công ti, sẽ rất khó làm.

Drama trong nội tâm điên cuồng của Lý Ngạn Nghiêu: Anh thế này là có ý gì? Muốn tôi dẫn mối giúp anh hả? Ông đây là cái loại dẫn mối cho anh em mình chắc?

Thật ra Quan Lan muốn gã dẫn mỗi giùm, chỉ có điều không phải là dẫn theo hướng mà gã nghĩ đó thôi.

Quan Lan là một người trong ngành giải trí, nhưng đã mấy năm không xem tivi một cách nghiêm túc rồi. Thế nên anh hoàn toàn không biết, gameshow bây giờ là thể loại gì.

Gameshow trong ấn tượng của anh vẫn là loại đó, mọi người ngồi trong trường quay, dưới khán đài ngồi mấy trăm người xem, trên sân khấu là mấy nghệ sĩ, vài MC cùng nhau nói chuyện và chơi trò chơi.

Nhậm Hiểu Phi bảo anh: “Gameshow anh nói ấy là gameshow trong nhà, bây giờ cũng có, nhưng mà hiện tại hot nhất vẫn là gameshow ngoài trời.”

Sau đó dùng ví dụ tỉ mỉ để phổ cập cho anh gameshow ngoài trời là thể nào.

Quan Lan hiểu sơ rồi, cảm ơn cậu đã phổ cập, cũng cảm thấy trợ lí của mình rảnh rồi xem nhiều gameshow như thế, xem ra công việc này còn chưa đủ.

Chủ đề kì này là giết Ma Sói.

Ba Ma Sói, sáu Dân Làng, mọi người làm nhiệm vụ trong một cao ốc. Dân Làng làm nhiệm vụ có thể lấy được lá bài kĩ năng, giành được quyền năng như kiểm tra thân phận của ai đó, hồi sinh ai đó, mang theo ai đó lúc chết[1]. Ma Sói cũng làm nhiệm vụ ở đây, có điều nhiệm vụ của họ là giết người.

[1] Xem giải thích trò chơi ở cuối chương.

Cứ mỗi nửa tiếng lại tập hợp mở hội nghị một lần, bỏ phiếu chọn Ma Sói.

Format kiểu này, chẳng giống phải làm nhiệm vụ mà là cung đấu và bức bách nhau thì có.

Quan Lan không biết là may hay rủi, vừa lên đã bốc được lá bài Ma Sói.

Anh chẳng hề biến sắc, nhìn một cái rồi cất bài đi.

Thật ra lòng anh mông lung lắm, không biết phải làm thế nào mới tốt.

Màn đêm buông xuống ngày đầu tiên, phe Dân Làng bịt mắt ngồi yên, phe Ma Sói lặng lẽ nhận nhau trong phòng. Họ có năm phút hội ý.

Quan Lan vừa vào cửa, đã trông thấy Lý Ngạn Nghiêu.

Hai mặt tròn tròn mắt.

Sau đó nhìn thấy Trần Cẩm đẩy cửa đi vào.

Ba mặt tròn tròn mắt.

Trần Cẩm là host cố định của chương trình, qua sự phổ cập của Nhậm Hiểu Phi, anh biết Trần Cẩm cast vai dẫn, phụ trách phần ngu ngốc trong show. Bất kể người này ngu thật hay là vì hiệu quả chương trình mà giả ngu, dù sao nhất định IQ của y cũng sẽ tụt mức trong cả chương trình.

Quan Lan cảm thấy phe Ma Sói toi rồi.

Trần Cẩm: “Giờ... Làm sao đây? Tôi hoảng quá.”

Quan Lan: “Giết ai chả là giết, bóc thăm đi.”

Phút hội ý đầu tiên của Ma Sói kết thúc mỹ mãn.

Nhiệm vụ giết người rất phiền phức, chắc chắn nửa tiếng không xong được.

Nghĩ cũng thấy đúng, nếu trong nửa tiếng mà người đầu tiên đã bị giết chết, thì chỉ có một ít đất diễn, nhóm thực hiện chương trình cũng không ăn nói được, sẽ bị fan chửi sập mặt.

Cho nên họ giữ tần số hai đợt giết một người.

Quan Lan duy trì hình tượng người già “Lần đầu tiên tui tham gia gameshow không hiểu rõ tình hình, có thể giải thích cho tui nhiệm vụ là gì được không”, không hề dẫn đến nghi ngờ. Hình tượng của Trần Cẩm chính là ngu ngốc, bây giờ lại ngu ngốc ra hiệu quả lấy giả làm thật.

Sơ hở lớn nhất lại là Lý Ngạn Nghiêu.

Người này có một điểm yếu lớn nhất, chính là em gái xinh đẹp.

Cả hành trình có một em gái quần lấy gã cùng làm nhiệm vụ, cả đường gọi anh ơi anh à, làm Lý Ngạn Nghiêu chẳng tìm được đường sáng. Quan Lan cảm thấy nhất định là gã bị người quần, quần đến sạch bách luôn rồi.

Quả nhiên vòng bỏ phiếu tiếp theo, em gái trực tiếp nhe răng nanh ra.

Cô nói, ngay vòng đầu em đã lấy được lá bài kỹ năng, tra ra Lý Ngạn Nghiêu là sói, nên em đã mai phục bên cạnh anh ta để tìm sơ hở. Bây giờ em liệt kê ra vài điểm khả nghi của anh ta, theo tứ tự một hai ba bốn, hi vọng mọi người có thể đoàn kết một lòng, loại anh ta ra.

Thình lình bị đâm một dao sau lưng, Lý Ngạn Nghiêu ngu người luôn, tỏ ra tam quan sụp đổ.

Quan Lan cảm thấy, tuy đồng đội này là heo, nhưng số người bên mình vốn vào thế yếu, mới đó đã mất một người thì đúng là thiệt hại lớn, vẫn nên bảo vệ thì hơn. Hơn nữa em gái này làm chủ được hiện trường, thật ra chủ yếu là bởi giọng nói chắc nịch, mạch lạc rõ ràng. Những điểm khả nghi mà cô liệt kê không phải cái chuy nặng nghìn cân, rất dễ dàng lật lại, chưa chắc mình đã không thể đảo ngược tình thế.

Anh vẫn đang sắp xếp từ ngữ, đến lượt Trần Cẩm lên tiếng. Y chẳng hề do dự một giây, cầm thẳng một dao lên người Lý Ngạn Nghiêu, phản bội đồng đội một cách oai phong lẫm liệt.

Ánh mắt Lý Ngạn Nghiêu trống rỗng, thế giới này đã không còn gì cho gã lưu luyến nữa.

...Quan Lan hết cách, dù sao cũng không thể một mình chống lại cả thế giới.

Lý Ngạn Nghiêu nhiều phiếu nhất bị loại.

Đợt hội ý lần hai của Ma Sói.

Trần Cẩm: “Làm sao đây thầy Quan, chúng ta giết Lương Yển Yển nhé?”

Lương Yển Yển chính là cô gái mới làm chứng vạch mặt Lý Ngạn Nghiêu.

Trần Cẩm: “Bây giờ mọi người đều nghĩ cô ấy là Dân Làng, đều nghe lời cô ấy hết, cô ấy là sự uy hiếp rất lớn với mình.”

Quan Lan: “Không giết cô ấy. Giết cô ấy sẽ chứng thực cô ấy là Dân Làng, Ngạn Nghiêu là Ma Sói.”

Trần Cẩm: “...Chả lẽ không phải đã chứng thực rồi à?”

Quan Lan: “Sơ sơ thì vẫn chưa chứng thực mà. Bây giờ ai nói cũng là lời từ một phía hết, phe Dân Làng phân tán lắm, khích nhẹ một cái là tan ngay. Họ vẫn còn một lá bài hồi sinh chưa sử dụng, chúng ta phải dụ để họ cảm thấy Ngạn Nghiêu bị oan, lại cứu Ngạn Nghiêu về.”

Về mặt Trần Cẩm tỏ rõ “Lời anh nói vượt qua giới hạn IQ của tui rồi”.

Trần Cẩm: “...Vậy giết ai đây?”

Quan Lan: “Bóc thăm.”

Bất kể thế nào họ cũng đã ly gián phe Dân Làng rồi, nhưng vẫn không thể loại Lương Yến Yến đi, cũng không cứu Lý Ngạn Nghiêu lại được. Mà mấy vòng sau, Trần Cẩm lại bại lộ, hi sinh một cách anh dũng.

...Dù sao Quan Lan cũng chẳng ôm hi vọng gì với hai đồng đội, ngay từ đầu đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu solo rồi.

Người ngày càng ít, bầu không khí ngày càng khẩn trương.

Lúc chỉ còn lại bốn người cuối cùng, có một ca sĩ nhỏ bí mật cầm tờ giấy tìm Quan Lan: “Thầy Quan, thầy xem manh mối này là ý gì ạ.”

Trên tờ giấy có một dòng chữ:

Em là mưà bụi tháng ba, là cá giữa bọt biển.

Quan Lan vừa nhìn đã biết manh mối này ám chỉ mình – hai câu này đều là lời bài hát anh viết, chỉ có điều ở hai bài khác nhau, bị gom vào một chỗ.

Anh nghĩ ngợi năm giây: “Tôi nghĩ người này sinh vào tháng ba, thuộc cung Song Ngư.”

Ca sĩ nhỏ chớp đôi mắt to chứa đầy sùng bái: “Thầy Quan thông minh quá!”

Sau đó ngồi xổm xuống bắt đầu search sinh nhật của tất cả mọi người.

Quan Lan đi qua, giả vờ tỏ ra hứng thú lắm.

Dù sao anh cũng không phải là cung Song Ngư.

Ca sĩ nhỏ: “Ồ là chị Yến Yến! Cung Song Ngư tháng ba! Quả nhiên chị ấy là Ma Sói! Nguy hiểm ghê, nguy hiểm ghê!”

...Được rồi, thu hoạch bất ngờ.

Anh bèn giết ca sĩ nhỏ.

Quan Lan định bụng cho cậu để lại lời trăng trối chỉ điểm Lương Yến Yến, không ngờ thằng nhóc này giấu một lá bài Thợ Săn trong tay, trước khi chết không hề do dự mang Lương Yến Yến đi.

Trọng tài tuyên bố: Còn lại một người một sói, Ma Sói thắng.

Lúc Quan Lan lấy lá bài của mình ra, khiến rất nhiều người phải nghi ngờ nhân sinh.

Quan Lan không ngờ, gameshow bây giờ vẫn chơi vui ra phết.

Lúc tẩy trang ở hậu trường, Trần Cẩm tán gẫu với anh: “Thầy Quan có duyên với show lắm.”

Bấy giờ Trần Cẩm đã không còn dáng vẻ ngu ngơ như trong chương trình nữa, thoát trông hết sức bình thường.

Quan Lan: “Vậy sao? Tôi chả hiểu lắm.”

Trần Cẩm: “Ừm, lần này anh là điểm sáng của show, sau khi show phát sóng thì cơ bản chính là tập đặc biệt của anh đó.”

Quan Lan nói thật: “Thực ra cũng tại mọi người không quen tôi, ngại nghi ngờ tôi, cũng không tiện bỏ phiếu tôi thôi.”

Trần Cẩm: “Làm gì có chuyện. Bọn tôi làm show, ai mà chả tỏ ra quen thân lắm, không có chuyện ngại ngần gì đâu.”

Quan Lan cảm thấy Trần Cẩm đúng là thú vị – trong và ngoài chương trình, có thể sánh với đa nhân cách. Giả diễn giả đại không hề khó, có thể giả diễn giả đại một cách hoàn hảo, giả ra được vẻ đáng yêu, mới là người tài.

Quan Lan nói ra lời trong lòng: “Tôi thấy anh tài thật đấy.”

Trần Cẩm mỉm cười với anh một lát.

Trần Cẩm: “Anh đừng nhìn tôi như bây giờ, tôi cũng từng ra album đó. Nếu không phải đi hát không ăn nổi cơm, tôi cũng chả ở đây giả điên giả dại đâu.”

Chợt nhiên Quan Lan phát hiện, giọng của Trần Cẩm, cũng hay ra phết.

***Giải thích trò chơi Ma Sói:**

– Về nguyên tắc, danh tính của tất cả người chơi đều ẩn danh. Có hai phe: Dân Làng và Ma Sói. Người chơi thuộc *phe Dân Làng* không biết danh tính của người chơi khác (trừ khi có kỹ năng). Người chơi thuộc *phe Ma Sói* biết ai thuộc phe mình.

– Mỗi đêm, *phe Ma Sói* sẽ vote chọn giết một người thuộc *phe Dân Làng*. Sáng hôm sau, tất cả các người chơi cùng nhau thảo luận, vote chọn ra một kẻ mà họ nghi là Ma Sói. Kẻ bị vote nhiều nhất sẽ bị treo cổ chết.

– Người chơi còn lại sau cùng thuộc phe nào, thì phe đó thắng.

– Nhân vật thuộc *phe Dân Làng* gồm có:

1. Dân Làng: Không có kỹ năng gì cả.
2. Tiên Tri: Mỗi đêm có thể xem danh tính của một người chơi khác.
3. Thợ Săn: Khi Thợ Săn chết thì có thể mang theo một người chơi khác chết cùng.
4. Thầy Đồng: Mỗi đêm có thể nói chuyện ẩn danh với người chơi đã chết. Có thể hồi sinh một người chơi khác.
5. Ngoài ra còn có: Bảo Vệ, Pháp Sư, Quản Ngục,...

6. Chương 6: Tôi Không Muốn Nổi Tội Nào Hết

Tôi không muốn được người ta chặn lại trên đường nói rằng người đó thích tính cách tôi, tôi thà rằng người đó không biết đến tôi, trong tai nghe có ca khúc của tôi.

Trang Lân cố ý đặt báo thức, định xem chương trình của Lý Ngạn Nghiêu.

Gã Lý Ngạn Nghiêu này, trước lúc đi ghi hình chương trình, một ngày nói với cậu tám lần, anh sắp lên show rồi, mày nhớ xem đó, nhất định nhớ phải xem. Ghi hình xong thì sao, lại im như gà mổ thóc, không nhắc lại vụ này nữa.

Trang Lân cũng biết thế này là gã bị mất mặt trong chương trình rồi.

Thế thì lần này cậu càng phải xem – dù trong chương trình có Quan Lan cậu cũng nhin. Một chuyện này ít nhất cũng đủ cho cậu cười nhạo Lý Ngạn Nghiêu nửa năm, lần này không thiệt.

Chẳng ngờ không kịp đề phòng lại xem nguyên một show cá nhân của Quan Lan.

Đúng là Lý Ngạn Nghiêu mắt mặt thật, gã đã vút hết mặt mũi từ sớm rồi, sau đó chính là Quan Lan làm chủ hiện trường. Biên tập như kiểu fan cuồng, hận không thể quay cả chương trình dưới góc nhìn của Quan Lan, cảnh xa cảnh gần đặc tả phóng lớn mặt, còn lúc nào cũng chen thêm mấy cái phụ đề nhằm nhí vào nữa chứ. Tất cả những người khác, đều là phong nền hết.

Cậu xem tới xem lui, xem đến nổi giận trong bụng.

Cậu gửi tin nhắn cho Lý Ngạn Nghiêu: *Nhân cách của Quan Lan có vấn đề lớn.*

Lý Ngạn Nghiêu trả lời ngay giây sau: *Chuẩn! Tâm tư quá sâu! Hôm nay tao không xem show thì đã chả biết ông ấy lại thâm như thế!*

Trang Lân: *Người anh em, đừng trách người khác tâm tư sâu, trước hết mày tự kiểm điểm xem tại sao tâm tư lại nông thế đi đã.*

Lý Ngạn Nghiêu: *...Không phải chúng ta đang lên án Quan Lan à! Tao nói mày nghe hàng này vẫn chưa từ bỏ ý định với mày đâu!*

Trang Lân hừ một tiếng, trong dự tính.

Trang Lân: *Người này, tham gia cái gameshow cũng phải vòng vo tam quốc, chả có tí thể thống nào hết.*

Lý Ngạn Nghiêu trả lời cậu một dãy hỏi chấm.

Trang Lân: *Mày xem Lý Canh Canh, Tô Tân Tân đó, cứ vây quanh anh ta suốt, không tìm ra đường sáng. Nhất là cái gã Trần Cẩm đó, vấn đề lớn nhất, mày có tin hai người đó qua một chương trình là thành với nhau luôn không?*

Lý Ngạn Nghiêu cầm nín hồi lâu.

Lý Ngạn Nghiêu: *Tao không nhìn ra??*

Thể loại đầu óc nhét rơm như mày, mày có mà nhìn ra cái rắm ý.

Trang Lân: *Tất nhiên mày không nhìn ra rồi, ngay cả em gái đang bầy mày mà mày cũng không nhìn ra nữa là.*

Lý Ngạn Nghiêu: *Ê! Đừng có công kích người nhà thế chứ!*

Trang Lân: *Mày nhìn mặt anh ta xem, cả ánh mắt nữa.*

Lại qua một lát.

Lý Ngạn Nghiêu: *Ông ấy nhìn ai cũng bằng ánh mắt đấy mà? Nhìn tao cũng thế luôn mà?*

Trang Lân càng giận hơn.

Cậu không rõ mình đang giận cái gì, cuối cùng quy về phần nộ khi gặp chuyện bất bình.

Tên khốn nạn không có thể thống! Ung nhọt trong ngành! Thuốc độc của giới âm nhạc Hoa ngữ!

Tài khoản Weibo chính của Quan Lan, là kiểu phong cách lãnh đạm tới mức cao ngạo lạnh lùng.

Trên Weibo của anh cũng chỉ có hai loại nội dung, một loại là quảng cáo kinh doanh, share ca khúc mới ra mắt, tin tức phim ảnh, chỉ viết hai chữ, không phải “*Ủng hộ*” thì cũng là “*Chia sẻ*”, dấu chấm cũng không có. Một loại khác chính là bài hát mà ngày thường anh nghe cảm thấy hay, không phải không hợp thị chúng thì cũng là tiếng Iceland tiếng Phần Lan tiếng Tiệp Khắc, trong nước cũng chả đến mấy chục nghìn người nghe hiểu được.

Loại status bình thường đăng lên bình luận không đến được hai con số này, hôm nay, lượt tiếp cận bộc phát.

Chưa bao giờ anh thấy náo nhiệt như thế. Khen anh, mắng anh, tung hường anh, bôi đen anh, còn có người không quen biết anh PR, quảng cáo, đăng ảnh nóng, hot ới là hot.

Trong khi anh chỉ tham gia một gameshow truyền hình.

Anh không hề muốn nổi tiếng bằng cách này, hoàn toàn không vui nổi.

Có một bình luận, không nổi bật lắm, ngữ điệu cũng không kịch liệt, anh đọc được trong mắt lại vô cùng bận lòng:

“Em là fan lâu năm, ca khúc nào của anh em cũng nghe. Em vẫn nhớ lúc đi học lần đầu tiên thất tình, từng nghe ‘Chìm mỗi cánh’ mà rơi lệ; em vẫn nhớ ‘Cá vàng’, mười bài hát của album đó, trong lớp bất kể ai, bài

nào cũng biết hát; em vẫn nhớ em mua một cuốn sổ rất đắt rất đẹp, cố ý chép lời bài hát của anh. Sự cảm động như thế, hình như lâu lắm rồi không có nữa. Chẳng biết là anh thay đổi, hay là em đổi thay.”

Anh gọi điện cho Nhậm Hiểu Phi: “Huỷ hết chương trình tháng này cho tôi.”

Nhậm Hiểu Phi giật nảy mình: “Tại sao hả Quan tổng? Đang lúc thuận lợi, nên nhân lúc hot nhận thêm vài cái chứ!”

Quan Lan: “Hot cái gì mà hot, tôi cần hot để làm gì, có phải cậu quên tôi làm gì rồi không?”

Giọng anh rất to, Nhậm Hiểu Phi bị dọa sợ: “Ồ... Vâng thưa Quan tổng.”

Quan Lan: “Tôi muốn ở nhà bế quan hai ngày, hai ngày này chỉ cần không phải công ti đóng cửa, thì đừng có tìm tôi.”

Lòng Nhậm Hiểu Phi đắng không tả nổi. Cậu làm trợ lí, ông chủ không đi làm, lượng công việc phải tăng gấp đôi. Có điều bây giờ hình như tâm trạng Quan Lan rất xấu, cậu cũng chẳng dám nói nhảm: “Vâng vâng.”

Món đồ chơi mang tên linh cảm này là bitch thứ thiệt. Kiểu gì lúc anh ăn cơm, đi ngủ, hoặc là bận đến ăn không ngon ngủ không yên, sẽ như tia sét đánh vào đầu anh. Mà khi anh đóng cửa, thắp hương tắm rửa thay đồ ăn chay, muốn dốc lòng sáng tác, thì trong đầu anh lại chứa đầy “thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang”[1], những tưởng có cả thể giới, thật ra chỉ là khoảng không.

[1] “Thiên địa huyền hoàng” trích trong Dịch Kinh (một trong ngũ kinh của TQ), nghĩa đen là “trời đen đất vàng”; “Vũ trụ hồng hoang” có nguồn gốc từ Hoài Nam Tử và Thái Huyền Kinh. Hai câu này ở đây có thể hiểu đơn giản là đang nói đến thời kì vũ trụ mới được hình thành (khi có vụ nổ Bigbang), các nguyên tử bắt đầu xuất hiện. Ở thì đúng là có cả thể giới thật đấy (vì sau này các nguyên tử sẽ liên kết thành phân tử rồi hình thành nên vật chất), nhưng thực tế lại chẳng có gì cả (vì bây giờ mới chỉ có các nguyên tử rời rạc mà thôi).

Anh như một nhóc trẻ con hiếu động, gảy ghi ta, đánh dương cầm, đàn bản *Dolls and bear dancing* mấy lần, lại bắt đầu đàn *Two tigers* và *The painter*[2] remix. Đến khi anh có thể soạn ra một cuốn tuyển tập nhạc thiếu nhi luôn rồi, rốt cuộc anh phải thừa nhận với bản thân mình rằng: Không viết ra.

[2] Tên các bản nhạc thiếu nhi.

Thể này khó xử ghê.

Dường như anh muốn lâm vào tư duy triết học: Mình biết viết nhạc thật hả, ca khúc trước kia là do mình viết thật hả? Chắc chắn là viết hộ, là hàng nhái thì có.

Phiền phức quá.

Anh bắt đầu xem danh bạ. Theo thói quen trượt xuống hàng cuối, khó khăn lắm ngón tay mới chạm đến trên cái tên “Châu Tuấn Trác”, lại rụt về.

Bên dưới tên của Châu Tuấn Trác là Trang Lân[3].

[3] Châu Tuấn Trác là [Zhōu Jùn Zhuó], Trang Lân là [Zhuāng Lín] => Theo thứ tự bảng chữ cái thì tên Trang Lân sẽ ở sau Châu Tuấn Trác.

Anh bấm xuống.

Quan Lan: *Có thời gian không?*

Chờ một lúc, không có hồi âm đúng như dự đoán.

Anh đăng ở chế độ bạn bè: *Sáng tác bí thì phải làm sao?*

Giữa một mảnh treu chọc hút thuốc uống rượu tuốt súng, có một bình luận cực kì trong sạch.

Trang Lân: *Chạy bộ.*

Quan Lan cười.

Trang Lân vẫn không nghĩ ra, tại sao tự dưng hôm đó mình lại tiện tay, trả lời trong status chế độ bạn bè của Quan Lan.

Cậu vừa trả lời thì đã cảm thấy hỏng chuyện rồi, chỉ cần mình cách xa anh thì anh sẽ sắn tới, nhất định người này sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào tiếp cận mình!

Quả nhiên, Quan Lan bắt đầu hẹn cậu chạy bộ cùng nhau.

Nếu Trang Lân đã trả lời status của người ta thì cũng chẳng vờ như không thấy được nữa, chỉ có thể bảo là không có thời gian.

Quan Lan: *Vậy lúc nào cậu có thời gian?*

Trang Lân: *Gần đây tôi bận lắm.*

Quan Lan: *Bạn làm album mới à?*

Trang Lân: *Vâng.*

Quan Lan: *Vậy vừa hay, kể tí cảm hứng với cậu.*

Quan Lan: *Ngày mai dậy sớm nửa tiếng nhé, khởi làm lỡ công việc của cậu.*

...Ày, người này phiền quá, căn bản không dứt được mà! Nói thế thì người ta phải từ chối như nào đây!

Cơ mà, hẹn sớm như thế, chắc là sẽ không có chuyện gì đâu.

Quan Lan nói chạy bộ, là chạy bộ thật. Mặc đồ thể thao đi công viên, bên cạnh toàn là các bà tập múa và các ông nuôi chim nuôi chóc.

Trang Lân đi sneakers và quần đùi thể thao, trẻ trung vô địch chân dài vô biên, cao ngất tựa như cây sậy mơn mớn.

Quan Lan – Quan Lan mặc đồ thể thao lại rất hoạt bát, không hề giống người đắm chìm trong tử sắc.

Có điều bên trong vẫn là giả thôi. Chạy ba vòng, với Trang Lân có thể coi là làm nóng người, chỉ mới bắt đầu vận động, nhưng Quan Lan thì đã bắt đầu thở hổn hển rồi.

Quan Lan: “Nè, chúng ta... Đi một lúc đi.”

Hừ, cái đồ yếu xìu.

Đã lâu Quan Lan không vận động, lần này tuy mệt, nhưng đúng là tinh thần thấy phấn chấn hơn rất nhiều.

Đang vừa đi thong thả vừa điều chỉnh hô hấp, thì có hai cô bé trông giống học sinh Trung học đến gần, cặp mắt đen sáng lên: “Chào anh, anh có phải Quan Lan không?”

Quan Lan không kịp phản ứng luôn.

Quan Lan: “Đúng, tôi là Quan Lan.”

Hai cô bé nhìn nhau một cái, hào hứng hú hét không ngừng, nói năng lộn xộn, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra xin chụp ảnh chung, xin chữ kí.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Quan Lan bị người khác nhận ra trên đường, anh chẳng quen thể này tẹo nào cả.

Hai cô bé đi rồi, Trang Lân chứng kiến toàn bộ lên tiếng trêu chọc: “Bây giờ thầy Quan nổi tiếng ghê.”

Nếu là bình thường, có lẽ Quan Lan sẽ cười cho qua. Nhưng giờ khắc này, sau khi trải qua một đêm sốt ruột vì cạm cảm hứng, anh bị mai mỉa trong lời Trang Lân đâm tới mức nhói đau.

Quan Lan: “Cậu tưởng tôi thích như thế lắm à?”

Giọng anh bình thản, nhưng Trang Lân lại cảm nhận được dòng nước chảy xiết dưới mặt biển lặng yên.

Quan Lan: “Tôi viết một trăm bài hát, cũng không bằng tham gia một tập gameshow. Cùng là nghệ sĩ hạng hai, một ca sĩ ra mười đĩa nhạc lại chẳng kiếm bằng người ta quay một tập phim truyền hình. Tôi từng thấy bao nhiêu ca sĩ giỏi, có tài năng có năng khiếu, kết quả không sống nổi bằng nghề ca hát, cuối cùng đi Hoàn Kiếm đóng vai phụ, đều sống sướng hơn lúc đi hát – cậu nghĩ thấy những điều này, tôi sẽ vui lắm ư?”

Quan Lan biết trận lửa này của mình đến rất khó hiểu, bấy giờ xả về phía Trang Lân, đúng là giận cá chém thớt. Nhưng những lời này anh đã tích trong lòng lâu quá rồi, vừa ra khỏi miệng là như đê vỡ, sóng cao vạn trượng trút xuống, cơ bản anh không dừng lại được.

Quan Lan: “Tôi biết cậu mới về nước, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, nhưng tôi nói thật với cậu, bây giờ cậu đổi nghề vẫn kịp. Nghề này, chỉ được bề ngoài hào nhoáng. Doanh thu một năm của bộ phận âm nhạc chúng tôi, không bằng nổi số lẻ một bộ phim của người ta, bây giờ những ai còn làm âm nhạc đều là vì đam mê. Chúng tôi kinh doanh bù đầu cả năm, lợi nhuận chẳng bằng cát sẽ chạy show mấy ngày nay của tôi, cậu có tin không? Đĩa nhạc không kiếm được tiền à? Có, tất nhiên có chứ, tất cả đều từ người ủng hộ thần tượng, từ kinh tế của fan, đám cô bé con, để tăng lượng tiêu thụ cho thần tượng, mua mười đĩa tám đĩa một trăm đĩa, sau đó thì sao, có ý nghĩa không, họ bỏ tiền là vì âm nhạc của cậu à?”

Quan Lan: “Như cậu đây nữa. Bây giờ tôi tốn công tốn sức muốn dụ cậu về, vì cảm thấy cậu là một ca sĩ giỏi, có thể nổi tiếng. Nhưng cậu hát hai bài, nổi tiếng rồi, chưa biết chừng lại đi quay phim ngay. Không phải không cho cậu quay phim, cũng không phải không có chuyện làm cả hai mảng; nhưng cậu cảm cát sẽ mấy trăm nghìn một tập phim, liệu còn quay về làm cái nghề chẳng kiếm được tiền này không? Ban đầu là chia sức lực ra, sau đó lòng dạ cũng dời đi nốt, sau nữa thì ca hát trở thành nghề tay trái, cuối cùng sẽ thành sở thích không chuyên – hai năm nay, tôi còn thấy ít chắc?”

Quan Lan: “Không, tôi không muốn nổi tẹo nào hết, tôi không muốn được người ta chặn lại trên đường nói rằng người đó thích tính cách tôi, tôi thà rằng người đó không biết đến tôi, trong tai nghe có ca khúc của tôi.”

Tự dưng bị anh xạc cho một trận, nhưng lạ là Trang Lân không hề tức giận.

Cậu cảm thấy người này, vào giờ phút này đây, cuối cùng cũng vạch chiếc mặt nạ tươi cười hoàn mỹ ra một chút, để lộ bên trong mềm mại, dưới nắng sớm nơi đây, hiện ra vẻ sống động của con người.

Cậu nghĩ, người này, nếu không phải con ma háo sắc thích quy tắc ngầm, thì họ có thể làm bạn.

Trang Lân: “Thầy Quan, tôi chỉ có thể nói, những người anh gặp trước kia đều là hàng loại hai. Tôi tuyệt đối sẽ không như thế.”

Ánh mắt đen mà sâu của Quan Lan bắn về phía cậu: “Thế thì, chứng minh cho tôi xem đi.”

Khích tướng fail đến độ nhìn cái là thấu – nhưng mà, căn bản không có cách nào từ chối mà.

Trang Lân: “Được.”

7. Chương 7: Tôi Thích Tấu Hải Thế Đây

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu từng thấy thiếu gia bao đào kép, có người bao đóng phim, hát kinh kịch, hát nói, chứ cậu đã thấy thủ lĩnh quân phiệt nào vùng tay bao kẻ tấu hải bao giờ chưa.

Trang Lân giận ới là giận.

Cậu giận mình lơ là, dễ dàng đạp trúng cạm bẫy của địch.

Chính xác, toàn bộ chuyện này, tất cả đã được bày mưu!

Làm sao đây? Có thể đổi ý không? Thời hạn một tháng còn chưa qua một nửa mà công thành của mình đã thất thủ, tuy rằng lửa đạn của địch quá xá mạnh, nhưng sức chiến đấu của mình cũng tàn quá đi!

Bây giờ cậu chỉ mong sao Quan Lan đột ngột đề ra yêu cầu quy tắc ngầm quá đáng với mình, thế thì cậu có thể giành điểm đạo đức như lễ thường tình: Ngại ghê cơ thầy ạ, vốn dĩ tôi định hợp tác thật lòng với anh, nhưng không ngờ anh lại là người như thế, tôi không thể đáp ứng được yêu cầu của anh, sau này chúng ta không nên gặp nhau nữa.

Dường như cậu đã quên mất, ban đầu cậu định từ chối Quan Lan bằng lời danh lễ thép, thế mà chưa qua hai tuần, lời thoại mà cậu vạch ra đã mềm mỏng hơn phiên bản khi xưa gấp tám trăm lần.

Có điều nghĩ lại thì cậu cũng biết chuyện như thế sẽ không xảy ra. Cậu đã nhận ra rồi, Quan Lan không phải loại người thô thiển đơn giản như thế. Anh cũng không phải kiểu vô tâm, mà giống kiểu “thủ đoạn cao thâm” hơn. Người này đúng là dân chơi cao tay, trước khi nắm chắc mười phần thì chắc chắn sẽ không ra tay, mà một khi đã ra tay thì đối phương sẽ chẳng có cơ hội từ chối.

Rất lâu rất lâu rất lâu về sau, Trang Lân chia sẻ với Quan Lan khúc tâm tình rối ren lúc này của mình. Quan Lan nhận xét: Trong đầu em nhiều drama quá rồi đó.

Bây giờ Quan Lan đang áy náy lắm.

Anh cảm thấy một người lớn tưởng như mình, làm nghề này sắp mười năm, thế mà lại nói xa xả vào mặt một nhóc choai choai mới ra trường, trút nhiều hờn dỗi vào bạn ấy như thế, đúng là méo chín chắn gì cả.

Cơ mà tốt ở chỗ là, hợp đồng album của Trang Lân cơ bản đã kí đến tay.

So ra Trang Lân vẫn dễ tấn công hơn anh tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, cuối cùng tâm trạng anh cũng khởi sắc hơn tí.

Sau đó ngay lập tức anh đi tìm Trần Cẩm.

Ban đầu Trần Cẩm cũng ăm ỉ không hiểu, y và Quan Lan mới chỉ ghi hình chung một show, giao tình một lúc, câu chào tạm biệt “Sau này liên lạc”, ai cũng cảm thấy là khách sáo, nhưng người này thì lại liên lạc với mình thật, rốt cuộc thế là thế nào.

Y thẳng tính, ăm ỉ không hiểu xong thì hỏi huych toẹt luôn.

Quan Lan trả lời y thế này: “Bây giờ danh sách bạn thân nhất của tôi trống rồi, tôi đang phỏng vấn tìm người đó.”

Trần Cẩm nghĩ Quan Lan trêu mình, nhưng vẻ mặt anh lại cực kì nghiêm túc, lúc nói đến “bạn thân nhất” nghe giọng cứ như học sinh Tiểu học vậy, nghiêm túc đến độ buồn cười, khiến Trần Cẩm không khỏi cảm thấy đây là lời nói thật.

Trần Cẩm: “Vậy bạn thân nhất trước kia của anh gặp chuyện gì thế?”

Quan Lan phát tay: “Một lời khó nói hết. Chờ anh phỏng vấn qua thì tôi kể tiếp cho anh.”

Trần Cẩm vẫn thấy chuyện này như đùa, không kìm được nói trêu: “Thầy ơi, không phải thầy vừa ý tôi, muốn bao tôi đấy chứ.”

Quan Lan nhìn y chăm chăm hồi lâu, sau đó thở dài một hơi.

Quan Lan: “Cẩm ơi, cậu từng thấy thiếu gia bao đào kép, có người bao đóng phim, hát kinh kịch, hát nói, chứ cậu đã thấy thủ lĩnh quân phiệt nào vung tay bao kẻ tấu hài bao giờ chưa.”

Trần Cẩm: ...

Có người gặp lâu mà như xa lạ, cũng có mới gặp mà như đã thân. Người với người qua lại, tính tình hợp nhau hay không, nhìn nhau có thấy vừa mắt hay không, có khi chỉ cần gặp ba mươi giây đã có đáp án.

Quan Lan không phải kiểu nghệ thuật gia đóng cửa sáng tác không thích giao tiếp với người khác. Anh cần rất nhiều mối quan hệ, cần rất nhiều bạn bè.

Cần nhất là, một người bạn thân nhất có thể không kiêng kị gì, có thể tâm sự tất cả mọi chuyện.

Sau khi vị trí này bỏ trống, cuộc sống của anh khó khăn quá đổi.

Về sau Trần Cẩm đến tìm anh: “Offer này của anh tôi nhận, cơ mà trước đây anh phải giúp tôi chuyện này cái đã.”

Quan Lan nhắc y: “Anh còn đang trong giai đoạn phỏng vấn, chưa đến lúc đạt được offer đâu.”

Trần Cẩm: “Được rồi, nhưng mà tìm việc thì hai bên cũng phải cùng chọn mới được, vị trí quan trọng như thế không thể chỉ để mình anh phỏng vấn tôi, tôi cũng phải phỏng vấn anh nữa.”

Quan Lan: “Được thôi. Vậy anh muốn tôi làm gì?”

Đây là một nhiệm vụ hết sức “cẩu huyết”.

Đóng giả người yêu mới, đến nhây người yêu cũ, show tình cảm chói mù hấn.

...Quan Lan cảm thấy loại hành vi này, trình độ tư duy sánh ngang với mẫu giáo lớn.

Có điều để bày tỏ thành ý của mình, anh vẫn đồng ý.

Chỉ một bữa trưa thôi mà.

Anh về nhà thay bộ đồ thể thao ra, cẩn thận ăn mặc một phen, lái xe đến dưới nhà Trần Cẩm.

Trần Cẩm: “Ừ, Cayenne cơ đấy.”

Quan Lan: “Mượn thôi.”

Trần Cẩm: “...”

Quan Lan: “Tôi giai cấp vô sản, làm sao nuôi nổi Cayenne. Không phải thế này chỉ để giữ mặt mũi cho anh thôi à.”

Trần Cẩm: “Chuẩn, cần nhất là cái thái độ này! Chốc nữa đến nơi kiểu gì cũng phải giữ tiếp, đừng để bại lộ sự thật anh nghèo đến mức ngay cả Cayenne cũng không nuôi nổi!”

Quan Lan: “...Hoãn tí đã, người yêu cũ của anh là ai?”

Trần Cẩm: “Đến thì biết.”

Trong lòng Quan Lan dâng lên dự cảm cực kì xấu.

Chờ đến khi gặp được người kia Quan Lan chỉ có một cảm nhận:

Trần Cẩm cho rằng anh có thể làm bẽ mặt được vị “người yêu cũ” này, đúng là coi trọng anh quá.

Quan Lan: “Chào Dương tổng.”

Dương Bội Thanh cười lạnh: “Tôi còn tưởng là ai, hoá ra là Quan tổng.” Dứt lời chuyển sang Trần Cẩm, “Vậy là em định quay lại giới âm nhạc?”

Quan Lan như không nghe ra hấn đang móc mĩa, nói giọng bình tĩnh: “Trước giờ Cẩm Cẩm vẫn có nguyện vọng này, tất nhiên tôi phải giúp em ấy thực hiện rồi.”

Tiếng xưng hô của anh sến đến mức Trần Cẩm run rẩy lòng mề, ngoài mặt thì vẫn mỉm cười ngọt sớt.

Ánh mắt Dương Bội Thanh hung dữ lườm y một chập.

Trần Cẩm nhìn cậu trai mắt to ngồi cạnh Dương Bội Thanh: “Vị này là ai đây, Dương tổng không định giới thiệu cho chúng tôi à?”

Quan Lan không hay xem tivi, nhưng cũng thấy cậu bé này quen lắm, cho nên anh nghĩ vị này ít nhất cũng là “thịt tươi” hạng ba.

Dương Bội Thanh: “Đây là Hứa Ung, bạn trai của tôi.”

Hai chữ “bạn trai”, gằn cực kì nặng.

Sau khi ngồi xuống, hai người giả vờ đi vệ sinh, mở một cuộc họp nhỏ.

Quan Lan: “Anh muốn hại chết tôi à. Sao anh không nói cho tôi biết trước là anh ta?”

Trần Cẩm: “Sao nào, anh sợ anh ta hả?”

Quan Lan: “Vấn đề không phải có sợ hay không... Dù sao tôi và anh ta cũng chung một công ti, cuộc họp hàng tuần còn phải gặp nhau, thế này khó xử lắm ý.”

Trần Cẩm: “Anh khó xử gì chứ, anh ta là người yêu cũ, anh ta khó xử mới đúng.”

Quan Lan: “Với cả anh không nghĩ rằng địa vị của tôi có thể sánh bằng anh ta thật đấy chứ?”

Trần Cẩm: “Có gì mà không sánh bằng, anh ta là nhà quản lí thì anh là nhà sản xuất, anh ta là sếp tổng bộ phận quản lí nghệ sĩ thì anh là sếp tổng bộ phận âm nhạc, không phải hai người cùng cấp bậc đấy à?”

Quan Lan: “Thứ nhất, cùng cấp bậc là một chuyện, nhưng ngành của tôi với ngành của anh ta, bất kể là lợi nhuận hay quy mô thì đều khác nhau hoàn toàn. Thứ hai, anh ta nhiều tiền hơn tôi, cũng phải gấp mười mấy lần, đồng thời sự chênh lệch này đang không ngừng gia tăng. Thứ ba, ông chủ to nhất của công ti chúng tôi là anh ruột của anh ta, trên thực tế anh ta là sếp hai của công ti, là sếp sòng tương lai, mười năm sau anh ta chính là cấp trên trực tiếp của tôi đó. Anh xem hai chúng tôi làm sao mà so sánh được chứ?”

Trần Cẩm: “Quan tâm mấy thứ đó làm gì, anh ta làm sao nổi tiếng bằng anh! Hơn nữa mục tiêu chính của chúng ta là show tình cảm chứ đâu phải khoe giàu.”

Quan Lan: “Ày, thôi được rồi.”

Quan Lan: “Tôi thừa nhận tôi thiếu cặn. Bây giờ tôi tin rồi, đúng là có cậu ấm nhà quân phiệt, thích bao nuôi kẻ tấu hài.”

Trần Cẩm: ...

Suốt bữa ăn, Quan Lan làm tròn bốn phận sấm vai người yêu thân thiết. Cử chỉ dịu dàng, kề cận gần gũi, bưng trà rót nước, gấp món xoay bàn. Thỉnh thoảng còn nhìn nhau ngẫm hiểu mà cười, liếc mắt đưa tình, cứ như một cặp tình nhân hạnh phúc thực thụ.

Cho tới khi “Mr. Người yêu cũ” giận đến mức chẳng ăn nổi cơm, trợn mắt nhìn hai người họ.

Cậu bạn trai diễn viên của hắn thì rộng lượng hơn, nói cũng chẳng nói một câu, im lặng cúi đầu dùng bữa.

Dương Bội Thanh: “Hai người đúng là tình cảm thâm thiết.”

Quan Lan: “Đang thuở yêu đương mặn nồng, làm trò cười cho Dương tổng rồi.”

Trần Cẩm: “Bây giờ tôi và Lan Lan bên nhau, mới phát hiện làm top cũng sướng ra phết.”

Dương Bội Thanh: “Cái gì?!”

Quan Lan: Excuse me?

Anh chờ ra một lúc mới bật cười hết sức khó khăn: “Cẩm Cẩm đừng nói mấy chuyện này trước mặt Dương tổng, sau này anh biết đối diện Dương tổng thế nào đây?”

Sau đó thử vớt vát lại một ít: “Hai chúng tôi thay nhau, em ấy hai tư sáu, tôi ba năm bảy.”

Cuối cùng không quên nhắc móc Trần Cẩm: “Hết cách mà, yêu cầu của Cẩm Cẩm, sao tôi từ chối được chứ.”

Giọng nói của Dương Bội Thanh lạnh như băng: “Vì chuyện này mà em chia tay tôi à?”

Trần Cẩm: “Chuyện đã qua rồi thì nhắc lại làm gì, mất hứng lắm. Nào, Lan Lan ăn đi.”

Một bữa cơm, trôi qua giữa bầu không khí “xem chúng ta ai có thể làm cho người kia mắc ói”. Cuối cùng ngoài cậu bạn trai của Dương Bội Thanh ra chẳng ai ăn được mấy.

Quan Lan diễn kịch đến cùng, ăn được một nửa còn lặng lẽ ra ngoài thanh toán, phong độ bạn trai điểm mười.

Sau bữa cơm, trên đường về nhà.

Trần Cẩm: “Tẹo nữa anh đưa tôi số tài khoản, tôi chuyển tiền cơm cho anh.”

Quan Lan giả vờ khách sáo: “Không cần đâu chứ?”

Trần Cẩm: “Vốn là do tôi nhờ anh đến giúp, làm gì có chuyện để anh trả tiền.”

Quan Lan: “Vậy cũng được. Bạn trai cũ của anh đẳng cấp cao quá, bữa này không rẻ đâu.”

Trần Cẩm: “Anh ta chỉ được thế thôi, lúc nào cũng thích làm bộ làm tịch.”

Quan Lan: “Anh thì sao – tôi còn chưa tính sổ với anh đâu đấy. Sao anh lại bảo anh ta tôi là bot?”

Trần Cẩm: “Giả vờ giả vịt cái gì, anh chả bot lòi ra đấy lại còn?”

Quan Lan hơi bối rối, không nói gì cả.

Trần Cẩm: “Tôi không nhìn nhầm được đâu, anh tự nói xem có phải hay không?”

Quan Lan: “Khụ, thật ra... Thật ra tôi cũng không biết.”

Trần Cẩm: “Sao lại không biết? Chuyện đấy mà cũng không biết nữa à?”

Quan Lan lặng im nhìn trời.

Trần Cẩm phản ứng lại, khó tin tròn tròn hai mắt: “Anh! Không phải là anh...”

Quan Lan vội ngăn y lại: “Rồi rồi, không cần phải nói ra đâu, tự anh biết là được rồi.”

Trần Cẩm vẫn còn chìm đắm trong nỗi kinh hoàng to lớn.

Người đàn ông đoán mệnh, hậu cung đầy đặn, ngủ với nửa giới âm nhạc Hoa ngữ, lại là giai tân, đây có thể liệt vào một trong mười câu chuyện kì thú hàng năm của giới giải trí hay không?

Trải qua từng ấy tuổi rồi, trong trắng không phải là chuyện gì đáng để khoe ra nữa.

Trần Cẩm: “Xong rồi, tôi biết được bí mật lớn như thế của anh, cũng chỉ có thể làm bạn thân với anh, không thì thế nào anh chả giết tôi diệt khẩu?”

Quan Lan: “Anh tưởng thế là anh an toàn rồi à? Anh có biết bạn thân trước đây của tôi đã chết thế nào không?”

Anh nói giọng bình tĩnh đến mức biến thái, khiến Trần Cẩm không kịp được run lấy bầy.

Trần Cẩm: “Anh đừng dọa người thế chứ!”

Quan Lan: “Đùa thôi.”

Trần Cẩm: “Phải cười thì mới giống đùa hiểu chưa!”

Quan Lan: “Được rồi. Bây giờ tôi có thể kể cho anh nghe, người bạn thân nhất trước đây của tôi đã xảy ra chuyện gì.”

Quan Lan: “Cũng chả có gì là một lời khó nói hết cả, đơn giản chỉ là tôi phát hiện ra cậu ấy thích tôi.”

8. Chương 8: Em Không Hợp Tác Với Anh Ta

Mình thì chỉ được ngồi xe vừa phải, đi ăn tiệm cơm giá cả phải chăng là sao!

Quan Lan và Trần Cẩm đi ăn cơm, hôm sau bị người qua đường chụp ảnh đăng lên mạng.

Tất nhiên, thiệt ra cũng không phải người qua đường chụp choẹt gì cả. Nếu là người qua đường thật thì chắc chắn là đã thấy bàn họ ngồi ăn có bốn người, trong đó Quan Lan và Dương Bội Thanh còn là đồng nghiệp chung một công ti. Bốn người đàn ông một bàn cơm, người qua đường nhìn vào chỉ thấy là một bữa liên hoan bình thường giữa bạn bè. Thế mà góc nhìn của người qua đường này lại thần thánh hết sức, trong bức ảnh người này chụp chỉ có hai người Quan Lan với Trần Cẩm, cử chỉ thân mật và vẻ mặt mờ ám của hai người, từ ngồi chung bàn dùng bữa cho đến ngồi chung xe sang rồi đi. Một chùm ảnh này đúng là có thể tưởng tượng ra mười nghìn chữ.

Đối với việc này, hai người trong cuộc đều tỏ ra chẳng quan tâm mấy.

Dù sao Quan Lan đã có danh hiệu bên ngoài, nhiều thêm một cái cũng chỉ như thêm con rận, chả có gì phải sợ ngứa cả. Còn với Trần Cẩm, đây chỉ là một scandal vô hại, hơn nữa cũng chả liên quan gì đến quy tắc ngầm. Y và Quan Lan không chung giới, muốn ngầm cũng chả có gì để ngầm.

Phản ứng của những người có quan hệ lợi ích thì không giống nhau.

Nhậm Hiểu Phi: Thế mà bảo đóng cửa ở nhà sáng tác! Sao lại chạy ra ngoài xây thêm hậu cung cơ chứ! Anh có bản lĩnh lái Cayenne đi tán gái thì có bản lĩnh đi làm coi!

Bao nhiêu năm giới thiệu hoa thơm cỏ lạ vây quanh chả lọt vào mắt, thế mà lại chạy đi theo đuổi một thanh niên giả ngu gây cười trong show truyền hình, mắt nhìn của sếp khác người quá đó!

Dương Bội Thanh: Hờn vờ cờ lờ!

Một người cao to như ông ngồi ngay đối diện bàn ăn mà chúng mày lại đếch trông thấy là sao! Rõ ràng có bức đã chụp đến mặt ông thế mà vẫn cố photoshop xóa đi! Ăn bữa cơm này đã đắng lòng lắm rồi, không ngờ hôm sau còn đắng lòng thêm nữa! Hờn!

Trang Lân.

Trang Lân phần nộ tột cùng.

Cậu biết Quan Lan đa tình, không ngờ người này cơ bản là đếch có tình gì luôn.

Bên này vừa mới bày mưu với mình, quay về ngựa không dừng vó đã đi dụ dỗ người khác.

Anh ta coi mình là gì chứ? Nhân vật có thể chiếm đoạt trong game, sau khi chiếm được thì ngay cả cát cũng lười cất đã đi chiếm lấy người tiếp theo?

Bày mưu cũng bày giống y xì đúc! Bước đầu tiên là mời đi ăn cơm, xe đưa xe đón, thế thì cũng được đi...

Tại sao đón Trần Cẩm là Cayenne, còn đón mình lại là Q5 chứ!

Cái này mà cũng phân chia ra ba bảy loại cơ à!

Mình thì chỉ được ngồi xe vừa phải, đi ăn tiệm cơm giá cả phải chăng là sao!

Dưới cơn phần nộ, Trang Lân hoàn toàn không phát hiện ra mình nổi giận có gì đấy sai sai.

Hơn nữa – hơn nữa vẻ mặt dịu dàng này, ánh mắt mờ ám đấy, cử chỉ thân mật kia, rõ ràng không hề xuất hiện trước mặt mình!

Có nghĩa là ở trước mặt mình Quan Lan chỉ dùng có ba thành công lực. Miễn bàn đến việc anh có thành công tóm được mình hay không – tất nhiên làm sao anh có thể thành công cho được, nhưng mà cứ nghĩ Quan Lan cảm thấy chỉ dùng ba thành công lực là có thể tóm được mình, thì giận ới là giận!

Cơn giận của cậu đã xuất hiện sai lệch nghiêm trọng, cậu giận Quan Lan không coi trọng mình, mà bản thân cậu không hề hay biết.

Quan Lan hoàn toàn không biết drama kịch liệt trong lòng Trang Lân. Anh đi làm, việc đầu tiên là giao cho Nhậm Hiểu Phi soạn thảo hợp đồng cho Trang Lân kí.

Nhậm Hiểu Phi: Anh đóng cửa sáng tác hai ngày đã đi trêu ghẹo bao nhiêu người thế hả?

Quá trình dụ người bao giờ cũng như vậy: Bên này anh và bản thân ca sĩ lén lút hẹn nhau, âm thầm trao đổi, giải quyết ca sĩ xong thì đến lượt quản lí. Nghệ sĩ nhà mình đã thất thủ, bình thường quản lí cũng hết cách, đến khi công ti biết thì vấn đề đã đóng thuyền, không thể cứu vãn, có thể thoả thuận trong hoà bình là tốt nhất, còn không thì hai công ti đành phải lôi nhau ra toà.

Quan Lan hẹn gặp quản lí của Trang Lân.

Thật ra bàn bạc với quản lí dễ hơn với ca sĩ nhiều. Nhất là với địa vị hiện tại của Quan Lan trong giới, quản lí ca sĩ mà gặp anh thì muốn nịnh nọt nhiều lắm, cười tươi khách sáo, kiểu gì cũng thoả mái hơn Trang Lân cứng đầu nào kia.

Cô Tề Phi quản lí của Trang Lân, Quan Lan cũng từng nghe nói, là nhân vật rất tài giỏi, dẫn dắt mấy cô tiểu hoa tiểu cổ, phát triển đều tươi sáng lắm. Anh không biết Tề Phi và Trang Lân có quan hệ thân thích, chỉ cảm thấy công ti Trang Lân sắp xếp quản lí cho cậu rất hợp, chắc hẳn công ti coi trọng cậu lắm.

Nhận được lời hẹn của Quan Lan, Tề Phi cũng kinh hãi lắm.

Đợi đến khi cả hai nói chuyện xong, cô càng không khỏi giật mình.

Hai người này chung phe từ khi nào, cô hoàn toàn chẳng biết, thẳng nhóc Trang Lân này lừa cô cũng kinh quá.

Loại chuyện thế này có hai khả năng: Một là giữa hai người đã nảy sinh quan hệ khó nói, sau đó đạt thành thoả thuận nào đó, thế nên mới lừa cô tất cả mọi chuyện. Một loại khác là, tự Trang Lân muốn hợp tác

cùng người khác, nhưng vì trước đây cậu từng từ chối, giờ mà nói ra sẽ thấy mất mặt nên ngại không nói với cô.

Lấy hiểu biết của cô về thằng em, cô cảm thấy tình huống thứ hai có khả năng vô cùng cao.

Trở về, cô nói sơ qua tình hình gặp mặt Quan Lan với Trang Lân.

Trang Lân: “Không được, em không đồng ý.”

Tề Phi hoàn toàn không hiểu: “Tại sao? Thầy Quan bảo chú đáp ứng rồi mà.”

Trang Lân: “Không phải, anh ta hiểu nhầm rồi, em chưa đáp ứng.”

Tề Phi nghiêm mặt: “Làm sao? Ông yêu cầu chú làm gì hả? Cứ nói đi đừng ngại, chúng ta thấp cổ bé họng nhưng Quan Lan ông cũng không phải một tay che trời. Chị không phải nhân vật tai to mặt lớn, nhưng sẽ không để người ta hiếp đáp em trai mình đâu.”

Trang Lân: “Không yêu cầu gì cả, anh ta chỉ bảo muốn kí với em thôi chứ không nói gì khác.”

Tề Phi: “Không có thật chứ?”

Trang Lân: “Thật mà.”

Tề Phi quan sát nét mặt cậu một cách cẩn thận, cảm thấy cậu không nói dối.

Tề Phi: “Thế thì chị không hiểu. Chú nói xem tại sao chú lại không muốn, nào, giải thích hợp lí cho chị xem.”

Trang Lân cứng giọng: “Album đầu tay em tự mình viết, không muốn kí với người khác.”

Tề Phi: “Ông có nói album đầu tay không cần bài hát của chú à?”

Trang Lân im lặng.

Tề Phi: “Vậy là không nói rồi. Chú còn lí do nào khác không?”

Trang Lân: “...Em không muốn hợp tác với anh ta.”

Tề Phi nhún mảy một cái, Trang Lân căng thẳng trong lòng.

Cậu biết thế này là chị lại sắp sửa dạy dỗ người khác rồi.

Tề Phi: “Ban đầu không phải là chị khuyên chú đến Tuệ Tân. Chú là ca sĩ, tài nguyên âm nhạc ở đây thế nào, chú đến đây một thời gian rồi trong lòng chú tự biết. Nhưng mà mẹ chú lo lắng cho chú, một thân một mình ở Bắc Kinh, biết đâu lại bị người ta bắt nạt lừa đảo. Chị nghĩ là, nơi đây tốt xấu lẫn lộn, nước sâu như thế, chú ở dưới trướng chị, phát triển hơi chậm nhưng dù sao cũng không bị ai lừa. Cậu này, đúng ra là nhân viên của Tuệ Tân thì chị không nên nói, nhưng chị lấy danh nghĩa chị gái của chú cho chú biết, bộ phận âm nhạc của Tuệ Tân chỉ là một gánh hát rong. Trình độ tổng giám âm nhạc của chúng ta thế nào, chú là dân chuyên nghiệp chú rõ hơn chị. Phong cách của chú là sáng tác không sai, nhưng từ nay về sau chú không cần trao đổi cọ sát với người khác? Không cần người hướng dẫn chắc? Hay chú tưởng mình vừa ra giang hồ đã là đệ nhất thiên hạ, không có ai hướng dẫn được chú?”

Tề Phi: “Chị nói cho chú biết, chú muốn hát, muốn đạt được thành tựu âm nhạc, thì chỗ tốt nhất trong nước chính là Thiên Long, chính là chỗ của Quan Lan, không có nơi thứ hai. Nhân cách ổng ra sao tạm gác qua một bên, trình độ chuyên môn và mắt nhìn thị trường rành rành ra đó, nếu ổng lớn hơn mười tuổi thì gọi là cha đỡ của nền âm nhạc luôn rồi. Vẫn là chị nghĩ, nếu ổng có ý muốn kí với chú thì chú kí hết cả hợp đồng ca khúc, hợp đồng quản lí và hợp đồng thu âm ở chỗ ổng luôn đi. Bây giờ chú có băn khoăn, thế thì ít nhất cũng nên kí hợp đồng thu âm. Chỉ cần hợp đồng quản lí còn trong tay chị thì ổng không thể kiểm soát được chú. Chị sẽ cho chú kiểm tra hợp đồng, không để chú chịu bất cứ thiệt thòi nào, cũng đảm bảo không cho ổng tận dụng được sơ hở, rồi lấy sơ hở này làm nhược điểm uy hiếp bắt chú phải làm việc khác. Chú xem thế đã được chưa?”

Trang Lân biết, lời của Tề Phi câu nào cũng có lí. Nếu mình còn không đồng ý thì rõ ràng là cố ý gây sự.

Cậu không nhìn Tề Phi, cũng không nói gì cả.

Tề Phi đã quá quen với biểu tình gian nan bám víu này của cậu, giống y như hồi còn bé lúc được dạy là phải chia sẻ đồ ăn với bạn bè – chị nói có lí lắm, nhưng em ứ muốn nghe.

Rốt cuộc cơn giận trong cô vọt lên đỉnh điểm, bắt đầu ra “đại chiêu”:

“Đến bao giờ chú mới nhận ra là thế giới này không xoay quanh chú hả? Người chú không thích, người chú không ưa thì cả đời không cộng tác, không gặp mặt, điều ấy làm sao có thể? Chú là đàn ông sao cứ sợ sệt sệt như thế, chỉ vì sợ Quan Lan muốn ngủ với chú mà chú thà hi sinh sự nghiệp của mình hay sao? Về lí thì chị không nên nói năng khó nghe như thế, nhưng chị phải cho chú biết, Quan Lan cũng không phải gặp người nào sẽ ngủ với người đó, chú cứ ở đây lo vớ lo vẩn, chú có tư cách lên giường với người ta hay không, còn chưa biết được đâu nhé!”

Cô không hề biết rằng, bây giờ Trang Lân thấy chói tai nhất là những lời này.

Trang Lân: “Em biết chị nghĩ cho em, nhưng ngay cả chút quyền tự chủ này mà em cũng không có à? Chả lẽ em không hợp tác với Quan Lan thì tương lai của em sẽ tàn lụi chắc? Nếu như không nhờ anh ta thì

không thành công được, vậy em bỏ nghề sớm luôn cho rồi! Không phải em sợ anh ta lên giường với em, ‘ngầm’ em, em cứ không muốn kí hợp đồng với anh ta đấy, không được à?”

Trước đây Tề Phi dạy dỗ cậu thế nào cậu cũng chẳng đáp trả một câu, toàn là ngoan ngoãn nghe theo. Lần này chính xác đã bị Tề Phi đả kích. Tề Phi bảo rằng ngay cả tư cách bị Quan Lan đòi lên giường cậu cũng không có, lời này ghì trúng vào tim, vừa nghe là cậu đã không chịu nổi.

Tề Phi cũng không thuyết phục được cậu, đành phải gọi điện báo lại với Quan Lan.

Quan Lan nghe nói Trang Lân trở mặt, lại còn vô cùng kiên quyết, hết sức bất ngờ: “Không thể nào, rõ ràng chúng tôi đã nói chuyện ổn thỏa rồi mà, sao cậu ấy lại không chịu?”

Tề Phi: “Để tôi khuyên nó thêm vậy, thanh niên khó tránh bắt nhất. Đầu óc nó nghệ thuật lắm, nhiều lúc tôi cũng không hiểu được suy nghĩ của nó.”

Quan Lan biết, chỉ e là Tề Phi không khuyên được cậu, nếu không cũng chẳng gọi điện cho anh nhanh như thế.

Quan Lan: “Thôi cứ để tôi tự mình hỏi cậu ấy. Cơ mà nếu cậu ấy bắt nhất đúng như cô nói thì chắc sẽ không gặp tôi đâu. Cô gửi lịch trình gần đây của cậu ấy cho tôi xem, lúc nào tôi rảnh thì tình cờ gặp cậu ấy một lát.”

Sau khi gửi lịch trình của Trang Lân cho Quan Lan, Tề Phi lẩm bà bẫm lẩm:

Sao Quan Lan lại để ý đến Trang Lân như thế? Đừng có mà nổi ý đồ gì với nó đấy nhé. Coi bộ Trang Lân kiên quyết thế kia, biết đâu không phải tự nó đa tình lo nghĩ lung tung. Thời gian này mình phải chú ý hơn mới được.

9. Chương 9: Rơi Vào Cạm Bẫy Độc Thân

Không ngờ đầu anh bỏ ra vẫn toàn màu hồng, anh là nữ sinh Trung học chắc?

“Tôi không hiểu nổi anh.”

Trần Cẩm trét mặt nạ xanh xanh đen đen, dạng hai chân ra, vén vạt áo tẩm lên, cầm món đồ trông như máy quét mã vạch của thu ngân siêu thị trong tay, hơi tối hơi lui trên chân.

Mấy ngày nay, Trần Cẩm nhanh chóng hiện nguyên hình trước mặt Quan Lan, có thể nói là chuẩn *gay* trong *gay*.

Quan Lan không kìm được hỏi y: “Anh làm cái gì thế?”

Trần Cẩm: “Máy phát xung ánh sáng[1] làm rụng lông đó. Tôi nói anh nghe, mấy thứ kem tẩy lông, miếng dán tẩy lông, dao cạo lông gì gì đó đều vô dụng cả thôi, tẩy xong một lần thì lần sau lông mọc lên còn rậm hơn. Máy tẩy lông này mới có hiệu quả tốt nhất, còn không gây tổn thương da nữa chứ. Tự tôi kiểm tra thấy dùng tốt lắm, chốc nữa gửi link cho anh hén.”

[1] Xung ánh sáng: Thường được gọi là IPL (Intense Pulse Light) là một tập hợp nhiều tia sáng phát ra với cường độ mạnh, được dùng trong khoa thẩm mỹ để làm trẻ đẹp da.

Quan Lan: “...Tôi không tẩy lông chân.”

Trần Cẩm: “Sao anh sống bê tha thế, có khác gì giai thẳng không hả.”

Quan Lan: “...Anh dùng lông chân để giám định *gay* chắc?”

Trần Cẩm: “Anh đừng có đánh trống lảng! Tôi nói tiếp. Tôi đúng là không hiểu nổi anh, nếu như tôi ba mươi năm không xoạc với người khác... Không, đây vốn là điều không làm nổi! Tôi phải hỏi anh, anh là *gay* trong giới giải trí, rõ ràng là cái giới dễ chịch choạc nhất thế giới rồi, mọi người chỉ cần bắt tay cũng có thể lên giường cơ mà! Nhất là với thân phận của anh, ngay cả bắt tay cũng chả cần, anh chỉ cần một ánh mắt là người ta cũng sẽ cởi sạch nằm lên giường bày sẵn mười tám tư thế chờ anh! Sao mà anh làm được cơ chứ!”

Quan Lan vẫn chưa quen lắm với kiểu nói chuyện của y, bối rối đáp: “Vẫn chưa được ba mươi năm mà.”

Trần Cẩm: “Chả lẽ anh định giữ mình đến ba mươi năm luôn hả! Giữ đến ba mươi năm thì sẽ đạt được ma pháp chắc!”

Quan Lan đưa ra tổng kết cho cuộc đời thăng trầm của mình: “Chủ yếu là, tôi đi làm sớm quá. Mười chín tuổi tôi đã vào công ti thực tập rồi, ngày nào cũng bận đến tối mịt, ngay cả ý thức trong chuyện này cũng chưa kịp có, có thời gian rảnh thì chỉ hận không thể ngủ bù, lấy đầu ra mà yêu với đương. Chờ đến khi tôi hết khổ, không cần phải bạt mạng như trước nữa thì cũng đã hai sáu hai bảy rồi, ở cái tuổi này cũng khó xử lắm chứ.”

Quan Lan: “Ví dụ như hai mươi tuổi chẳng hạn, cái tuổi đó cả người toàn là hormone, bất kể là tình hay dục thì não vẫn tràn trề máu, nói xoạc là xoạc liền. Nếu đã bắt cần bỏ qua cái tuổi ấy, đến sau hai mươi tuổi thì bắt đầu phải ngó trước ngó sau rồi. Anh xem tôi đã giữ đến nhường này rồi, nếu cứ tùy tiện tìm một con vịt con, hoặc là tình một đêm gì đó mà trao lần đầu đi, nghĩ thôi đã thấy không cam tâm rồi.”

Trần Cẩm: “Tức là phải yêu trước rồi mới xoạc được, tôi hiểu chứ. Nhưng mà ba mươi năm trời anh không yêu ai, như thế rất bất bình thường hiểu chưa!”

Quan Lan thở dài: “Tôi biết làm sao, tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ.”

Dường như trải qua lửa tuổi nào đó rồi, sẽ càng ngày càng khó rung động.

Chưa kể còn có đôi chút mơ mộng lãng mạn với chuyện tình cảm, bắt cần cái là thành người giời ngay.

Trần Cẩm: “Tôi hiểu cái thói xấu này của anh rồi. Nghĩa là không thích tìm người trong giới, nhưng bình thường lại không tiếp xúc với người ngoài giới chứ gì. Có muốn tôi giới thiệu cho anh mấy người chất lượng cao ngoài giới thuộc kiểu đàn ông của gia đình không?”

Quan Lan vừa nghe, đúng là có hơi động lòng.

Nhưng mà suy nghĩ một hồi vẫn từ chối: “Thôi, dạo này tôi bận lắm, anh có giới thiệu thì tôi cũng không có thời gian cho người ta.”

Trần Cẩm nhìn anh, buông tiếng thở dài.

Trần Cẩm: “Thế này là anh rơi vào ‘cạm bẫy độc thân’ rồi. Thời gian độc thân lâu quá, cuộc sống một mình thoải mái quá, cuối cùng không có động lực đi tìm nữa kia. Bảo cô đơn thì đúng là thỉnh thoảng cũng cô đơn đấy, nhưng một khi nhắc đến yêu đương thì lại bắt đầu sợ phiền phức ngay. Anh cứ thế này thì có khi phải giữ trinh đến ba mươi tuổi thật ấy.”

Quan Lan: “Nói thì nói thế, nhưng chả lẽ, tôi sẽ không bao giờ gặp được người mà bất kể khó khăn thế nào cũng muốn ở bên người đó hay sao?”

Trần Cẩm: “Không ngờ đầu anh bỏ ra vẫn toàn màu hường, anh là nữ sinh Trung học chắc?”

Quan Lan: “...”

Trần Cẩm: “Dù sao tôi cũng đề nghị anh, nếu muốn yêu đương thì trước cứ tìm một người phá zin cái đã, không thì anh chả thanh thản được đâu. Tiếng tăm anh nát như thế, mà sự thật lại chưa lên giường với ai, anh không thấy thiệt à?”

Trước kia Quan Lan chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ vừa nghe y nói thế, đúng là hình như cũng thấy thiệt thật.

Dù sao Quan Lan cũng không phải người cuồng yêu, chuyện tình cảm chỉ chiếm một chỗ rất nhỏ trong đầu anh. Vừa mới than thở với Trần Cẩm xong, đi làm một cái là quên ngay.

Nội chuyện công việc thôi cũng đã hổng lớn lắm rồi. Hôm nay trong cuộc họp ban lãnh đạo thường kỳ bị Dương Bội Thanh nguýt mấy cái liền, ngoài mặt Quan Lan làm như không thấy chứ trong lòng ảo não không thôi, cảm thấy tội danh mình đang gánh có hơi lớn rồi. Họp xong còn phải vào phòng thu, thu âm single mới đặc biệt cho tour lưu diễn toàn quốc của Châu Tuấn Trác.

Vốn dĩ anh đã chọn xong ba ca khúc rất hay cũng hết sức thích hợp để Châu Tuấn Trác tự mình lựa, không ngờ ngay cả nhìn người ta cũng chả thèm, nói thẳng rằng: “Tôi muốn ca khúc cậu viết.”

Quan Lan bắt đầu dĩ: “Cậu cũng biết trạng thái bây giờ của tôi mà, tôi có viết thì cũng chẳng hay hơn được ba bài này.”

Châu Tuấn Trác: “Không được, đây sẽ là bài hát mở màn cho tất cả các buổi diễn trong tour, nhất định tôi phải hát bài do cậu viết.”

Quan Lan bó tay, may mà anh đã viết ca khúc cho Châu Tuấn Trác nhiều năm như thế nên cũng quen rồi, dù sao trước khi hất vào phòng thu cũng viết xong.

Chẳng ngờ quá trình thu âm cũng không thuận lợi.

Vật vả mấy tiếng liền, Quan Lan trực tiếp bỏ bản nhạc xuống: “Nếu hôm nay trạng thái của cậu không tốt thì cứ về nghỉ đi, ngày mai chúng ta tiếp tục.”

Châu Tuấn Trác: “Cậu chờ tôi uống cốc nước rồi thu lại một lần cuối cùng.”

Lần cuối cùng này lại một lèo qua luôn.

Anh nghi Châu Tuấn Trác cố ý lắm.

Cố ý kéo dài một việc có thể hoàn thành trong hai tiếng đến tận giờ cơm tối.

Quả nhiên sau khi xong việc, Châu Tuấn Trác tới tìm anh, nói giọng cực kì tự nhiên: “Đi, cùng đi uống đi.”

Quan Lan: “Mỗi hai chúng ta thôi à? Thế thì có gì vui, để tôi gọi thêm mấy người nữa nhé?”

Châu Tuấn Trác: “Chỉ hai chúng ta thôi, có gì mà không vui? Phải cần bao nhiêu người thì mới thoả mãn được cậu đây hả?”

Quan Lan giả vờ không nghe ra hắn đang nói kháy: “Mọi người ở lại giúp cậu cả buổi chiều, làm lỡ mất bao nhiêu công chuyện, tối còn phải về tăng ca, cậu không thấy là mình nên mời mọi người một bữa à?”

Âm lượng của anh rất lớn, trùng hợp có người đi ngang qua góp vui: “Đúng đấy anh Tuấn, nghe nói chỉ trong nửa giờ mà vé đặt trước của tour diễn đã hết nhẩn, cò vé trên mạng còn hét giá đến mấy ngàn lặn, anh mời khách đi chứ?”

Kết quả cuộc hẹn hai người trong tưởng tượng của Châu Tuấn Trác biến thành bữa tiệc rượu quy mô lớn.

Quản lí, trợ lí, ban nhạc, phối âm, thực tập sinh chạy việc, vì đúng đến giờ tan tầm ở Thiên Long nên dọc đường đi còn mời thêm mấy người có quan hệ thân thiết đến góp vui nữa.

Châu Tuấn Trác vô cùng tức giận. Hắn mơ hồ cảm thấy Quan Lan đang cố ý tránh mặt mình.

Nhưng hắn lại không dám hỏi.

Vì yêu mà sinh buồn, vì yêu mà sinh sợ. Có người càng yêu càng dửng dưng, có người lại càng yêu càng nhất gan.

Đúng là Quan Lan đang tránh mặt hắn.

Cho dù anh là một người từng trải, nhưng anh cũng là một tên FA già đầu chưa từng yêu đương, chẳng biết phải xử lí chuyện tình cảm ra sao. Anh chỉ đành cứ tránh mặt trước, sau đó hàng đêm cầu nguyện trên trời giáng xuống một yêu tinh nhỏ, đi bắt lấy hồn Châu Tuấn Trác, thế là vấn đề sẽ được giải quyết êm đẹp, họ vẫn có thể tiếp tục vui vẻ làm bạn tốt.

Anh thiết sự không thể đáp lại phần tình cảm này của Châu Tuấn Trác. Họ quen nhau đã quá lâu, giao tình đã quá sâu, giống như anh em ruột thịt vậy; nếu như hai người tiến xa hơn, Quan Lan chỉ nghĩ thôi mà đã thấy y như loạn luân, khó chịu hết cả người.

Tửu lượng của Quan Lan vốn chẳng ra sao, thế nên trên bàn tiệc, anh đã luyện được bản lĩnh dùng thủ đoạn để lén lút trốn rượu, đề phòng mình uống đến độ say khướt. Cơ mà mỗi lần vẫn không tránh được uống tới mức đầu óc choáng váng, tầm nhìn chệch choạng.

Thế nên khi cả hội uống high rồi muốn đổi chỗ khác đi tầng hai, anh thấy mình mà còn uống nữa thì toi, dùng chút tỉnh táo cuối cùng đi ra xe mình. Anh muốn gọi điện thoại cho lái xe thuê, nhưng vừa lấy điện thoại ra đã thấy chữ trên màn hình chạy nhảy tùm lum, chẳng nhìn rõ cái mù mịt gì.

Quan Lan cảm thấy bây giờ, lí trí của mình không đủ cho anh lên mạng tìm số điện thoại của lái xe thuê, rồi sau đó gọi điện cho người ta đến đón mình nữa.

Trước kia gặp phải chuyện này, anh có trợ lí giải quyết giúp mình, bây giờ trợ lí của anh còn đang uống rượu bên trong, chưa chắc đã tỉnh táo hơn anh.

Thế là anh gọi điện cho Trần Cẩm, muốn nhờ y đến đón mình.

Anh trợn to hai mắt cố gắng nhìn rõ màn hình, dù sao cũng không thể bấm nhầm số điện thoại được.

Trần Cẩm: “Anh ở đâu? Yên đó đừng cử động, bây giờ tôi qua liền.”

Lúc này đầu óc Quan Lan hỗn độn, nghe thế trong đầu xử lí ba giây mới chậm rãi đáp: “Tôi ở nhà hàng.”

Trần Cẩm dở khóc dở cười: “Anh ở nhà hàng nào mới được chứ?”

Bên này dừng tiếp ba giây: “Nhà hàng lớn ấy.”

Trần Cẩm: “Ở đường nào, số mấy? Gần công ti các anh có phải không?”

Quan Lan: “...Trên cái cầu gì đấy... Chỗ này...”

Cái cầu gì đấy ở Bắc Kinh nói ít thì cũng phải đến mấy trăm, Trần Cẩm không còn trông đợi anh có thể nói rõ được nữa.

Trần Cẩm: “Anh gửi tín hiệu định vị qua WeChat cho tôi được không? Biết bật vị trí chứ hả? Được không?”

Quan Lan suy nghĩ ba giây xem WeChat là cái gì, rồi ba giây tiếp lại nghĩ tín hiệu định vị là cái chi, sau đó trả lời: “Ừ, được.”

Trần Cẩm: “Anh đừng cúp máy, cứ thoát ra rồi mở WeChat...”

Y còn chưa dứt lời thì đầu dây bên kia đã chỉ còn tiếng tút tút báo máy bận.

Trang Lân đang ở nhà ăn lẩu và hát thì nhận được tín hiệu định vị Quan Lan gửi đến.

Cậu không biết Quan Lan làm thế là có mưu kế mới gì, cứ coi như không nhìn thấy.

Không ngờ Quan Lan không chịu từ bỏ, gửi hết lần này tới lần khác.

Trang Lân mở ra nhìn, hình như là từ hầm đỗ xe của một khu thương mại.

Lòng cậu bật ra suy nghĩ: Đùng bảo là gặp nguy hiểm gì đấy nhé?

Cậu bắt đầu tưởng tượng cảnh Quan Lan vừa vòng vo qua mặt tên bắt cóc hoặc tên cướp, vừa thò tay vào túi âm thầm gửi tín hiệu định vị cầu cứu cho người khác.

Tuy Trang Lân (tự nhận là) ghét Quan Lan, nhưng tuyệt đối không ghét đến mức thấy chết không cứu. Bây giờ tin nhắn cầu cứu gửi đến chỗ cậu, nếu cậu không quan tâm, lỡ như Quan Lan xảy ra chuyện gì thật thì chẳng phải cậu sẽ ân hận với anh suốt đời hay sao?

Chuyện này tuyệt đối không được.

Bây giờ Trang Lân cực kì không muốn gặp Quan Lan, nhưng tình huống khẩn cấp như này, cậu cũng chẳng lo nhiều được đến thế.

Cậu cầm áo khoác, lao khỏi cửa chạy đến chỗ đó.

10. Chương 10: Tình Cờ Bắt Gặp Cái Gì Chứ

Hãy, nếu như người khác đều không được thì cậu cũng hết cách, đành phải gắng gượng mà làm thôi.

Trang Lân cách không xa, rất nhanh thì đến, chẳng tốn bao nhiêu công sức đã tìm được xe của Quan Lan.

Vì ở trong xe trông thấy cậu nên Quan Lan hạ kính xe xuống chào: “Cậu cũng đến à? Trùng hợp ghê.”

Trùng cái méo, không phải là anh gọi tôi đến à?

Trong xe anh chỉ có một người, không có trộm cũng chả có cướp, Trang Lân cảm thấy mình bị lừa rồi.

Cậu nén giận: “Nếu thầy Quan không có việc gì khác thì tôi về đây.”

Quan Lan nhìn cậu, hai mắt tròn to nhưng đôi ngươi lại dờ dẫm, như thể không nghe hiểu cậu đang nói gì, mãi hồi lâu sau mới trả lời: “Ừ, vậy tôi tiễn cậu nhé.”

Nhìn hai má anh đỏ gay, Trang Lân mới hiểu ra thể này là anh quá chén rồi.

Thôi, xem ra mình cũng không phải bị lừa, mà là bị ma men troll thôi.

Trang Lân nhìn ngó xung quanh, giờ là buổi tối, Quan Lan là người của công chúng, lại còn uống say nữa, kiểu gì cũng không thể bỏ anh một mình ở đây. Dù sao mình đến thì cũng đến rồi.

Trang Lân: “Thầy ơi, đưa chìa khoá cho tôi, tôi đưa thầy về.”

Quan Lan lục túi áo, lại lục túi quần, lại lục túi áo.

Quan Lan: “Chìa khoá mất rồi.”

Trang Lân: “...Vậy anh làm sao lên được xe?”

Quan Lan: “Mở cửa ra rồi lên thôi.”

Trang Lân không muốn hỏi tiếp cái thể loại câu hỏi ngu ngốc “Vậy anh làm sao mở cửa xe” nữa, dứt khoát tự mình lục túi anh luôn.

Vừa mới chạm tay vào người là Quan Lan bắt đầu “Hi hi he he”.

Trang Lân cạn lời hết sức.

Mùi rượu trên người anh cũng không nồng, sao lại say thành thể này cơ chứ?

Trang Lân cúi xuống lục tìm trong túi bên kia.

Quan Lan FA lâu năm, ngay cả lúc say cũng hết sức nhạy cảm với tiếp xúc thân thể, lập tức dịch sang bên cạnh: “Cậu đừng đụng vào tôi!”

Trang Lân: ...Moá, sao tự dưng mình lại thành lưu manh thể này?

Giằng co hồi lâu, rốt cuộc cũng tìm thấy chìa khoá ở trong khe chỗ lưng ghế xe.

Ngồi lên ghế lái, mới phát hiện con Q5 của Quan Lan không cần chìa khoá cũng khởi động được.

...Trang Lân cảm thấy nhất định là mình bị ma men lấy cho, kéo tụt IQ xuống rồi.

Lái xe ra khỏi bãi đỗ, Trang Lân gặp phải một vấn đề nghiêm trọng.

Trang Lân: “Nhà anh ở đâu?”

Gương mặt Quan Lan hiện vẻ suy nghĩ gian nan.

Cuối cùng vẫn không nghĩ ra: “Tôi không nhớ nữa.”

Trang Lân: “...Điện thoại anh réo nãy giờ kìa, anh không nghe à?”

Quan Lan uống nhiều cũng có chỗ tốt, cứ ngu nga ngu ngơ, cực kì nghe lời. Người ta bảo anh làm gì thì anh làm đó.

Anh chậm rãi lấy điện thoại ra, nghe máy.

Trang Lân vô thức nhìn vào gương chiếu hậu, thấy màn hình sáng lên cái tên của Trần Cẩm.

Cậu không kìm được hừ lạnh một tiếng.

Quan Lan: “Anh không cần đến nữa, tôi có tài xế rồi.”

...Hoá ra tôi đây là tài xế đó hả?

Lại còn là tài xế dự bị nữa chứ?

Tài xế Trang còn đang không biết phải lái xe đi đâu đây này.

Trang Lân chỉ từng đến căn biệt thự ở Bắc Lục Hoàn của Quan Lan, nhưng cậu biết bình thường Quan Lan không ở đó. Đây là lần đầu tiên cậu lái xe kể từ khi về nước, vẫn chưa quen đường, nếu mà tới Bắc Lục Hoàn thật thì cậu sợ có khi mình sẽ lái một lèo đến Trương Gia Khẩu luôn.

Cậu muốn nhận cuộc gọi của Quan Lan, hỏi Trần Cẩm xem có biết anh sống ở đâu không. Nhưng cậu lại không muốn cho người khác biết tài xế là cậu – cho dù chắc chắn Trần Cẩm không hề biết cậu đi nữa.

Chỉ có thể lái đến chỗ mình thôi.

Ghế sau im ắng hồi lâu, Trang Lâm cứ tưởng là rốt cuộc tên ma men cũng ngủ rồi.

Nhìn ra sau một cái, cậu đối diện ngay với một cặp mắt đen sáng.

Tim cậu run lên, chưa kịp dời mắt đi thì Quan Lan lên tiếng: “Trang Lâm, tại sao cậu không muốn kí hợp đồng với tôi?”

Dường như sau khi ngắm nhìn Trang Lâm nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc anh cũng nhận ra cậu là ai rồi.

Trang Lâm bất ngờ gặp phải câu hỏi này, không phân rõ được anh đang say hay tỉnh, vặn ngược lại rằng: “Vậy thầy Quan, tại sao anh muốn kí hợp đồng với tôi?”

Quan Lan: “Bởi vì tôi muốn viết ca khúc cho cậu.”

Quan Lan: “Tôi đã viết xong rồi, nếu cậu không đến thì nó sẽ không có ai hát cả.”

Trang Lâm: “Sao lại không có ai hát chứ. Chỗ anh có nhiều ca sĩ thế cơ mà... Bất kể là ai thì cũng đồng ý hát thôi.”

Quan Lan: “Tất cả họ đều không được.”

Cứ như thế, Trang Lâm bị một câu “Tất cả họ đều không được” này xoa dịu cho luôn.

Cậu nghĩ, hầy, nếu như người khác đều không được thì cậu cũng hết cách, đành phải gắng gượng mà làm thôi.

Sau khi Quan Lan say rượu tỉnh lại, theo thói quen suy nghĩ về hai câu hỏi lớn của cuộc đời: Tui là ai? Tui đang ở đâu?

Câu hỏi thứ nhất giải quyết xong rất nhanh chóng, nhưng câu hỏi thứ hai lại làm anh hơi vương mắc.

Anh thiệt sự không biết đây là đâu.

Giường không biết là giường của ai, phòng cũng không biết là phòng của ai, may mà quần áo vẫn là quần áo của mình. Sau khi ngồi dậy đối diện với một con gấu bông còn to hơn cả người đang dựa vào tường, gương mặt tỏ rõ thông thấu.

Đờ dẫn đổi mặt cùng con gấu mấy giây, anh xuống giường ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Trang Lân.

Anh cảm thấy thế giới này có hơi huyền hoặc rồi.

Anh dè dặt hỏi người ta: “Đây là nhà cậu à?”

Trang Lân: “Đây là kí túc xá của tôi.”

Quan Lan: “...Tại sao tôi lại ở kí túc xá của cậu?”

Trang Lân: “Anh uống quá chén, gọi tôi đến đón anh, vẫn chưa cho tôi biết nhà anh ở đâu.”

Quan Lan bắt đầu nhớ ra rồi.

Cơ mà không phải anh gọi Trần Cẩm à?

Anh rút điện thoại ra xem, tất cả chân tướng phơi bày.

Avatar WeChat của Trang Lân và Trần Cẩm hơi giống nhau, anh uống rượu xong hoa mắt nên gọi nhầm người.

Quan Lan: “Cảm ơn cậu, làm phiền cậu rồi, hôm khác tôi mời cậu ăn cơm.”

Trang Lân: “Ồm, nên thế.”

...Cũng do Quan Lan đã quen với kiểu ăn nói ngứa đòn này của cậu, chứ đổi thành người khác thì cậu bị oánh chết lâu rồi.

...Trang Lân nói chuyện với người khác cũng chẳng ngứa đòn như thế, chỉ ở trước mặt Quan Lan mới không kiểm soát được cái miệng độc của mình mà thôi.

Quan Lan ngó quanh căn chung cư này một vòng: “Đây là kí túc xá công ti các cậu thuê à?”

Trang Lân: “Phải.”

Quan Lan: “Nếu như tôi cứ nghênh ngang ra khỏi đây, sau đó lượn trên lầu này ba vòng, cậu có tin là từ nay trở đi, cậu sẽ không còn sống sót ở công ti các cậu được nữa, ngày mai phải đến chỗ tôi báo danh hay không?”

Trang Lân: “Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”

Quan Lan nhìn cậu một cách bất đắc dĩ: “Làm người phải có khiêu hài hước tí chứ, tôi chỉ đùa thôi mà.”

...Tôi get không nổi khiêu hài hước của anh luôn ạ, thành thật xin lỗi anh.

Quan Lan: “Không phải chúng ta đã giao hẹn rồi à, một tháng. Bây giờ thời hạn vẫn chưa đến, tôi sẽ không coi lời hồi đáp của cậu là câu trả lời cuối cùng đâu.”

Trang Lân nhìn sang, thế này là anh quên sạch cuộc đối thoại của họ tối qua rồi.

Thời hạn một tháng còn một tuần nữa, cậu cũng muốn biết Quan Lan tính bày mưu gì để lôi kéo mình.

Trang Lân: “Tuỳ anh.”

Quan Lan đứng dậy, định chào tạm biệt rồi đi, vừa đi đến cửa chính thì nghe thấy tiếng mở khoá.

Anh còn chưa kịp phản ứng thì đã chạm mặt với Tề Phi bước vào cửa.

Tề Phi:!!!

Quan Lan: ...

Trang Lân: Cục cưng muốn chết.

Tề Phi bình tĩnh, không thẹn với uy danh người quản lí có thâm niên, trong lòng núi lửa tuôn trào, ngoài mặt vẫn điềm nhiên như không: “Hoá ra tình cờ bắt gặp trong lời anh, là tình cờ bắt gặp trong nhà luôn.”

Trang Lân: “Tình cờ bắt gặp gì?”

Quan Lan: “Hiểu lầm thôi. Tối qua uống ít rượu không lái được xe, may mà gặp được Trang Lân, cậu ấy tiện tay giúp tôi thôi.”

Trang Lân: “Tình cờ bắt gặp gì??”

Tề Phi: “Giúp kiểu gì mà đưa về tận nhà luôn thế này?”

Trang Lân: “Tình cờ bắt gặp gì?!”

Quan Lan: “Uống nhiều đến nỗi say khướt luôn mà.”

Quan sát hai người một cách cẩn thận, Tề Phi cảm thấy có vẻ đúng là không xảy ra chuyện gì thật – cơ mà loại chuyện đây ai mà nhìn ra được chứ! Cô cũng đâu phải là *gay*!

Đè nén nghi ngờ cuộn cuộn trong lòng, cô lấy một chiếc khẩu trang dùng một lần trong túi xách ra, đưa cho Quan Lan: “Bên ngoài sương mù dày lắm.”

Ý là, anh che mặt đi, đừng để người khác trông thấy.

Vì thế Quan Lan đeo khẩu trang, như một gã gian phu đi ra ngoài.

Trang Lân từ đầu đến cuối bị xem như không khí: “...”

Quan Lan đi rồi, bên đây bắt đầu mở “hội thẩm tam đường”[1], thẩm tra đến độ Trang Lân suýt nữa phải thề độc cả nhà bị sét đánh chết thì Tề Phi mới miễn cưỡng tin lời giải thích của Quan Lan. Chỉ là, trong lòng cô Quan Lan vốn ở mức báo động màu cam đã tăng lên mức báo động màu đỏ rồi.

[1] Hội thẩm tam đường: Chỉ việc ba bộ ngành cùng nhau thẩm tra vụ án thời xưa, thường là những vụ án lớn hoặc vụ án quan trọng, có liên quan đến hoàng thất.

Cuối cùng Tề Phi dẫn dò Trang Lân xong thì cũng đi mất, chỉ còn lại Trang Lân gào lên tuyệt vọng: “Rốt cuộc là tình cờ bắt gặp cái gì chứ?!”

Bên này Quan Lan lên xe, chịu đựng cơn đau đầu do say rượu, gọi điện lại cho Trần Cẩm.

Giọng Trần Cẩm hơi khàn, còn mang theo âm mũi dị thường: “Mới sáng sớm, tôi còn chưa dậy đâu.”

Quan Lan ngẩng đầu nhìn mặt trời treo cao trên không.

Quan Lan: “Sợ anh lo nên báo tin bình an cho anh thôi.”

Trần Cẩm: “Hả? Báo bình an gì cơ? À... Anh nói tối qua hả...”

Cuối cùng lại quên sạch anh đi như thế đấy.

Quan Lan: “...Chả lẽ tối qua anh cũng uống rượu?”

Trần Cẩm còn chưa trả lời thì Quan Lan đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc khác ở đầu dây bên kia: “Sao vậy cục cưng?”

Quan Lan: “...”

Chỉ nghe phía bên kia đầu dây tiếng mặc quần áo gấp gấp, Trần Cẩm bảo “Nè nè anh đừng làm phiền” sau đó là tiếng đánh vào mu bàn tay cái *bốp*, tiếng đi lại trên mặt đất *bịch bịch bịch*, tiếng mở cửa đóng cửa, cuối cùng Trần Cẩm nói: “Tôi không có uống rượu.”

Quan Lan: “...Vậy tại sao anh lại ngủ cùng Dương Bội Thanh hả!”

Trần Cẩm lại hết sức hùng hồn: “Không phải tất cả là tại anh à!”

Quan Lan cảm thấy chắc mình bị ung thư tai rồi.

Trần Cẩm: “Hôm qua anh nói sẽ gửi định vị cho tôi, tôi đợi cả nửa ngày cũng không thấy anh gửi; gọi điện thoại anh cũng không bắt máy, làm tôi lo chết đi được! Tôi chỉ có thể hỏi người khác xem anh tan làm đã đi đâu thôi! Mà công ti các anh ngoài anh ra tôi chỉ biết đúng một người! Anh tưởng tôi muốn nói chuyện với anh ta lắm chắc!”

Quan Lan: “Nói chuyện thì nói chuyện thôi, sao nói tận lên giường thì lại trách tôi hả?”

Trần Cẩm: “Ex gặp nhau phải qua đêm, đó không phải là thông lệ quốc tế rồi à!”

Quan Lan: “Anh không phải bắt nạt tôi không có ex nhé! Lấy đâu ra cái thông lệ quốc tế nào như thế chứ!”

Trần Cẩm: “Xùy xùy xùy, tôi còn chưa trách anh, anh kích động làm gì.”

Quan Lan: “...Tôi chỉ thấy trên đầu mình có hơi xanh thôi.”

Trần Cẩm: “...”

Quan Lan: “Dương Bội Thanh nghĩ hai chúng ta là một cặp, đúng chứ. Anh ta cho rằng anh là bạn trai của tôi, thế mà anh ta vẫn lên giường với anh, không hề do dự cảm sùng tôi. Tên súc sinh Dương Bội Thanh này, chả có tình đồng nghiệp gì cả.”

Trần Cẩm: “Đúng, anh ta đúng là tên súc sinh.”

Nghे giọng Trần Cẩm khàn đặc, Quan Lan cảm thấy định nghĩa “súc sinh” của hai người họ không giống nhau lắm thì phải.

11. Chương 11: Lựa Chọn Quan Trọng Hơn Cố Gắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm nay một đêm thành danh, sang năm cũng có thể quá đắt.

Chỉ cần sống qua mỗi ngày, sợ gì trên đầu mang sừng.

Quan Lan bắt đầu cảm thấy, việc Trần Cẩm muốn mình đóng giả người yêu hiện tại của y, chả liên quan gì đến việc “ngược” tên ex khôn nạn cả, chỉ là gây sự mà thôi.

Theo như thế giới quan đơn giản của Quan Lan, nếu họ đã lên giường thì tức là đã tái hợp. Nhưng Trần Cẩm cho biết, lên giường là lên giường, yêu là yêu, hai người không phải là một, nhất quyết không thể lẫn lộn.

Quan Lan: “Thoải được rồi. Nhưng tôi cũng không thể làm bạn trai anh nữa, anh xem lúc nào tiện thì đá tôi đi.”

Trần Cẩm: “Vừa mới show tình cảm xong đã chia tay, thế không phải là tôi tự bôi tro trát trấu vào mặt mình à? Đợi tôi tìm được nửa kia thì chúng ta chia tay, anh yên tâm, thời kỳ độc thân[1] của tôi không lâu lắm đâu.”

[1] Thời kỳ độc thân: Gốc là “không song kỳ”, là từ lóng có nguồn gốc Đài Loan, chỉ khoảng thời gian độc thân từ sau khi thất tình đến khi có người yêu mới.

Quan Lan: “Giây phút hai người các anh cảm sùng tôi, thì tình cảm mà anh show ra đã hoàn toàn thất bại rồi hiểu chưa!”

Quan Lan: “Hơn nữa tại sao cứ phải là anh tìm được nửa kia, mà không phải là tôi thoát phận FA hả?”

Trần Cẩm: “...Baby ơi, nếu như đợi anh thoát phận FA, sợ là hai ta sẽ phải bạc đầu giai lão mất.”

Quan Lan trầm nghĩ, có tên ex ngang ngược vẫn vương tình cũ kia còn ở, cứ làm như anh sẽ tìm được ý.

Tuần này, Quan Lan vẫn còn một lịch trình quan trọng nữa, là tham gia tiệc sinh nhật của cô bé Lâm Thi Trạch.

Lâm Thi Trạch là “thiên kim” của sư phụ Quan Lan – nhà sản xuất vàng một thời Lâm Tuyết Văn, là công chúa của ông trùm bất động sản Dương Bội Minh tuổi gần ngũ tuần, vừa sinh ra đã ở trên đỉnh kim tự tháp. Năm ngoái Quan Lan cũng dự tiệc sinh nhật của cô bé, tan tiệc chỉ có một suy nghĩ: Đầu thai cũng là một kĩ năng.

Năm nay quy mô bữa tiệc còn lớn hơn năm ngoái, vì ba của cô bé nói sáu tuổi là một lứa tuổi tròn, phải tổ chức thật to mới được.

Quan Lan thiết sự không biết là theo phong tục ở chỗ nào, mà sáu tuổi được coi là tuổi tròn[2] nữa.

[2] Tuổi tròn: Gốc là “chỉnh thọ”, tính tuổi bắt đầu từ 40 tuổi thì 40, 50, 60,... được coi là tuổi tròn.

Ba anh em nhà họ Dương, tuổi tác chênh nhau khá lớn. Con cả Dương Bội Minh tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình, chủ yếu là bất động sản và công nghiệp sản xuất. Con hai Dương Bội Ninh cầm tiền vốn của gia đình, dựa vào mạng quan hệ của mình để gây dựng sự nghiệp, lập nên Giải trí Thiên Long, từng bước phát triển trong hai mươi năm, trở thành đầu sỏ trong ngành. Con ba Dương Bội Thanh, hiện đang làm việc dưới trướng Dương Bội Ninh, bắt đầu từ người quản lý, làm đến chức tổng giám sát nghệ sĩ, giờ cũng coi như ông chủ thứ hai của Thiên Long, chỉ chờ tiếp quản công việc của anh hai mình.

Nhà họ Dương là tài phiệt hàng thiết giá thiết.

Lâm Tuyết Văn luôn luôn khiêm tốn, lúc Quan Lan làm học trò của chị thì chỉ biết sơ sơ chồng chị là “lão tổng” của một công ti, hoàn toàn không biết chị là chị dâu của sếp mình. Mãi đến sau này anh thăng chức, địa vị trong giới cũng tăng lên, có thể tiến vào giới xã giao của các vị tai to mặt lớn một cách miễn cưỡng, mới biết được tầng lớp quan hệ này.

Lâm Tuyết Văn than vãn với anh: “Theo ý của chị ấy mà, trẻ con bé tí như thế tổ chức sinh nhật làm gì, chỉ cần mời mấy đứa bạn thân thiết, đón sinh nhật với người nhà nữa là được. Nhưng mà ba nó cứ thích thể chữ lại, cứ thích chơi lớn, kiểu gì cũng phải làm cho to ra, cho ai ai cũng biết thì mới đủ để khoe khoang cơ.”

Quan Lan nghe cái là hiểu, đây không phải là chị đang than vãn, mà là show tình cảm thì có.

Chẳng hiểu sao anh lại nhớ đến lời mà Trần Cẩm nói về Dương Bội Thanh: “Anh ta cứ thích ra vẻ thế đấy.”

...Có nên nói không hồ là hai anh em không đây?

Quan Lan: “Thì viên ngọc quý trong tay mà, yêu thương thế nào cho đủ. Em mà có cô con gái đáng yêu như Thi Thi, em cũng chỉ hận không thể khoe khoang suốt ngày.”

Anh nói nghe ngọt sớt, một câu thôi mà vừa khen công khai được con gái, vừa khen thầm được chồng, giọng Lâm Tuyết Văn không kìm được vui vẻ hơn nhiều: “Tối lúc đó chú cứ đến người không là được, cũng đừng chuẩn bị quà cáp gì. Trẻ con mấy tí tuổi đầu dùng được cái gì chứ, ba nó chiều hư nó rồi. Hai cô trò ta cũng lâu rồi không gặp, dành thời gian mà nói chuyện với nhau.”

Quan Lan: “Vâng, em cũng mong nói chuyện với chị lắm.”

Nói thì nói thế, quà là nhất định phải chuẩn bị.

Anh đặt làm một cây đàn Ukulele ở cửa hàng chuyên làm nhạc cụ thủ công cao cấp, làm thành kiểu dáng dễ thương mà con gái sẽ thích, trên thân đàn khắc hai chữ “Thi Thi”.

Món quà này, anh cũng không biết công chúa nhỏ có thích hay không, nhưng mà mẹ của công chúa thì chắc chắn sẽ thích.

Quả nhiên trong bữa tiệc hôm đó, sao sáng rực rỡ, các vị tai to mặt lớn quây quần, trong cả đồng quà tặng có tổng giá trị tương đương với một chiếc xe hạng sang, Lâm Tuyết Văn liếc mắt là thấy món nhạc cụ nhỏ nhỏ kia.

Chị dắt con gái đến tìm Quan Lan: “Chị vừa nhìn đã biết là chú tặng rồi, cũng chỉ có chú mới chu đáo như thế.”

Quan Lan: “Nói qua nói lại thì Thi Thi cũng là ‘tiểu sư muội’ của em. Em làm sư huynh chẳng biết tặng gì khác, dù sao cũng là chân truyền từ ‘sư môn’ của chúng ta, hi vọng Thi Thi giống mẹ, cũng yêu nghệ thuật.”

Đạo này Lâm Thi Trạch xem nhiều phim truyền hình, cũng học theo mà ôm quyền với anh: “Đa tạ sư huynh.”

Quan Lan bị moe trúng tim: “Ày da, tự nhiên thấy mình trẻ ra hai chục tuổi luôn này.”

Lâm Tuyết Văn cũng sắp năm mươi rồi, nhưng cuộc sống no đủ, gia đình hạnh phúc, bề ngoài nói là ba mươi thì cũng có người tin.

Lâm Tuyết Văn: “Được rồi, chị đi chào hỏi người khác cái đã, chú ở đây đợi chị một lát, chúng ta cùng nhau nói chuyện.”

Quan Lan nhận ra rằng, nhà họ Dương đúng là chiều chuộng cô con gái này hết mực, có thể nói là con người trong mắt của cả nhà luôn. Chú hai Dương Bội Ninh tặng cô bé một bộ phim hoạt hình 3D, đầu tư mấy chục triệu, vung tiền bao cả chuỗi rạp phân phối phim. Khởi chiếu vào ngày sinh nhật của cô bé, mười giây đầu của phim chính là một dòng chữ “Tặng Thi Thi”, đồng thời cho biết, bộ phim này tiền đầu tư tính cho mình, tiền lãi thì tính cho cháu gái cưng. Chú ba Dương Bội Thanh không xa hoa như thế, nhưng cũng vung một khoản tương đương, tìm người điêu khắc một căn nhà búp bê bằng phi thủy, dưới ánh đèn sẽ phát ra ánh sáng lấp lánh, cực kì đẹp. Ba ruột của cô bé lại càng không phải nói, trực tiếp lấy tên con gái xây một công viên, cùng ngày sinh nhật cắt băng khai trương.

Có thể thấy đàn ông nhà họ Dương ai cũng thích chơi lớn, phong độ nhà giàu điểm mười.

Chả trách cậu cả Dương Vũ Trạch nhà họ Dương từng nói, từ lúc có em gái, tui trở thành thằng con rơi, mua hàng online phải góp từng đơn để được free ship và cashback, địa vị không bằng cả con Samoyed trong nhà.

Lâm Thi Trạch mới sáu tuổi, nhưng những thứ mà cô bé có, đã là thứ mà phần lớn người trên thế giới có phần dẫu cả đời cũng chẳng với tới.

Loại chuyện thế này không nên suy ngẫm sâu xa, Quan Lan nghĩ sơ thì ngừng, nếu không tối nay sẽ mất ngủ mất.

Lâm Tuyết Văn thăm hỏi khách khứa xong hết thì tìm một khoảng sân yên tĩnh nói chuyện với Quan Lan.

Quan Lan trêu chị: “Chị em mình nên tìm chỗ nào Dương tổng nhìn thấy thì hơn, nếu không Dương tổng lại nghi ngờ em đấy, ban nãy em còn thấy ảnh lườm em một cái hằm hằm.”

Lâm Tuyết Văn: “Đừng quan tâm đến lão, lão lên cơn ấy mà. Chú ở tuổi này trong xã hội cũ có thể làm con trai chị luôn rồi, lão không biết đếm chắc? Tại lão rảnh quá thôi. Nào, chú nói chị nghe, dạo này tình hình thế nào?”

Ra ngoài Quan Lan chấp hết thiên hạ, chỉ ở trước mặt sư phụ mới trở nên nhỏ bé: “Ngày nào em cũng mong sư phụ rời núi, chỗ em gió thổi mưa bay vất vả biết bao, ngay cả đại thụ để nương tựa cũng chẳng có.”

Lâm Tuyết Văn: “Chú thì cần đại thụ cái gì, chú là ‘kiều hoa’[3] chắc? Bây giờ xu hướng thị trường thay đổi xoành xoạch, sở thích của đại chúng mỗi ngày mỗi khác, chị rời cuộc chơi lâu quá rồi, mắt nhìn đã không theo kịp thời đại nữa. Bây giờ là thời đại của chú, đám ông bà già như chị đã không sánh được với chú rồi.”

[3] Kiều hoa: Từ dùng để chỉ những cô gái nhu nhược yếu đuối.

Quan Lan: “Bây giờ tuổi nghề rất dài, chị vẫn chưa đến năm mươi, vừa đúng đẹp luôn. Thi Thi cũng sắp đi học rồi, thật ra chị có thể cân nhắc mà.”

Lâm Tuyết Văn khê thở dài: “Nói thật, chị cũng đã làm đủ các chức vị từ thấp lên cao rồi, chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mà dù có tái xuất thì chị cũng không đi Thiên Long đâu. Trước đây chị giữ bí mật rất cẩn thận, thế nên không xảy ra vấn đề gì. Bây giờ người trong công ti hầu như ai cũng biết chị là vợ của Dương Bội Minh, là chị dâu của ông chủ Thiên Long, vậy còn làm ăn gì nữa, mỗi ngày cung đấu cũng chẳng đến đâu. Hơn nữa Bội Ninh cũng khó xử, chị là cấp dưới của nó, cũng là chị dâu nó, nó là sếp nó biết làm sao, quản lí hay không quản lí chị, liệu người khác có bảo nó dùng người không khách quan hay không? Chị cũng không muốn gây phiền hà thêm cho nó.”

Lâm Tuyết Văn: “Đừng nói chuyện của chị nữa. Chú đấy, có dự định gì chưa?”

Tự giác, Quan Lan bắt đầu báo cáo công việc: “Con đường trước đây của em vẫn còn đi được, nhưng mà em đã bắt đầu cảm thấy sắp đến ngõ cụt rồi. Bây giờ em đang tìm tòi phong cách mới, chỉ là vẫn chưa tìm ra cụ thể, cũng là vừa làm vừa xem. Chuẩn bị kí với mấy người mới, có một người em thấy tiền đồ rất tốt...”

Cứ như vậy, anh hơi hợt kể lể những chuyện to nhỏ ra, Lâm Tuyết Văn nhăn mày, nghe xong thì thở dài: “Chị không hỏi chú chuyện này. Chị hỏi chú, chú có từng dự tính cho bản thân mình chưa?”

Quan Lan ngẩn ra, nhất thời không hiểu “dự tính cho bản thân” là có ý gì.

Lâm Tuyết Văn: “Chị nghe được vài tin tức, nói Thiên Long có ý định cắt giảm bộ phận âm nhạc, đình chỉ tất cả nghiệp vụ âm nhạc, chú có biết không?”

Nghe được tin này, Quan Lan cảm thấy máu trong người lạnh đi một nửa.

Quan Lan: “Chưa ai nói với em cả... Tại sao chứ? Bộ ngành lớn như thế, đông người như thế, lại không thua lỗ, nói cắt giảm là cắt giảm được à?”

Lâm Tuyết Văn: “Chú đừng sốt ruột, chuyện này còn chưa quyết định. Bội Ninh chắc chắn sẽ không đồng ý đâu, là có cổ đông than vãn, nói doanh thu của âm nhạc chẳng được bao nhiêu, cứ bình bình mấy năm không có khởi sắc, nên rút lui nhân lúc chưa tạo thành tổn thất, đến khi thua lỗ thì sẽ muộn mất.”

Quan Lan thở hắt hẳn học: “Cầu còn chưa qua mà đã muốn rút ván, cũng nóng lòng quá rồi.”

Lâm Tuyết Văn: “Bây giờ Bội Ninh ở Thiên Long vẫn là nói một không hai, nó không có ý đẩy thì tạm thời chưa có nguy hiểm gì. Huống hồ chị cũng có cổ phần Thiên Long, cũng có thể tham dự đại hội cổ đông. Chú đừng sốt ruột, mấy năm này sẽ không sao đâu. Chị chỉ báo trước cho chú một tiếng, bây giờ có nguồn cơn này, chú cũng nên dự tính cho mình đi.”

Quan Lan: “...Chị Tuyết Văn, nói thật từ trước đến nay em chưa từng nghĩ đến chuyện này.”

Lâm Tuyết Văn: “Chị cũng biết thế. Nhưng dù không có chuyện này thì cũng nên nghĩ xem, chú ở Thiên Long, đã coi như ở cấp ‘thần’ rồi, làm đến chức này coi như cũng hết cỡ, thăng không thăng được nữa. Chỉ cần mười năm sau Bội Thanh lên, chú tạo được quan hệ tốt với Bội Thanh, theo như lí lịch của chú thì có thể làm đến phó tổng.”

...Quan Lan trầm nghĩ, đã là bất khả thi rồi, em đã chót đắc tội với Dương lão tam, em cướp người yêu ông, ông cũng căm sừng em, có thể nói là đánh đội trời chung luôn rồi.

Lâm Tuyết Văn: “Nhưng trong mười năm ấy, biến số cũng quá nhiều. Bây giờ danh tiếng của Thiên Long đang thịnh, nhưng trong giới này, tin tức có sốt dẻo đến đâu cũng chỉ lên được trang nhất nửa ngày, năm nay một đêm thành danh, sang năm cũng có thể quá đát. Công ti nào dám cam đoan sẽ luôn độc chiếm ngôi đầu cơ chứ? Cho dù chú chịu qua mười năm này, làm đến phó tổng, nhưng đấy là điều chú muốn ư? Đấy là mục tiêu làm nghề, là lí tưởng sự nghiệp của chú ư?”

Lâm Tuyết Văn: “Chị không nói những gì cao xa hơn nữa, đường vẫn phải do tự chú đi. Nhưng những chuyện này, chú phải nghĩ cho kĩ. Có câu nói thế này, chăm chỉ trong thực chiến cũng không thể bù được lười biếng trong chiến lược. Chú có thái độ chuyên nghiệp là tốt, nhưng nếu phương hướng chủ chốt xảy ra vấn đề, thì chú có cố gắng thế nào, có giỏi giang đến đâu, cũng không thể bù được.”

Cuối cùng Quan Lan cũng mất ngủ.

Những lời của Lâm Tuyết Văn cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh. Nhưng ngoài việc tâm trạng càng lúc càng lộn xộn ra, anh cũng chẳng nghĩ ra kết quả gì.

Anh vẫn luôn giữ thế giới quan của phần tử giai cấp công nhân đơn giản: Có chí thì nên, chẳng có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Những việc mà anh từng trải qua cũng khiến anh càng tin vào điều này hơn. Nhưng hôm nay sư phụ lại nói với anh, lựa chọn quan trọng hơn cố gắng, nếu như anh chọn sai hướng đi thì cũng giống như người chết đuối, càng giẫy sẽ chìm càng nhanh.

Chống chọi một mạch đến khi nắng mai vừa ửng, nhìn đằng đông bình sáng, anh rất thức thời nghĩ rằng: Sợ sợ cái méo, cho dù ngày mai ông có thất nghiệp thì cũng có thể sống dựa vào tiền bản quyền. Nếu tiền bản quyền cũng tiêu hết thì ông sẽ chẳng thềm mặt mũi nữa, được fan yêu nhạc cả nước ủng hộ tiền nuôi, ông còn sợ chết đói chắc?

12. Chương 12: Âm Mưu Giăng Săn

Cuộc đời của người ca sĩ đều được thể hiện qua giọng hát.

Hôm ấy Trang Lân tỉnh dậy từ sớm.

Từ sau khi dậy, tinh thần cậu luôn trong trạng thái căng thẳng.

Cậu không muốn thừa nhận lắm, nhưng mà đúng là bởi vì, hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn một tháng giao hẹn với Quan Lan.

Từ sau lần gặp mặt trước, Quan Lan vẫn chưa liên lạc với cậu. Điều này khiến lòng cảnh giác trong cậu ngày càng tăng. Cậu biết, một tuần nay Quan Lan không có hành động, thế tức là có ý gì, chẳng phải chứng minh rằng tất cả âm mưu đều tập trung vào ngày cuối cùng này sao!

Đại chiêu được Quan Lan ém trong cả một tháng, rốt cuộc là âm mưu giăng săn gì đây?

Trang Lân mang theo thần kinh căng thẳng chạy bộ buổi sáng, mang theo thần kinh căng thẳng ăn sáng, mang theo thần kinh căng thẳng vào phòng thu, mang theo thần kinh căng thẳng ăn trưa...

Ăn xong bữa trưa rồi, vẫn không có động tĩnh.

Điện thoại của cậu pin đầy, tín hiệu full vạch mà cứ như bị hỏng, im như gà mỗ thóc.

Gay rồi, chả lẽ đại chiêu mà Quan Lan chuẩn bị, định ém đến tận giờ cơm tối mới tung ra hay sao?

Đến giờ cơm tối.

Trang Lân không thể không đối diện với sự thật: Vậy là Quan Lan quên cậu luôn rồi.

Với một thầy Quan công việc bận rộn, đầu tắt mặt tối, lại còn có dàn hậu cung ba nghìn giai lệ, mình đây chỉ là một làn sóng nhỏ trong ba nghìn nước biếc, xoay người cái là quên sạch.

Thế mà cả ngày nay mình sốt sắng, lo âu, ngờ vực, lại còn mong đợi mơ hồ, hoá ra lại nực cười đến thế.

Điện thoại của Quan Lan gọi tới vào đúng lúc ấy.

Quan Lan: “Ăn tối chưa?”

Trang Lân nghe mà giận. Tôi không ăn cơm chẳng lẽ cố ý chờ anh chắc?

...Tuy rằng đúng là cậu chưa ăn cơm và đang cố ý chờ anh thật.

Trang Lân: “Tôi ăn rồi.”

Quan Lan: “Ồ, cậu ăn sớm thế.”

Trang Lân: “...”

Quan Lan: “Bây giờ cậu xuống lầu đi, tìm xe của tôi, trợ lí của tôi đang đợi cậu đấy.”

Trang Lân hừ lạnh một tiếng trong lòng: Bây giờ ngay cả đãi ngộ được tự mình đưa đón mà tôi cũng không có nữa à?

Nhưng mà cậu vẫn xuống lầu.

Lên xe, Nhậm Hiểu Phi chào cậu, câu đầu tiên là: “Anh ăn tối chưa?”

Trang Lân: “...Tôi ăn rồi.”

Nhậm Hiểu Phi: “Ồ, anh ăn sớm thật.”

...Trang Lân không muốn nói gì nữa.

Nhậm Hiểu Phi: “Vốn dĩ Quan tổng bảo em đưa anh đi ăn cơm, nếu anh ăn rồi thì chúng ta đến thẳng luôn nhé.”

Trang Lân nghĩ, tức là bây giờ tôi không chỉ không có đãi ngộ tự mình đưa đón, mà ngay cả ăn uống cũng xuống thẳng quán ăn ven đường luôn chứ gì.

Hay cho chiêu lật mềm buộc chặt, tôi nhìn thấu anh rồi đấy.

Cả ngày hôm nay Quan Lan cố tình lạnh nhạt với cậu, hạ cậu xuống mức giá mà anh muốn, để cậu thất vọng tột cùng, cuối cùng mới tung ra surprise, chênh lệch tâm lý khổng lồ sẽ tạo thành đòn quyết định cho cậu.

Âm mưu lợi hại lắm, nhưng đã bị tôi nhìn thấu rồi.

Tiếp theo đây, bất kì hành động nào của anh, đều nằm trong dự tính của tôi hết.

Trang Lân: “Muốn đưa tôi đi đâu?”

Nhậm Hiểu Phi: “Công ti của tụi em. Quan tổng vẫn chưa tan ca mà.”

Vào phòng làm việc của Quan Lan, Trang Lân phát hiện đúng là Quan Lan vẫn chưa tan ca thật.

Cậu không ngờ rằng con người này, thoát trông đầu tóc chỉnh tề, quần là áo lượt, bàn làm việc lại bừa bộn như thế.

Bản nhạc, giấy tờ, tạp chí, tai nghe dây sạc xoắn thành một nhúm, bình đun nước, cốc nước, đồ trang trí hình thù quái dị chẳng biết có ý nghĩa gì, tất cả đều đang toét miệng nhe răng trên bàn. Dùng “một bãi chiến trường” để hình dung đã là nể mặt anh lắm rồi.

Hẳn nhiên Nhậm Hiểu Phi không hề bất ngờ, tự giác đi qua dọn dẹp cơm hộp anh ăn còn thừa.

Ngồi trước màn hình máy tính, Quan Lan ngẩng đầu lên nhìn họ: “Đến rồi à, nhanh quá nhỉ. Trang Lân ngồi đi, Hiểu Phi có thể tan làm được rồi.”

Quan Lan: “Chờ tôi mười phút Trang Lân nhé. Tôi có nước nóng đây, cậu cứ tự mình rót.”

Cảm ơn, tôi không muốn đến gần bàn làm việc của anh.

Trang Lân: “Anh cứ làm việc đi, không cần để ý đến tôi đâu.”

Thế là Quan Lan không để ý đến cậu thật, cắm mặt vào máy tính làm việc của mình.

Ngồi trên sofa tiếp khách trong phòng làm việc, Trang Lân nghĩ, anh cứ bơ tôi tiếp đi, âm mưu của anh đã bị tôi nhìn thấu rồi.

Chẳng biết đợi qua bao lâu, có thể mười phút, cũng có thể là nửa giờ, rốt cuộc phía Quan Lan vang lên tiếng tắt máy tính.

Trang Lân bắt giác ngồi ngay ngắn lại, sống lưng ưỡn thẳng: Đến rồi! Âm mưu tối nay bắt đầu rồi!

Quan Lan đứng lên, lật tìm trong đồng giấy tờ bày bừa khắp bàn, lục ra một kẹp tài liệu bằng plastic. Lại *loạt xà loạt xoạt* trong đồng đồ vật, lòi ra một chiếc kính mắt gọng đen đeo lên.

Đây là lần đầu tiên Trang Lân thấy anh đeo kính. Đeo kính lên, khí chất toàn thân anh thay đổi hẳn, không còn đáng vẻ tinh anh quần áo chỉnh tề nữa, mà toát ra hương vị của của một nhà nghệ thuật phóng túng.

Quan Lan: “Đi nào, phòng làm việc của tôi bừa quá, còn có mùi cơm nữa, chúng ta tìm một phòng họp nào đó đi.”

...Hoá ra anh cũng biết chỗ này của anh bừa à.

Để tập tài liệu lên chiếc bàn họp hình bầu dục, Quan Lan xoay người bật đèn, đóng cửa lại, bắt đầu xắn tay áo sơ mi lên, để lộ một phần cánh tay trắng bóc.

Động tác cứ như là điềm báo sắp sửa ra tay đến nơi – nhưng Trang Lân từng chạy bộ với Quan Lan, hiểu rõ thể chất của anh, tự tin anh chẳng đánh lại được mình, cũng chẳng đề nổi mình đâu, cho dù mình chưa ăn tối đi nữa.

Quan Lan: “Cậu gọi tôi là thầy lâu như thế, cũng không thể để cậu gọi uống công được. Hôm nay tôi sẽ cho cậu một giờ lên lớp.”

Tuy Trang Lân tự nhận là đã chuẩn bị tốt về mọi mặt, nhưng vẫn bị những lời này của anh làm bất ngờ.

Quan Lan: “Thế nào? Tôi biết, cậu tốt nghiệp trường nổi tiếng thế giới, giáo viên của cậu toàn là bậc thầy thế giới. Có lẽ cậu sẽ nghĩ, tôi còn chưa đủ tư cách để lên lớp cho cậu.”

Trang Lân: “Tôi không hề nghĩ vậy. Dù tôi rất tự tin vào bản thân, nhưng cũng chưa ngu xuẩn đến mức kiêu ngạo.”

Chậm rãi, Quan Lan mở tập tài liệu trong tay ra: “Có tự tin là tốt, chỉ mong sau tối nay cậu vẫn sẽ giữ được sự tự tin đó.”

Quan Lan: “Chỗ này là các tác phẩm của cậu được tôi cho người tập hợp lại, cậu xem có nhầm lẫn ở đâu không?”

Trang Lân lật ra nhìn thử, tập hợp rất đầy đủ, không chỉ có những gì cậu đăng lên mạng mà còn có tác phẩm mà cậu sáng tác khi đi học, khi tốt nghiệp,... Ngay đến công ti của cậu cũng chưa chắc đã sắp xếp được đầy đủ và tỉ mỉ như thế.

Quan Lan chậm rãi tâm sự với Trang Lân về quãng thời gian đỉnh cao: “Tôi nhớ mười năm trước, tôi vẫn là một sinh viên dốt nát chỉ biết ăn chơi, sự phụ tùng được tôi, tôi cũng cầm một tập tác phẩm như vậy cho chị ấy xem. Chị ấy xem xong bảo tôi là, cậu rất có năng khiếu, nhưng cậu viết những thứ này đều là trò trẻ con cả, không một bài nào có thể bán ra ngoài ngay.”

Quan Lan: “Bây giờ tôi chuyển những gì chị ấy nói lại cho cậu – tôi nhận ra cậu rất sáng tạo, nhưng sáng tạo không thể làm ra cơm, chỗ tác phẩm này của cậu, không có bài nào đạt tiêu chuẩn hết.”

Lần này, Trang Lân chẳng có bất cứ chuẩn bị nào với những đánh giá của anh.

Trước mặt cậu, Quan Lan vẫn luôn nhẹ nhàng giản dị, chưa từng ra vẻ tiền bối cao nhân. Dù thi thoảng, Trang Lân vẫn hay nói chuyện chảnh phân trên dưới, xúc phạm đến anh, thì Quan Lan cũng chỉ cười, chưa bao giờ so đo. Thế nên làm cậu quên khuấy mất, Quan Lan nổi tiếng là nhờ phong cách “hạ đời” khi làm giám khảo của show tuyển chọn tài năng.

Quan Lan tốt tính là thật, nhưng về chuyên môn, trong mắt anh không thể chứa nổi một hạt cát.

Vốn Trang Lân còn tưởng, tối nay tâm trạng sẽ như đi tàu lượn siêu tốc, phong ba này chưa qua, sóng gió khác đã tới. Không ngờ hoá ra lại là thám hiểm bầu trời, bị tạt nước lạnh tới tấp, đúng là kích thích mà.

Trang Lân: “Anh thấy không đạt tiêu chuẩn là ý kiến của anh, tôi nghĩ bất kể là ai cũng không thể giành được tán dương của tất cả mọi người.”

Quan Lan: “Biết ngay là cậu không phục, tôi cũng chẳng định nói gì, chỉ để thị trường kiểm chứng lời cậu mà thôi. Thật ra tôi cũng muốn cho cậu vấp ngã đôi lần, nhưng mà tôi không gánh nổi mào hiểm như thế. Bây giờ tôi kí với cậu, cậu là du học sinh trường nổi tiếng, hào quang trên người, ai nhìn cũng thấy tương

lai xán lạn. Chứ để cậu bán chỗ nhạc phẩm này ra, album đầu flop, album thứ hai cũng flop, lúc đó mới kí với cậu thì tôi chỉ là kẻ đổ vổ, thu nhận phế phẩm. Sếp tôi không chịu thông qua, tôi còn phải lập ‘quân lệnh trạng’ trước mặt sếp, nói Trang Lân không nổi tôi sẽ chịu trách nhiệm, sẽ từ chức, một ngày cậu không nổi thì tôi không nhận lương, vậy mới có thể kí được với cậu.”

Quan Lan: “Thật ra cũng không phải không được, nhưng tôi chả muốn phiền phức như thế.”

Trang Lân: “Cho nên, anh gọi tôi đến lúc tối om tối mịt, là cố ý làm nhục tôi, nói tôi là phế phẩm, đúng không?”

Quan Lan: “Đừng vội đừng vội – thanh niên gì mà mới tí giận dỗi cũng không chịu nổi, tôi còn chưa mắng cậu cơ mà, tính tôi đã coi như là nhẹ nhàng nhất trong ngành rồi đấy.”

Không phải Trang Lân chưa bao giờ bị mắng. Hồi ở trong trường tất cả giáo viên của cậu đều toàn người tài, tính tình cũng nóng. Thậm chí cậu còn từng bị giáo viên chửi bậy, từng bị xé cả bản nhạc.

Chỉ là Quan Lan phủ nhận cậu, không hiểu sao khiến cậu rất khó chấp nhận.

Quan Lan dịu dàng nói: “Tôi cũng không nhớ để cậu phải chịu thất bại như thế. Cuộc đời của người ca sĩ đều được thể hiện qua giọng hát, cậu gặp khó khăn và đả kích như thế, giọng hát cũng chẳng trọn vẹn.”

Trang Lân: “Vậy anh cứ tin chắc rằng, tôi chắc chắn sẽ flop, chắc chắn sẽ chịu đả kích như thế? Nếu như tôi chỉ ra một album đã nổi tiếng thì sao?”

Quan Lan mỉm cười dịu dàng: “Không thể nào đâu.”

Trang Lân: ...

Quan Lan: “Cậu có thể nổi trên mạng, là vì ngoại hình cậu đẹp, vì cậu hát hay, không phải vì bài hát cậu viết hay bao nhiêu. Cậu không tin mắt nhìn của tôi, vậy hẳn là các hãng thu âm ở Mỹ rất có tầm đúng không? Mắt nhìn của nhà sản xuất ở Mỹ ắt phải sắc bén lắm, vậy đã có hãng thu âm nào liên lạc với cậu, muốn phát hành ca khúc của cậu chưa?”

Trang Lân nghĩ, đủ rồi đó, tại sao tôi lại phải đến đây, chịu nghe anh nhục mạ chứ?

Quan Lan mở tập tác phẩm của Trang Lân trên bàn ra: “Bây giờ, tôi sẽ nói cụ thể cho cậu, tại sao cậu chắc chắn sẽ flop.”

Quan Lan: “Cậu ở trường là học *nghệ thuật*, bây giờ tôi sẽ nói cậu nghe về *thị trường*.”

Trang Lân: “Tức là nói, chúng ta phải hi sinh nghệ thuật để nhường chỗ cho thị trường?”

Quan Lan: “Cậu đừng nên thanh cao, có giỏi thì cậu nói thật lòng mình cho tôi biết, cậu chỉ thích nghệ thuật, không muốn nổi không muốn hot.”

...Một kích chết tươi, Trang Lân im miệng.

Quan Lan: “Tất nhiên không phải bảo cậu nhường chỗ cho thị trường hoàn toàn, thứ nhất như vậy rất tục, thứ hai không một người nào có thể tìm hiểu tường tận được sở thích của công chúng, làm được có mà thành thánh. Vấn đề là, bao nhiêu phần trăm là nghệ thuật, bao nhiêu phần trăm là thị trường. Nhà sản xuất chúng tôi, chính là người giúp cậu điều khiển tỉ lệ này.”

Quan Lan: “Về mặt kĩ thuật chuyên môn, mỗi người có một phong cách riêng, vả lại cậu xuất thân chính quy, tay ngang như tôi cũng chả dạy nổi cậu, cứ cố kiết dạy thì chỉ e cậu cũng không phục. Hơn nữa tôi cảm thấy cậu không có khuyết điểm gì lớn ở mặt này, vấn đề chi tiết có thể đợi mai sau từ từ rèn giũa.”

Quan Lan: “Cho nên vấn đề trong ca khúc của cậu, không phải là không hay, mà là không động lòng người.”

Những lời này khiến Trang Lân hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Cậu nghĩ, thôi, anh muốn ngằm tôi cũng được, muốn lên giường với tôi cũng tốt, nếu anh có thể giúp tôi giải quyết vấn đề này, thì tôi bán mình cho anh cũng đáng.

**Mình tưởng mình bảo bộ này là niên hạ công rồi chứ? xD*

13. Chương 13: Chỉ Muốn Yên Tĩnh Một Mình

Thế giới của mấy thằng đang yêu đúng là phức tạp.

Quan Lan đưa một ca sĩ vô danh vào phòng họp, hai người khoá cửa ở trong một đêm, sang ngày hôm sau thì kí hợp đồng.

Chờ đợi, thác loạn một cách trắng trợn như thế trong công ti, đâu chỉ là không biết xấu hổ, cơ bản là đánh càn thế diện gì luôn.

Trúa ui, là phòng họp nào không biết, người khác còn phải dùng nữa, đúng là mắc ói mà.

Vừa đến công ti, Dương Bội Thanh đã nghe thấy mấy câu ngồi lê đôi mách từ phía bộ phận bên cạnh.

Không bỏ qua bất kì cơ hội công kích tình địch nào, hắn gửi ngay một tin nhắn cho Trần Cẩm: *Em có biết hôm qua bạn trai mình qua đêm ở đâu không?*

Ăng ten hóng hớt của Trần Cẩm bỗng chốc dựng thẳng.

Trần Cẩm: *Cuộc sống của hai chúng tôi, không cần anh quan tâm.*

Y đoán kiểu gì Dương Bội Thanh cũng không nhin được, chắc chắn sẽ vặn lại mình.

Dương Bội Thanh: *Anh ta bảo em là ở lại công ti tắm ca đúng không?*

Vốn dĩ hôm qua Trần Cẩm có liên lạc với Quan Lan đâu chứ.

Trần Cẩm bắt đầu nhập vai, nghiền ngẫm tâm lí nhân vật, trả lời: *Không liên quan đến anh.*

Dương Bội Thanh cảm thấy mình đã đoán đúng rồi.

Dương Bội Thanh: *Ha ha, tôi khuyên em quay về nên hỏi anh ta cẩn thận vào.*

Vì thế Trần Cẩm cẩn thận đi hỏi Quan Lan.

Quan Lan: “Dương Bội Thanh có còn là người không? Anh ta đã cấm cho tôi cái sừng rồi mà giờ còn đi mách lẻo nữa, mặt mũi anh ta để đâu hả?”

Trần Cẩm: “Anh đừng có lảng sang chuyện khác! Tối qua anh ở với ai?”

Quan Lan: “Không ở qua đêm hiểu chưa, mười hai giờ là tôi về nhà rồi.”

Trần Cẩm: “Sáu giờ tan ca mà nhây đến mười hai giờ, đủ làm được mấy hiệp rồi! Lần đầu tiên mà đã play văn phòng, không thấy kích thích hả?”

Quan Lan: “...Mau xóa sạch mấy thứ đồi trụy trong đầu anh đi.”

Anh kể sơ qua chuyện về Trang Lân cho Trần Cẩm nghe.

Trần Cẩm: “Tôi cóc cần quan tâm cậu ta ở học viện âm nhạc Juliet hay Romeo gì sất, anh gửi ảnh cho tôi là được.”

Quan Lan lấy đâu ra ảnh của Trang Lân, đành phải vào friend list trộm mấy bức.

Trần Cẩm: “Trúa ui đúng là thịt tươi mà! Thế này kiểu gì cũng phải lên giường mới được! Tôi ủng hộ hai người đến với nhau!”

Quan Lan: “Làm sao mà đến với nhau được, toàn chuyện hư cấu hết. Khoan bàn đến tôi có phải là loại ‘súc sinh’ thác loạn với ca sĩ dưới trướng mình không, người ta ghét tôi cực, nhìn cũng chả buồn nhìn tôi nữa là.”

Trần Cẩm: “Người ta chịu ngồi nghe anh cảm rằm trong một căn phòng vừa nhỏ vừa tối đến mười hai giờ, nói cậu ấy thích anh thì tôi không dám, chứ mà ghét anh thì còn lâu.”

Quan Lan bắt đất dĩ: “Anh có biết trong giới có bao nhiêu người muốn tiêu một vạn tám nghìn nghe tôi lên lớp hay không, tôi giảng miễn phí cho cậu ấy, gì mà cậu ấy không chịu?”

Trần Cẩm: “Vậy tôi hỏi anh, lần nào anh kí hợp đồng với ca sĩ cũng phải một mình hướng dẫn đến nửa đêm hả?”

Quan Lan: “Cái đó thì không có.”

Người khác đâu có ai khó nhằn như Trang Lân. Nếu có thể kí hợp đồng một cách dễ dàng, anh cũng chẳng cần phí sức như thế.

Trần Cẩm: “Chuyện này chưa xong đâu. Bất kể anh có ý gì hay không thì chắc chắn, cậu ấy cũng cảm thấy anh có ý đấy. Cậu ấy cảm thấy anh có ý đấy mà vẫn kí hợp đồng với anh, thế tức là cậu ấy cũng có ý đấy. Hai người cùng có ý đấy, là mọi chuyện có nghĩa rồi.”

...Logic thần thánh vl.

Quan Lan: “Anh đừng có quy chụp tất cả mọi chuyện về quan hệ nam nam được không, bọn tôi hợp tác làm ăn bình thường, lấy đâu ra ý khác chứ?”

Trần Cẩm: “Chắc anh là người trong sáng cuối cùng trong giới này rồi, người bình thường bọn tôi toàn suy nghĩ đen tối thế thôi.”

Quan Lan cảm thấy cái giới này đúng là bất hảo mà.

“Tối qua mấy giờ chú về?”

Trang Lân cảm thấy, nếu cậu ở vào thời chiến tranh bị kẻ địch bắt được, chỉ cần kẻ địch phái Tề Phi đến lườm cậu một cái, thì chắc chắn cậu sẽ khai sạch bách.

Nhưng mà chuyện này thiệt sự không có gì để khai mà.

Lời khai “Tụi em nói chuyện sáng tác đến khuya” nghe nhảm ruồi hết sức, nhưng lại là sự thật.

Tề Phi: “Tuần trước còn sống chết không chịu, hôm qua ở chỗ người ta đến đêm, hôm nay tự nhiên đồng ý kí hợp đồng, chú muốn chị phải hiểu thế nào đây?”

Trang Lân: “Chị nói cái kiểu này, nghe cứ như không phải Quan Lan ngằm em rồi, mà là em ngằm anh ta rồi ỷ.”

Tề Phi: “Thế tức là ngằm thật rồi?”

Trang Lân: “Không mà! Không thật đấy! Nếu chị không tin em thì còn hỏi em làm gì!”

Tề Phi: “Sao trông chú hình như còn thất vọng thế hả?”

Trang Lân: ...Một tâm quá, muốn đổi quản lí.

Tề Phi: “Tạm thời chị cứ coi như chú tự nhiên nghĩ thông đi. Nếu chú đã kí hợp đồng với người ta rồi thì đừng gây nữa. Bây giờ xem như chú đã có tài nguyên và bệ đỡ hạng nhất, phải cố gắng nắm chặt.”

Trang Lân: “Em biết rồi.”

Đúng là Trang Lân đã nghĩ thông rồi. Nhân phẩm Quan Lan thế nào cứ đẹp sang một bên, ít nhất trong quá trình tiếp xúc với mình cũng là Bá Nhạc[1] kiêm quý nhân, dịu dặt và giúp đỡ mình, không hề xúc phạm đến mình. Mình thì ngược lại, thỉnh thoảng đúng là vô lễ với anh. Người ta không thèm so đo là người ta rộng lượng, trong lòng Trang Lân không thể không để ý. Nếu đã quyết định hợp tác thì mình phải dành cho anh thái độ cư xử đúng đắn với tiền bối trong giới, không thể nói chuyện ngang hàng như trước đây được.

[1] Bá Nhạc: Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Lễ phép nên có thì không thể thiếu, chí ít cũng là trước khi anh đề ra yêu cầu quy tắc ngầm.

Chờ sau khi anh đề ra thì sao? Phải đáp lại anh thế nào? Trang Lân vẫn chưa nghĩ ra, nhưng chung quy thì đại ý là: Không phải anh không tốt, nhưng tôi có nguyên tắc của mình, những gì anh nói tôi sẽ xem như chưa nghe thấy, sau này đừng nhắc lại nữa, đừng làm ảnh hưởng quan hệ hợp tác của chúng ta.

Lời thề phải phang một câu thật hùng hồn cho Quan Lan bẽ mặt một tháng trước, đã bị cậu bỏ quên đến thế giới khác từ lâu rồi.

Hôm nay Trần Cẩm và Quan Lan không chia tay, Dương Bội Thanh bực mình.

Trần Cẩm lại nói với hấn, sau khi y và Quan Lan bộc bạch thẳng thắn với nhau, phát hiện cả hai đều có lỗi với đối phương. Họ chọn gìn giữ mối tình này, tha thứ cho đối phương mà đi tiếp, tình cảm còn thân mật hơn trước đây nữa.

Rõ ràng họ mới quen nhau chưa đầy một tháng, phá đến mức ấy mà vẫn chưa tan, chẳng lẽ đúng là duyên phận đã định trong truyền thuyết?

Hấn không sao chấp nhận nổi.

Không phải hấn không nghi ngờ tình cuộc này là do hai người họ “song tấu” đối diễn. Nhưng hấn cũng coi như tay lão làng trong giới, có thể nắm được rất nhiều tin tình báo của showbiz. Đại đa số những bức ảnh và video được đám săn ảnh chụp được này sẽ không công khai ra ngoài, chỉ truyền vào tay của rất ít người trong giới.

Trong tay Dương Bội Thanh, ảnh chụp Quan Lan và Trần Cẩm hẹn hò có một xấp, ảnh chụp hai người đến nhà đối phương qua đêm có một xấp.

Cử chỉ thân mật, vẻ mặt mờ ám, đôi mắt luôn mang ý cười khi nhìn đối phương của họ.

Hấn không tin cũng phải tin.

Dương Bội Thanh là đồng nghiệp nhiều năm với Quan Lan, thật ra hiểu rất rõ nhân cách của Quan Lan. Lần trước nhấn tin kích động cho Trần Cẩm là vì thù riêng, chứ thật ra hấn biết, những lời đồn đại ngổn ngang xung quanh Quan Lan, tám mươi phần trăm là tin vịt. Chưa bàn xem Quan Lan giữ mình kĩ đến đâu, chí ít chắc chắn không phải con quỷ háo sắc vô biên giới trong truyền thuyết.

Thế nên hấn càng kinh hãi hơn, càng cảm thấy đây là một cuộc tình nghiêm túc.

Hắn và Trần Cẩm bên nhau nhiều năm lắm rồi, chia tay tái hợp cũng rất nhiều lần, quanh co những chuyện vụn vặt xưa cũ, từ lâu đã chẳng biết ai có lỗi nhiều hơn ai. Hắn cứ tưởng rằng cuộc đời xoay vần, sau cùng người sẽ bên mình đến già vẫn là Trần Cẩm. Nhưng lần này, là lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ mình sẽ đánh mất y.

Tại hại hơn là, lần này hắn hoàn toàn bó tay. Chẳng lẽ hắn lại phải đi tìm Quan Lan để quyết đấu chắc?

Thế là Dương Bội Thanh đi tìm Quan Lan để quyết đấu... Í lộn, ăn cơm.

Nhận được cuộc hẹn từ Dương Bội Thanh, Quan Lan cảm thấy tội danh mình gánh lớn quá rồi. Kiểu gì cũng phải chia tay Trần Cẩm mới được, quay về nhất định phải đá y.

Đồng thời anh cũng không hiểu nổi mạch não của Dương Bội Thanh – anh đã cảm sừng tôi rồi, lại còn mách lẻo tôi nữa, giờ định thế nào đây, định đánh tôi chắc?

...Tự dưng anh cảm thấy, có khi Dương Bội Thanh định đánh mình thật, phải chuẩn bị thêm biện pháp phòng thân mới được.

Quan trọng nhất là – anh không phải diễn viên, anh không luận ra được “người yêu mới ăn cơm với người yêu cũ” sẽ có trạng thái tâm lí thế nào.

May mà Dương Bội Thanh không cần anh diễn, bản thân Dương Bội Thanh cũng diễn rất sâu rồi. Đắm mình trong vai nam chính buồn tình, hắn bắt đầu giải thích cho Quan Lan về câu chuyện “ngược luyến tình thâm” dài lê thê của hắn và Trần Cẩm.

Bằng “công lực thâm hậu” về vốn từ vựng của mình, Quan Lan tổng kết đơn giản lại, chung quy là: Gặp nhau thời trẻ chưa hiểu tình yêu, làm mình làm mẩy cả ngày, bên nhau không bền, chia tay chẳng dứt, đôi con rùa nhìn nhau tình tứ, nòi nào úp vung nấy.

Trước đây Quan Lan cảm thấy Trần Cẩm gây sự là trách nhầm y rồi, Dương Bội Thanh cũng chả kém cạnh là bao. Hai người cứ làm tối luôn đi, đúng là một cặp trời sinh, tốt nhất nên về nhà đóng cửa làm khổ lẫn nhau, đừng ra ngoài hại đời người khác.

Thế giới của mấy thằng đang yêu đúng là phức tạp, FA như đây chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi.

Quan Lan: “Anh ngồi đây kể chuyện này cho tôi nghe chả có nghĩa lí gì hết. Mấu chốt của vấn đề là tôi à? Không phải tôi thì sẽ không có người khác hay sao? Cứ xem như tôi và Trần Cẩm chia tay đi, anh ta sẽ quay về bên anh chắc? Sao anh không thử nghĩ xem, tại sao chỉ có lần này là Trần Cẩm chia tay quyết liệt với anh như thế, chuyện gì đã xảy ra với anh ta, đã có thay đổi gì, suy nghĩ của anh ta thế nào, anh đã từng tìm hiểu nghiêm túc hay chưa? Không giải quyết những vấn đề này, anh cứ ngồi đây chèn ép tôi, cho dù chia rẽ được chúng tôi, sau đó thì sao?”

Dương Bội Thanh ngạc nhiên nhìn anh.

Quan Lan biết người đồng nghiệp trước giờ không thân với mình lắm đang ngồi phía đối diện, chính là ông chủ trong tương lai, mình không nên nói chuyện với hắn bằng giọng điệu này. Nhưng thật tình, Quan Lan đã bị hắn chèn ép tới phiên. Trước kia anh cứ tưởng Dương Bội Thanh là “tổng tài bá đạo”, không ngờ người này lại trẩu như thế.

Dương Bội Thanh nghĩ, chắc tại mình uống ít rượu nên đầu óc văng vát rồi. Không thì tại sao hắn lại cảm thấy, Quan Lan đang giúp hắn chứ?

14. Chương 14: Ending Song Phim Cung Đấu

Từ khí chất cho tới âm sắc đều phù hợp tuyệt đối, không ai có thể hát hay hơn cậu.

Quan Lan đưa cho Trang Lân một bản nhạc.

Trang Lân liếc nhìn bài hát mang tên “Việt giang ngâm” này: “Đây là gì... Là bài hát anh viết cho tôi à?”

Quan Lan: “Không phải tôi viết. Cậu cứ xem đi.”

Trang Lân nhìn ngắm cẩn thận, sau đó đánh giá: “Cứ như ending song của phim truyền hình lúc tám giờ ấy.”

Quan Lan: “Đoán đúng rồi đấy, đúng là ending song của phim truyền hình.”

Trang Lân cau mày: “Anh muốn tôi hát bài này?”

Quan Lan: “Biết ‘Mùa thu ở Hán cung’ chứ. Lý Nghiễm và Hoàng Duyệt đóng chính, tháng sau sẽ chiếu trên ba kênh truyền hình lớn. Tính cả chi phí quay phim và phí tuyên truyền đã là hơn trăm triệu, đây không phải là chiêu trò PR mà là vốn đầu tư thực. Bên phía sản xuất nói rằng, rating của phim này mà không vượt qua 5 thì xem như thất bại. Cậu có thể kiểm tra, bây giờ có mấy bộ phim truyền hình rating phá được 3.”

Quan Lan: “Hiểu chưa nào? Bài này, ai hát người đó nổi. Trong giới đã tranh nhau đến mức toác đầu chảy máu rồi.”

Trang Lân: “Vậy cứ để cho họ tranh nhau đi.”

Quan Lan: “Chiều mai thử giọng, tôi đã lấy cho cậu một số rồi, cậu nhớ đến đấy.”

Trang Lân: “Tôi không hát ending song phim cung đấu đâu.”

Quan Lan: “Tôi đâu có bàn bạc với cậu, chuyện này cậu không có quyền quyết định.”

Trang Lân: “Vậy chỉ ít tôi cũng phải có quyền bỏ phiếu chứ?”

Quan Lan: “Được chứ, cậu, tôi, quản lí của cậu, chúng ta cùng nhau bỏ phiếu biểu quyết.”

...Trang Lân bực, nghĩ bằng ngón chân cũng biết Tề Phi sẽ về phe ai.

Quan Lan: “Trở về cố gắng luyện tập, tôi sẽ bảo quản lí giám sát cậu đó.”

Trang Lân: “Vậy album của tôi thì sao?”

Quan Lan: “Cơm phải ăn từng miếng một. Cậu cứ giành được ca khúc này trước đã.”

Trang Lân: “Sau đó tôi có thể ra album chứ?”

Quan Lan: “Phải xem tình hình, ra thêm một single hoặc EP, ba đến năm bài, phát hành trên mạng. Sau đó cậu lên hai show giải trí, quảng cáo thêm một chút. Ít nhất phải sau nửa năm nữa.”

Trang Lân: “Tại sao lại phiền phức thế?”

Quan Lan: “Thời đại khác rồi, cái thời thành thần sau một album đã qua. Cậu cần phải nổi trước đã, trở nên quen mặt quen tai với công chúng trước đã, vậy mới có thể phát triển lâu dài. Cậu xem bao nhiêu người đó, ca khúc nổi ca sĩ không nổi, lão tiền bối trong giới âm nhạc, chẳng phải sau cùng đều phải lên show tuyển chọn tài năng với những rơm rạ vô danh hay sao?”

Trang Lân bị thuyết phục một cách miễn cưỡng.

Trước khi đi cậu hỏi Quan Lan: “Sao anh cứ như nắm chắc ngày mai tôi sẽ giành được thế? Trong này không có nội tình gì chứ?”

Quan Lan: “Tôi cần gì phải nâng đỡ cậu? Tôi được lợi lộc gì đâu chứ?”

Trong nháy mắt đó, Trang Lân cho rằng rốt cuộc khoảnh khắc (cậu mong đợi đã lâu) cũng tới, cuối cùng Quan Lan cũng đề ra yêu cầu bất chính với cậu rồi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Quan Lan lại không hề phát triển theo hướng tưởng tượng của Trang Lân: “Cậu cũng nói rồi đấy, chỉ là một bài hát cuối phim cung đấu. Nếu ngay cả thế mà cậu cũng cần tôi nâng đỡ, thì cậu nhân lúc còn trẻ mau mau đổi nghề đi.”

Cạnh tranh thử giọng vô cùng khốc liệt, những lời này của Quan Lan không thể nói là không ngạo mạn.

Nhưng mà Trang Lân cũng chẳng phải người khiếm nhường gì.

Trang Lân: “Nói cũng đúng. Hát một tí cũng không chết được mà.”

Tình hình thử giọng hôm sau không khác với suy đoán của Quan Lan là bao.

Đạo trước lúc cầm trên tay bài hát này, Quan Lan đã cảm thấy Trang Lân hát rất hợp. Từ khí chất cho tới âm sắc đều phù hợp tuyệt đối, không ai có thể hát hay hơn cậu.

Quả nhiên Trang Lân vừa khai giọng, hát đôi câu, *bình bạc vỡ tuôn đầy mạch nước*^[1], đạo diễn và biên kịch cho biết không muốn nghe ai hát nữa, quyết định chọn người này luôn.

[1] Gốc: “Ngân bình sạ phá thủy tương bính”, là một câu trong bài thơ *Tỳ Bà Hành* của Bạch Cư Dị. Câu trên được trích từ bản dịch thơ của Phan Huy Vịnh.

Vấn đề là ở chỗ nhà sản xuất phim.

Nhà sản xuất cảm thấy nên tìm một giọng ca nữ, với tất cả các nam ca sĩ đều ra cái vẻ tôi ư nghe, tôi ư nghe. Ông ta đã thích sẵn một nữ ca sĩ tên là Hồ Thiên Thiên.

Hồ Thiên Thiên hát cũng hay, nhưng Quan Lan vẫn thấy thiếu cảm xúc so với Trang Lân.

Ở đoàn làm phim thì nhà sản xuất là trời, nhưng ý kiến của đạo diễn và biên kịch cũng không thể xem thường, thế là cục diện trở nên bế tắc.

Sau cùng vẫn là Quan Lan đứng ra nói rằng, chúng ta có thể thu hai bản, một bản giọng nam và một bản giọng nữ, nếu vẫn không được thì cho hai người song ca. Đến lúc đó xem hiệu quả cuối cùng thế nào rồi quyết định lựa chọn.

Trước mắt không còn cách nào khác, hai bên đành phải lùi một bước, làm theo phương án này.

Hôm sau, Trang Lân và Hồ Thiến Thiến vào phòng thu.

Kiểu ending song của phim truyền hình như này, dù đầu tư lớn đến đâu cũng chẳng tới mức Quan Lan phải tự mình giám sát. Nhìn mọi thứ tuần tự diễn ra trong phòng thu, Quan Lan ra ngoài.

Ra khỏi cửa thì bị Nhậm Hiểu Phi ngăn lại: “Quan tổng ơi Quan tổng, Dương tổng gọi anh qua liền bây giờ kìa.”

Tất nhiên Dương tổng này không phải Dương Bội Thanh, mà là ông chủ lớn của Thiên Long, Dương Bội Ninh.

Trong các ban ngành của công ti, để phân biệt hai người, ai cũng ngầm gọi Dương Bội Thanh là “Dương tổng bé”. Hơn nữa Dương Bội Thanh cùng cấp bậc với Quan Lan, nếu tìm anh có chuyện thì ít nhất cũng phải tự mình gọi điện cho anh, không thể ra lệnh như vậy được.

Da đầu Quan Lan căng thẳng.

Anh làm việc nhiều năm lắm rồi, nhưng mỗi lần bị sếp gọi riêng tới phòng là tâm trạng lại như hồi còn đi học, phải đi vào phòng làm việc của giáo viên vậy.

Quan Lan không ngờ, Dương Bội Ninh tìm anh, lại là vì chuyện bài hát cuối phim lần này.

Dương Bội Ninh: “Cái cậu Trang Lân này ở đâu ra vậy?”

Quan Lan: “Là tôi vừa mới kí.”

Dương Bội Ninh: “Ừ, hợp đồng thu âm ở chỗ chúng ta. Vậy hợp đồng quản lí thì sao?”

Trái tim Quan Lan trùng xuống, dường như đã đoán ra được ý anh.

Quan Lan: “Hợp đồng quản lí ở Tuệ Tân.”

Dương Bội Ninh chậm rãi nói: “Vụ bài hát cuối phim này, nếu đã giao cho chúng ta thì ý của tôi là, chúng ta vẫn nên nâng đỡ gà nhà, mang tài nguyên về cho nghệ sĩ của mình. Cậu thấy thế nào?”

Hồ Thiến Thiến là gà nhà Thiên Long, hợp đồng quản lí kí ở Thiên Long.

Quan Lan: “Cuối cùng chọn ai, cũng phải do đoàn làm phim quyết định, ý kiến của tôi chẳng có giá trị gì cả.”

Dương Bội Ninh: “Cậu khỏi cần qua mắt tôi bằng mấy lời như thế. Đoàn làm phim bên kia chọn ai, chẳng lẽ không thể không chế hay sao?”

Đúng vậy. Bài hát cuối phim không phải là diễn xuất trực tiếp, khâu hậu kỳ có vai trò rất quan trọng. Sau cùng phụ trách vẫn là ở chỗ Quan Lan.

Quan Lan: “Dương tổng, tôi nói thật với anh vậy. Tôi rất xem trọng Trang Lâm, đã phải tốn rất nhiều công sức để lôi kéo cậu ấy.”

Dương Bội Ninh ngược mắt: “Xem trọng, vậy lại càng không được. Push cậu ta nổi tiếng rồi, chẳng phải là làm lời cho người khác hay sao?”

Nói trắng ra là, Quan Lan tốn sức push Trang Lâm, tiền họ kiếm được cũng là tiền lẻ doanh thu bán đĩa. Mà khoản cát xê quảng cáo, đại diện thương hiệu, diễn xuất cỡ bự sau này của cậu, đều bị công ti quản lý của Trang Lâm ngồi mát ăn bát vàng cả rồi.

Nhìn từ góc độ của Dương Bội Ninh, tất nhiên cực kì không đáng.

May sao sếp lớn vẫn chừa cho anh một đường sống.

Dương Bội Ninh: “Nếu như xem trọng cậu ta thật, vậy tôi sẽ bảo Bội Thanh cử người tiếp xúc với cậu ta.”

Có nghĩa là hoàn toàn giành giật Trang Lâm về phía mình.

Dương Bội Ninh: “Hôm nay Bội Thanh ra ngoài, ngày mai cậu tìm nó nói chuyện đi. Tôi sẽ báo với nó một tiếng.”

Đáy lòng Quan Lan vang lên một câu chửi đứ.

Đừng mà sếp! Anh nói giúp tôi đi sếp! Tôi và anh ta có thù mà! Mỗi thù cướp vợ luôn đó sếp!

Con người không thể nói dối làm việc xấu, quả nhiên sẽ gặp báo ứng mà!

Quan Lan không thể bảo sếp rằng “Em trai anh chia tay với bạn trai, giờ đang xem tôi là tình địch” được,

đánh phải nhắm mắt chuẩn bị đi tìm Dương Bội Thanh.

Trước đây anh cảm thấy bất kể thế nào, Dương Bội Thanh cũng có đạo đức nghề nghiệp cơ bản, sẽ không dùng việc công để báo thù riêng. Nhưng từ khi biết hấn mách lẻo mình với Trần Cẩm, Quan Lan đã không còn tin tưởng gì vào nhân phẩm của hấn nữa.

Vì thế trước khi tìm Dương Bội Thanh, anh đi tìm Trần Cẩm.

Quan Lan: “Anh phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Trần Cẩm bị dọa sợ: “Tôi lên giường với anh hồi nào?”

Quan Lan: “Bây giờ tôi nằm trong tay chồng cũ anh rồi, anh đi bán thân giải quyết anh ta giùm tôi đi.”

Trần Cẩm: “Người như anh ta, đúng là hơi khốn nạn thật, nhưng cũng sẽ công tư phân minh, sẽ không lợi dụng công việc để trả thù anh đâu.”

Quan Lan: “Thù oán bình thường thì thế. Tôi đây là mối thù cướp vợ, ai biết được chứ?”

Trần Cẩm: “Nếu như tôi và anh ta còn yêu nhau, tôi ‘vượt rào’ với anh, cấm cho anh ta cái sừng, sau đó đá anh ta, vậy mới gọi là mối thù cướp vợ. Tôi và anh ta chia tay rồi, sau đó gặp người mới, đây gọi là tự do yêu đương, sao mà gọi là mối thù cướp vợ được chứ?”

Quan Lan: “...Tôi mà dám làm Tây Môn Khánh thật ấy, anh ta cũng chả phải Võ Đại Lang[2], anh ta còn không băm vằm tôi ra chắc?”

[2] Hai nhân vật trong *Thủy Hử* của Thi Nại Am. Võ Đại Lang có vợ là Phan Kim Liên, gian dối với Tây Môn Khánh. Sau này Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh liên thủ đầu độc chết Võ Đại Lang.

Trần Cẩm: “...Tôi có thể bắt đắc dĩ chia tay với anh.”

Quan Lan: “Thế thì giải quyết được vấn đề gì? Từ đầu đến cuối tôi là quân chúng vô tội okay? Hai người các anh, không thể ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh thì đừng có cãi nhau, đừng có lên giường, nói rõ tất cả những vấn đề cũ không được à? Không thì chia tay cho dứt khoát vào, thoải mái làm lại từ đầu, đừng mãi nín kéo rồi dây dưa không rõ, như vậy anh khỏe tôi khỏe mọi người khỏe, cả thế giới đều thở phào nhẹ nhõm.”

Trần Cẩm: “Anh cứ thử yêu một lần đi, sẽ không gây thương tổn như thế nữa. Không phải chuyện gì cũng có thể nói rõ được.”

Quan Lan: “Nói như hai người, thà không nói còn hơn.”

Trần Cẩm: “Tôi biết rồi. Chuyện của hai chúng tôi không nên liên lụy tới anh. Tôi sẽ đi nói cho anh ta biết, hai chúng ta là giả.”

Thấy y tự dưng biết điều như thế, Quan Lan lại hơi ngại: “Thôi, như vậy anh mất mặt mà tôi cũng mất mặt. Anh cứ nói hai ta chia tay rồi đi, chia tay trong hoà bình, sớm tụt nhanh tán.”

Hôm sau, Quan tổng và Dương tổng bé mở cuộc họp.

Nom sắc mặt và trạng thái tinh thần của Dương Bội Thanh, Quan Lan biết ngay hai sự thật là:

Thứ nhất, Trần Cẩm đã nói cho Dương Bội Thanh biết hai người họ chia tay rồi.

Thứ hai, Trần Cẩm lại ngủ cùng Dương Bội Thanh.

Cặp đôi phiền phức này, Quan Lan quyết định cả đời này cũng không dính vào chuyện của hai người họ nữa.

Dương Bội Thanh: “Tôi đã nghe qua tình hình rồi. Bây giờ Quan tổng muốn bên tôi phối hợp thế nào?”

Quan Lan: “Theo ý sếp Bội Ninh thì muốn bên anh cử người tiếp xúc với Trang Lân, bàn chuyện hợp đồng quản lí với cậu ấy.”

Dương Bội Thanh: “Vậy Quan tổng xem, trong số mấy quản lí ở chỗ tôi thì ai đi thích hợp nhất?”

Trước giờ Quan Lan vẫn rất có chừng mực, không bao giờ xen vào việc nội bộ của người khác: “Cứ theo sắp xếp của anh là được, quản lí của Thiên Long chúng ta, tất nhiên là ai cũng tốt cả.”

Dương Bội Thanh: “Nói thật, mắt nhìn ca sĩ tôi không bằng Quan tổng, nếu Quan tổng nói cậu ấy nhất định sẽ nổi, vậy tôi cứ giành cậu ấy về là được. Người tôi thấy hứng thú hơn, là quản lí Tề Phi của cậu ấy kia.”

Quan Lan: “Ý anh là...”

Dương Bội Thanh: “Tôi để ý cô ấy lâu rồi. Lần này nếu chúng ta đã nhờ củ cải, thì phải nhờ tận gốc.”

Quan Lan không ngờ lần này lại tiến triển thuận lợi như thế, có lẽ cũng nhờ Dương Bội Thanh gặp chuyện vui mà tinh thần thoải mái.

Đến khi trợ lí của hai người lui ra cả, trong văn phòng chỉ còn lại hai người họ, bỗng nhiên Dương Bội Thanh hỏi Quan Lan: “Cậu Trang Lân này, có phải người cùng qua đêm với anh trong phòng họp hôm trước không?”

Quan Lan: “...Không có qua đêm.”

Dương Bội Thanh: “Anh yên tâm, chắc chắn sẽ giành được người về cho anh.”

Quan Lan: “...Anh hiểu lầm rồi, thật đấy.”

Dương Bội Thanh: “Vậy tại sao anh và Trần Cẩm lại chia tay?”

Quan Lan: “Là anh ta đá tôi, anh thử đi hỏi anh ta mà xem?”

Dương Bội Thanh nhìn anh bằng vẻ mặt “người đồng cảnh ngộ”.

Quan Lan cảm thấy, hình như hiểu lầm càng ngày càng lớn rồi.

15. Chương 15: Dàn Hậu Cung Sang Chảnh Của Thầy Quan

Nếu bạn nhắc tên ai đó nhiều lần quá, thì người đó sẽ nghe thấy.

Để giành giật Trang Lân, Dương Bội Thanh dốc ra một trăm hai mươi nghìn phần sức lực[1].

[1] Cụm “120 nghìn phần” này xuất phát từ cuốn *Sách Về Tự Do* của nhà văn Lỗ Tấn. Ý nghĩa đơn giản chỉ là “cực kì ra sức” mà thôi.

Tuy Quan Lan và Trần Cẩm đã chia tay, nhưng Trần Cẩm đã có tiền án dây dưa không rõ cùng ex, Dương Bội Thanh vẫn vô cùng cảnh giác với Quan Lan. Tốt nhất là Quan Lan say mê “tiểu thịt tươi”, quên Trần Cẩm đến tận chân trời góc bể luôn đi, thế là Trần Cẩm có thể tiếp tục dây dưa với *ex chính xác nên dây dưa* rồi.

Ông chủ của Trang Lân đã chuẩn bị tâm lí sẵn với lần này. Từ lúc Trang Lân kí hợp đồng thu âm ở ngoài thì họ cũng biết, Thiên Long giành người sẽ không giành một nửa đâu, nhất định phải giành cả ca sĩ lẫn ca khúc đi. Bây giờ Trang Lân chưa nổi, cũng không hề lộ ra dấu hiệu cho thấy sẽ nổi, thế nên chỉ cần bán cậu đi với một mức giá cao, công ti cũng chẳng đến mức nhụt nhối lắm.

Nhưng họ không hề hay biết, ngay cả Tề Phi mà Dương Bội Thanh cũng muốn mang đi.

Dương Bội Thanh trộm gà cao tay, bên thì cò kè, mặc cả chuyện Trang Lân với Tuệ Tân, ra cái vẻ việc chung giải quyết chung; bên thì tiếp xúc với Tề Phi, âm thầm liên kết. Điều kiện bàn giao hợp đồng của Trang Lân vừa quyết định xong thì Tề Phi xin nghỉ việc, đến khi Tuệ Tân phát hiện ngay cả người quản lí vàng cũng bị giật mắt, thì Tề Phi đã làm xong thủ tục nhậm chức ở Thiên Long rồi.

Trang Lân: “Hay lắm, lần này ngay cả ca sĩ lẫn ca khúc đều nằm trong tay người ta rồi.”

Tề Phi: “Ca khúc của chú nằm trong tay Quan Lan, ca sĩ thì vẫn trong tay chị, cấp trên của chị là Dương Bội Thanh; chú phải hiểu rõ cơ cấu công ti chứ.”

Trang Lân: “Cùng một công ti cả, có gì khác nhau đâu.”

Tề Phi: “Nghe nói Quan Lan và Dương Bội Thanh không hợp nhau, hai người có tranh chấp tình cảm gì đó.”

Nghe thấy “tranh chấp tình cảm”, Trang Lân cả kinh trong lòng: “Tranh chấp tình cảm gì thế?”

Tề Phi: “Tin đồn trong giới, chả có căn cứ gì, không đáng tin. Nguyên nhân bất hoà giữa đồng nghiệp với nhau nhiều lắm, chưa chắc đã vì những chuyện này. Nhưng hai người họ bất hoà là thật.”

Trang Lân tức giận: “Người này... Tại sao người này ai cũng chọc ghẹo hết thế?”

Nhìn cậu, ánh mắt Tề Phi như toé điện: “Cũng chọc ghẹo cả chú nữa hả?”

Trang Lân im lặng.

Có để người khác nói chuyện bình thường được nữa không?

May mà Tề Phi không tra hỏi tiếp nữa: “Chị biết, chuyện đối công ti này, chị làm không được chính đáng lắm. Nhưng chú có biết con số tiền lương Thiên Long đưa ra cho chị là bao nhiêu không? Chị đến đây làm là vì tiền, chị làm gì cũng liên quan đến tiền hết.”

Trang Lân: “Tự do chọn nghề, đôi bên cùng lựa chọn, chị kí hợp đồng lao động chứ không phải hợp đồng bán thân, em không thấy chị làm sai chỗ nào cả.”

Tề Phi: “Cho nên, chú cũng chỉ có yêu cầu đặc biệt cao với đạo đức của Quan Lan thôi đúng không?”

Trang Lâm: “...Moá oi khác nhau mà!”

Tề Phi: “Thế thì có chuyện gì, ba chú để lại ám ảnh tuổi thơ cho chú à?”

Trang Lâm: “...Liên quan gì đến ba em chứ!”

Tề Phi: “Không phải chú ghét đàn ông lăng nhăng lạm tình là vì ba chú à? Hay là, ở nước ngoài chú bị ông thầy bói ổi nào quy tắc ngầm, nên mới đặc biệt nhạy cảm với chuyện này?”

Trang Lâm: “Có gì liên quan đâu chứ! Trí tưởng tượng của chị phong phú quá rồi đó!”

Tề Phi: “Người như ba chú gọi là phản bội hôn nhân, như Quan Lan người ta thì gọi là hưởng thụ độc thân, khác nhau về bản chất, chú phải hiểu rõ.”

Trang Lâm: “Chuyện cũ từ bao nhiêu năm trước, ngay cả mẹ em cũng không nhớ thì em còn giữ trong lòng làm gì! Cơ bản là không liên quan gì sất!”

Tề Phi thở dài: “Chú đã phủ nhận hết những khả năng này rồi, vậy thì chỉ còn lại một trường hợp thôi.”

Trang Lâm đã dự cảm được cô định nói gì: “...Chị đừng nói nữa.”

Tề Phi: “Chị càng phải nói.”

Trang Lâm: ...

Tề Phi: “Đấu đá hậu cung.”

Trang Lâm nghĩ, nếu như em cmn là hậu cung thật thì cũng thôi, vấn đề là bây giờ em vẫn còn đang quét rác ở ngoài cửa cung kia kìa!

Sao mà không giận được chứ!

Trang Lâm chuyển giao hợp đồng một cách suôn sẻ, cậu cũng không cần phải lo chuyện giành được “Viết giang ngâm” nữa.

Cuối cùng bộ phim chọn dùng phiên bản ending song của Trang Lâm, mà Thiên Long lại còn tranh thủ,

phát hành trước phiên bản song ca của Trang Lâm và Hồ Thiên Thiên lên mạng.

Trước ngày “Mùa thu ở Hán cung” phát sóng, bên sản xuất chi số tiền lớn quảng bá, trên mạng đâu đâu cũng là trailer và teaser của phim, bản ending song cũng theo đó mà nổi tiếng. Thiên Long thừa thế tung ra MV, Trang Lâm lộ diện bên trong, quơ về cả đám fan. Bây giờ còn có “người qua đường nhiệt tình” share mấy video trước đây của Trang Lâm trên tube, khai quật lên học vắn hoành tráng của cậu. Đến khi tài khoản Weibo của Trang Lâm mới được xác nhận xong, lên đăng một câu “Chào mọi người” thì fan đã lên đến sáu con số.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Trang Lâm cảm thấy hơi bị hư cấu.

Đến khi “Mùa thu ở Hán cung” chính thức lên sóng, rating một mạch phá 3 rồi phá 5 thì ca khúc này bắt đầu càn quét các bảng xếp hạng, trở thành bài hát được lan truyền rộng khắp phổ phường.

Hôm ấy Quan Lan lướt Weibo, thấy Trang Lâm lại lên hot topic.

“Tài tử âm nhạc Trang Lâm: Sự nổi tiếng của ‘Việt giang ngâm’ không liên quan gì đến tôi”

Phóng viên: Hiện giờ “Việt giang ngâm” đạt được thành tích cao như thế, cảm xúc của bạn là gì?

Trang Lâm: Trước đây có tiền bối từng nói với tôi rằng, bài này ai hát người đó nổi, muốn tôi phải giành được cơ hội này bằng mọi giá. Giờ mới thấy đúng là chính xác. Hiện tại tôi có được đôi chút danh tiếng, nguyên nhân là do bài hát hay, do bộ phim có chất lượng cao, chứ thật ra tôi chẳng có công lao gì cả. Bài này ai hát người đó nổi, anh hát cũng sẽ nổi. Thế nên thực lòng đây không phải là danh tiếng tôi mong muốn, còn cách mục tiêu của bản thân tôi rất xa.

...Thằng nhóc này đúng là cái gì cũng dám nói.

Nhưng bất ngờ là dân mạng lại rất thích dáng vẻ này của cậu, thi nhau khen ngợi cậu là một boy thẳng thắn.

Phóng viên: Bây giờ bạn đã kí hợp đồng với Thiên Long Entertainment, trong tương lai liệu mọi người có thể chờ mong sự hợp tác giữa bạn và thầy Quan không?

Trang Lâm: Tôi hợp tác với Thiên Long, có thể nói là nhờ thầy Quan ba lần bảy lượt thuyết phục.

...Lại còn ba lần bảy lượt thuyết phục nữa chứ, cậu là xuất ngoại lâu quá không biết dùng thành ngữ, hay là không biết hai chữ *khiêm tốn* viết thế nào vậy hả?

Dân mạng: *Cậu đã gia nhập dàn hậu cung sang chảnh của thầy Quan rồi.*

Quan Lan: ...

Trong mấy ngày Trang Lân đang hot này, Quan Lan lại tranh thủ lên một show giải trí.

Anh đã huỷ bỏ đại đa số lịch trình rồi, nhưng đôi lúc vẫn không thể không cúi mình vì tiền cát xê lên sóng.

Vẫn là chương trình của Trần Cẩm, “Supernova”.

Lần này là tập đặc biệt về tình bạn, ekip thực hiện chương trình yêu cầu mỗi thành viên cố định mời một người bạn, hợp thành một đội với mình để hoàn thành nhiệm vụ.

Thế là Trần Cẩm gọi điện cho Quan Lan: “Ba ngày hai đêm, du lịch hai người ở Hải Nam, có tới không?”

Quan Lan có hơi động lòng với *du lịch*, nhưng sau khi hiểu rõ nguồn cơn thì hết sức cạn lời: “Bạn ơi, có phải bạn quên chúng ta đã chia tay rồi không?”

Trần Cẩm: “Chia tay thì không làm bạn bè[2] được à?”

[2] Chỗ này Trần Cẩm nói là (pángyǒu), là từ lỏng cũng dùng để chỉ bạn bè (péngyǒu), còn bạn giường là (páoyǒu), ba từ này nếu nói nhanh thì nghe cũng dễ nhầm với nhau.

Quan Lan: “...Anh mới vừa nói bạn bè hay bạn giường?”

Trần Cẩm: “Ày, lần này cần phải ăn chung ở chung, không phải là tôi không mời được người khác, nhưng mà giả vờ thân thiết với người khác trong ba ngày một mỗi lần. Cho dù diễn xuất của tôi không thành vấn đề thì nếu đối phương diễn không tự nhiên, chẳng phải là bôi đen mình à.”

Quan Lan nghĩ y đang bày tỏ một cách khéo léo rằng, “Tôi chỉ có mình anh là bạn”, hay chí ít là “Trong giới giải trí tôi chỉ có mình anh là bạn”.

Cuối cùng Quan Lan cũng đồng ý, một nửa là nể mặt Trần Cẩm, một nửa là nể mặt Hải Nam.

Đúng là lâu lắm rồi anh không ra ngoài du lịch.

Kết quả xuống máy bay rồi ngồi thêm ba tiếng xe buýt và hai tiếng xe ba gác, anh mới phát hiện có gì đấy sai sai – mặt trời đâu, bờ cát đâu, cây dừa đâu, biển xanh đâu? Đây mẹ nó là cái khe núi nào?

Trần Cẩm phát ngôn toàn bộ lão, còn tin y nữa thì anh là heo!

Chuyến du lịch hai người ở Hải Nam, không phải là Hải Nam, cũng đánh phải là hai người.

Đi tới cứ điểm mà ekip thực hiện chương trình chuẩn bị, tụ họp với những người khác, chợt có chất giọng thanh niên tràn đầy sức sống chào anh: “Thầy Quan cũng đến nữa ạ?”

Hoá ra là đội trưởng Ninh Tấn của Next.

Hiếm khi Quan Lan gặp được người quen nên hết sức vui vẻ: “Ừ, tôi đến cùng Trần Cẩm. Em thì sao?”

Ninh Tấn chỉ tay ra sau: “Sư huynh Phương Long dẫn em tới ạ.”

Với những gương mặt tham gia show thực tế thế này, Quan Lan chỉ dừng ở mức nhẵn mặt, chứ còn lâu mới tới độ quen biết. Anh đoán cậu chàng Phương Long này chắc là một tiền bối cùng công ti với Next.

Ninh Tấn: “Em nghe nói buổi tối phải ở chung, chúng ta ở chung đi, em vừa mới lượn quanh một vòng, thấy không quen mấy người khác lắm.”

Quan Lan: “Vây à? Có những ai?”

Ninh Tấn bắt đầu xoè tay ra đếm từng cặp một: “Lương Yến Yến và Trần Như, Tần Trọng Văn và Lưu Mặc, Lý Ngạn Nghiêu và Trang Lâm, Trương...”

Quan Lan ngắt lời cậu: “Khoan đã, ai và ai cơ?”

Trần Cẩm: “Ừ, chính là Trang Lâm của anh đó.”

Quan Lan chẳng buồn sửa lại cách nói “Trang Lâm của anh”, thiên ngôn vạn ngữ chỉ rặn ra một câu: “...Tại sao?”

Trần Cẩm: “Lần trước Lý Ngạn Nghiêu tham gia chương trình xong thì nảy sinh hứng thú lớn với show thực tế, về nhà làm nũng với ba, chi mấy chục triệu cho ekip làm chương trình, thế là ở lại làm host cố định. Show có mấy tập liền, cũng chỉ có loại không xem tivi như anh mới không biết. Trang Lâm là bạn do cậu ấy mời tới.”

Nếu bạn nhắc tên ai đó nhiều lần quá, thì người đó sẽ nghe thấy.

Quan Lan trái một Ninh Tấn, phải một Trần Cẩm, vừa ngẩng đầu thì đối diện với ánh mắt của Trang Lâm.

Nhớ đến bình luận trên mạng dạo trước, anh cảm thấy tập gameshow lần này có thể đổi tên thành “Dàn hậu cung sang chảnh của thầy Quan”.

16. Chương 16: Cuối Cùng Cũng Sờ Được Đùi

Đôi mắt Trang Lân, dường như đã bị rung động nặng nề bởi nụ cười này của anh.

Vừa bắt đầu quay, Quan Lan đã bị những xếp đặt nhằm phục vụ hiệu quả chương trình hất cho đầy mặt.

Anh cứ tưởng rằng có thể ăn cơm tối, tắm nước nóng, thoải mái nghỉ ngơi một đêm trong căn phòng sạch sẽ của làng du lịch, đúng là ngây thơ quá rồi.

Tiêu chuẩn dừng chân có ba mức: Nhà gỗ, lều vải, lều vải rất nhỏ.

Phải cố gắng chiến thắng cuộc thi thì mới giành được một chỗ ở không đến mức khó chịu như thế.

Nội dung thi đấu là cuộc đua “hai người ba chân”.

Quan Lan: “Lát nữa đừng sốt ruột, đừng ganh đua, chúng ta hô hiệu lệnh một hai một hai, cứ thế mà đưa chân theo hiệu lệnh.”

Trần Cẩm: “Một hai một hai dễ nhầm lẫn, hay là trái phải trái phải nhé?”

Quan Lan: “...Bên trái của tôi là bên phải của anh, anh bị ngốc à?”

Trần Cẩm: “Ừ ừ, vậy nghe lời anh.”

Quan Lan nghi trong đầu Trần Cẩm có một công tắc IQ lắm, máy quay vừa lia đến thì tắt ngay lập tức, ngu nhiệt tình ngu hết mình luôn, ngu không dấu vết, như thể từ khi sinh ra y đã ngu vậy rồi, cơ bản không phải đang diễn.

Anh cảm thấy ba ngày này mình sẽ sống hết sức khó khăn.

Hai người khởi động ở vạch xuất phát.

Quan Lan: “Ôm chặt vào.”

Trần Cẩm đưa tay ôm thắt lưng anh.

Quan Lan giật nảy mình: “Đừng đụng eo tôi! Bả vai bả vai!”

Trần Cẩm dời tay lên vai anh, quay lưng về phía máy quay cười với anh một cách ma mĩnh: “Úi chà, nhảy cảm thế.”

Trang Lân bên cạnh hơi xanh mặt.

Cậu xoay người bỏ đi, kéo theo Lý Ngạn Nghiêu đã buộc chặt phải lão đảo một cái.

Lý Ngạn Nghiêu: “Làm cái gì đấy? Sắp bắt đầu thi rồi mà!”

Trang Lân: “Cách xa ‘cầu nam nam’ ra một chút.”

Quan Lan không ngờ, khi cuộc thi bắt đầu thật thì người cản trở lại là mình.

Anh ít vận động, tính phối hợp kém, hoạt động kiểu này không thể bằng được Trần Cẩm quanh năm vật lộn trong show giải trí. Sau cùng miễn cưỡng giành được hạng hai từ dưới lên, nhanh hơn một cặp trung niên hơi lớn tuổi có tẹo, ngay cả hai cô gái cũng không bằng. Tuy không về bét nhưng vẫn phải ở lều vải nhỏ.

Cả đoàn đi thăm chỗ ở. Cô nàng Lương Yến Yến luôn mồm thán phục: “Trời ơi thế này cũng nhỏ quá đi, xoay người thôi cũng mệt nữa. Hay là chúng ta đổi đi, chỗ của hai đứa tụi em còn hơi rộng ấy ạ.”

Trang Lân hừ lạnh trong lòng, cô thấy chật, chưa biết chừng hai người họ còn thấy gần gũi thân thiết, còn vui nữa ý.

Quan Lan: “Sao lại bắt nạt phụ nữ được chứ, các em cứ nghỉ ngơi đi. Cũng chỉ một đêm thôi mà, ráng chịu là qua liền.”

Hai cặp Trang Lân và Lý Ngạn Nghiêu, Phương Long và Ninh Tấn đều là thanh niên chân dài quanh năm tập luyện, giành được chỗ ở tốt nhất chẳng vất vả gì.

Tuy rằng bốn người một phòng, nhưng rộng rãi ngăn nắp, có gối có đệm, còn có phòng vệ sinh riêng, so với Quan Lan và Trần Cẩm phải ngủ trong túi ngủ, đơn giản là đái ngọ xa xỉ hơn hẳn.

Phương Long làm chương trình nhiều năm với Trần Cẩm, cất tiếng trêu đùa không hề nể mặt: “Hay là buổi

tối Trần Cẩm đến đây, tôi có thể cho anh rải nệm bên cạnh giường tôi, đỡ phải chen chúc với thầy Quan nữa.”

Ninh Tấn: “Thầy Quan đến đây cũng được, cứ ngủ trên giường em, để em nằm đất cho.”

Trang Lân:!!!

Cậu không quen Ninh Tấn, nên hoàn toàn không biết rằng, ở đây còn nằm vùng một người trong hậu cung của Quan Lan!

Nom sắc mặt Trang Lân, Trần Cẩm bắt đầu lên tiếng: “Tôi thấy chiếc giường này vẫn rộng lắm, chúng ta ai cũng thon gọn thế này, ngủ hai người không thành vấn đề! Hay là anh Long với Tiểu Ninh chịu khó chen nhau, chừa cho tôi và Quan Lan một giường đi!”

Phương Long: “Đừng đừng, tướng ngủ của tôi xấu lắm, nếu buổi tối đạp Ninh Tấn xuống thì fan cậu ấy sẽ tìm tôi tính sổ mất.”

Trần Cẩm: “Tôi ngủ rất im, tôi ngủ với Tiểu Ninh vậy. Quan Lan thì... Ngủ với Trang Lân được không?”

Trang Lân: “Tôi thì không vấn đề, chỉ sợ thầy Quan chê tôi thôi.”

Quan Lan cũng không hiểu Trần Cẩm đang vì hiệu quả chương trình hay đang gây sự nữa, chỉ muốn kết thúc chủ đề này thật nhanh: “Được rồi được rồi, thua thì chịu, chen nhau một đêm cũng không chết, anh biết điều mà đừng lêu lếu với tôi đi Trần Cẩm.”

Tối đến, Trang Lân cầm điện thoại, trước tiên search “Ninh Tấn”, rồi search “Next”, cuối cùng search “Next Quan Lan”, đọc tin gossip nửa tiếng, đọc đến mức nổi giận trong bụng.

Ninh Tấn không hề hay biết, còn sán lại tán gẫu cùng Trang Lân.

Trang Lân: “Cậu và thầy Quan thân nhau lắm à?”

Ninh Tấn: “Không thể nói là thân lắm được, năm ngoái album đầu tay của tụi tôi là thầy ấy làm. Bây giờ cậu cũng kí hợp đồng chỗ thầy Quan đúng không? Trong chuyên môn thầy ấy yêu cầu rất nghiêm khắc, ngoài đời lại rất tốt, dần dần cậu khác biệt.”

Trang Lân từ tốn nói: “Vậy các cậu và anh ta, gặp mặt riêng nhiều lắm hả? Cũng không cùng một công ti mà.”

Ninh Tấn: “Tại thầy ấy quan tâm đến hậu bối thôi, thầy ấy thân với các ca sĩ trẻ lắm mà.”

Nhìn thanh niên thoát trông hết sức ngây thơ này, bất chợt Trang Lâm ghé sát, hạ giọng: “Tôi mới về nước, chưa quen với giới giải trí trong nước lắm, nghe nói thầy Quan và rất nhiều ca sĩ trẻ... Lòng tôi có hơi nghi ngờ, hỏi cậu một chút, là thật à?”

Tự dưng nghe cậu nhắc đến chuyện này, sắc mặt Ninh Tấn hơi mất tự nhiên: “Chuyện này tôi không biết nhiều, tất cả những gì nghe được đều là lời đồn trong giới cả.”

Trang Lâm: “Ừ, không biết chuyện người khác, bất kể thế nào thì nhóm các cậu cũng trong sạch, đúng chứ.”

Ninh Tấn: “Đúng, bất kể thế nào tôi cũng không thẹn với lương tâm.”

Trang Lâm nhảy bén nắm bắt được “tụi tôi” và “tôi” khác nhau: “Từ lâu tôi đã nghe nói nhóm các cậu rất nghiêm túc, không làm những việc thiếu chính đáng như vậy.”

Ninh Tấn: “Ừ, những việc như thế ấy mà, tôi khinh.”

Lại là “tôi” mà không phải “tụi tôi”.

Trang Lâm chỉ lừa vài câu, quả nhiên lừa ra được chuyện!

Thật ra thì nhóm nhạc Next này, trong mối quan hệ với Quan Lan, mỗi người đều mang trong lòng một vướng mắc tế nhị: Tui biết tui không ngủ cùng thầy Quan, nhưng đồng đội tui thì khó nói. Nếu thầy ấy ngủ với tất cả người khác mà không ngủ với tui, thế tức là cực kì coi trọng hay là cực kì ngứa mắt tui? Nếu thầy ấy chỉ ngủ cùng một người, mà người đó không phải là tui thì có vẻ như không sao, nhưng cái cảm giác thất bại khó hiểu này là sao?

Cho nên thái độ của bốn người với chuyện này đều là che che giấu giấu một cách thần bí, cố gắng mang lại cảm giác mờ lung, vừa như đã từng ngủ rồi, cũng vừa như chưa từng ngủ cho đồng đội mình. Bốn người rơi vào hố sâu của hiểu lầm to lớn, không ai biết rốt cuộc thầy Quan đã ngủ với ai.

Nguồn cơn phức tạp như thế, có chết Trang Lâm cũng chẳng nghĩ ra. Nửa đêm không ngủ, cậu vừa nghĩ xem Quan Lan và Trần Cẩm đang làm gì bên trong túp lều nhỏ hẹp, vừa nghiên cứu tài liệu về mấy thành viên của Next, dự định đoán ra ai hợp khẩu vị của Quan Lan.

Quan Lan trải qua một đêm có chất lượng giấc ngủ kém nhất từ khi sinh ra.

Một đêm này, đúng là ngay cả xoay người cũng tốn sức, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Tập gameshow này không hổ là tập đặc biệt về tình bạn, anh và Trần Cẩm không ai nhân lúc đối phương ngủ say mà oánh chết nhau, đây đúng là sức mạnh của tình bạn mà.

Danh sách nhiệm vụ của ngày thứ nhất là, tìm được chậu hoa thần, nhặt được hạt giống thần, lấy được nước suối thần, sau đó có thể giành được hoa thần bảy sắc. Chăm hoa thần bảy sắc có thể tìm được manh mối về địa điểm làm nhiệm vụ cuối cùng, đội nào đến được địa điểm làm nhiệm vụ cuối cùng, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên thì sẽ chiến thắng.

Quan Lan không hề do dự giao nhiệm vụ chậu hoa cần dùng thể lực cho Trần Cẩm, mình thì đi làm nhiệm vụ nước suối cần dùng trí óc.

Trước tiên, nhiệm vụ nước suối yêu cầu phải hoàn thành xếp hình 3D, lấy được ly thủy tinh, sau đó mức nước suối, cầm nước suối đi qua cầu treo thì mới coi như thành công.

Quan Lan phát hiện, xếp hình 3D cũng không cần não, chỉ cần nhanh tay là được.

Một người chưa từng đạt điểm giỏi khi làm bài tập thủ công hồi Tiểu học như Quan Lan có áp lực rất lớn.

Ảnh đế trung tuổi vềбет hôm qua, đến cuối lại nở mày nở mặt. Ông nói ở nhà thường xuyên chơi trò này cùng con trai, quả nhiên cực kì nhanh tay, ngón tay chỉ múa một phát là toà Cố Cung mini đã thành hình, nhanh chóng lao đi làm nhiệm vụ kế tiếp.

Quan Lan ngột ngạt đến mức đầu đầy mồ hôi, lại giành hạng hai từ dưới lên. Hạng ba từ dưới lên là Trang Lân, anh không biết có phải Trang Lân cố ý hay không mà chỉ xong trước anh đúng nửa phút.

Hai người cùng đi mức nước suối, lúc sắp sửa qua cầu treo lại bị ekip chương trình troll.

Qua cầu treo không được đi giày của mình, chỉ có thể chọn giày mà ekip chương trình chuẩn bị sẵn.

Mấy món có vẻ bình thường như giày thể thao, giày vải đế cao su, ủng dài qua đầu gối, đều bị những người trước đi cả rồi.

Còn lại ba đôi, một đôi sục lỗ chỗ, một đôi giày cao gót mũi nhọn, còn một đôi nữa, là dép tông được dán từ bìa các tông và băng dính.

Nhìn Quan Lan, Trang Lân cầm lấy đôi dép bìa các tông.

Cậu quyết định nhường nhịn người già tay chân yếu đuối, để lại đôi sục lỗ để đi nhất cho Quan Lan.

Quan Lan thở dài, chọn giày cao gót.

Quan Lan: “Yến Yến còn ở phía sau. Đàn ông chúng ta chịu khó chút, đừng làm khó con gái người ta.”

Trang Lân giậm đến đứng tim, bắt đầu thay dép.

Văng văng văng, anh ga lăng, anh thương hoa tiếc ngọc, tôi đúng là rảnh mới nhường anh mà!

Đôi giày cao gót này rất rộng, chân của đàn ông cũng đi được.

Cuối cùng Quan Lan cũng hiểu được nỗi khổ của chị em phụ nữ. Đôi giày này cũng không cao lắm, nhưng đứng trên đất bằng đã không vững rồi, càng đừng nói đến cầm ly nước đi qua cầu treo. Nước trong tay cứ văng ào ào, xa nhất cũng chưa qua được một phần tư, Quan Lan tuyệt vọng hết sức.

Bên Trang Lân cũng rất khó chịu. Khoan bàn đến việc dép bìa các tông không vừa chân một cách nghiêm trọng, để dép không có lực ma sát, đi một bước trượt chục bước, đi tới giữa cầu thì ngã ngồi dưới đất luôn, ly nước trong tay cũng văng một lèo xuống sông.

Lại tìm ekip chương trình nhận ly nước mới, thấy Quan Lan vẫn đang đôi co với đôi cao gót bên bờ sông, trong lòng Trang Lân nảy ra một ý.

Trang Lân: “Thầy Quan, chúng ta hợp tác đi.”

Quan Lan tuyệt vọng như thể nhìn thấy trên người Trang Lân mọc ra hai cánh, thậm chí sau lưng còn phát sáng.

Trang Lân: “Tôi công anh, anh giúp tôi vịn lan can, cầm ly nước.”

Quan Lan tức khắc cảm thấy đây là một cách hay, nhưng đáy lòng vẫn còn sót lại một ít tự ái đàn ông: “Sao lại để cho cậu công tôi được? Không được đâu.”

Trang Lân: “Anh có cách khác à?”

Quan Lan: “...”

Trang Lân trực tiếp xoay người, cúi xuống, công Quan Lan lên.

Quan Lan kêu nhỏ một tiếng, hơi lúng túng: “Khụ, nặng lắm không?”

Trang Lân cảm nhận nhịp tim Quan Lan dội lại từ sau, hai tay đỡ đùi Quan Lan: “Ừm, hơi nặng.”

Quan Lan cảm thấy, cả tập gameshow này mình đã mất mặt từ đầu đến cuối, chỉ đúng nhiệm vụ cuối cùng là còn có vẻ đẹp trai mà thôi.

Trước khi làm nhiệm vụ cuối cùng phải thực hiện một yêu cầu: Viết một câu, không dưới mười lăm chữ, yêu cầu câu cú lưu loát, đồng thời cả câu chỉ dùng một thanh điệu.

Quan Lan chẳng cần suy nghĩ, trực tiếp cầm bút viết lên bảng:

Hôm nay con miêu Ba Tư bay đi Tô Châu xem hoa, vui ghê cơ[1].

[1] Gốc: Hôm nay mèo Ba Tư lông ngắn bay đi Tô Châu xem hoa anh đào, khá là vui vẻ. Pinyin: /Jiāfēimāo jīntiān fēi SūZhōu guān yīnghuā, xiāngdāng kāixīn/, tất cả đều dùng thanh 1.

Quan Lan: “Vừa đúng mười lăm chữ.”

Trần Cẩm: “...Anh giỏi thật đó.”

Quan Lan: “Tôi đây viết lời bài hát, thế này không khó tí nào okay?”

Dứt lời cầm bảng của Trang Lân tới, viết:

Ừn-trà-mần vào phòng chờ ngồi làm bài, vào giờ thì khò liền tù tì[2].

[2] Gốc: Ultraman đến phòng vẽ để làm bài tập, nhưng vào giờ học thì lại ngủ. Pinyin: /Ào tè màn dào huìhuà jiàoshì zuò zuò yè, què shàngkè shuìjiào/, tất cả đều dùng thanh 4.

Hai cô gái chạy từ đằng sau tới, nhìn hai tấm bảng này thì che miệng cười bảo: “Đáng yêu quá, hai câu này đáng yêu quá thầy Quan ơi.”

Lương Yến Yến: “Thầy Quan ơi thầy Quan, cũng giúp tụi em viết một câu đi nhé?”

Quan Lan: “Làm nhiệm vụ phải dựa vào bản thân mình chứ hai cô nương.”

Lương Yến Yến: “Uầy, vậy tại sao lại giúp đội Trang Lân chứ ạ?”

Quan Lan đưa bảng cho Trang Lân, mỉm cười với cậu: “Trả cậu đây.”

Đôi mắt Trang Lân, dường như đã bị rung động nặng nề bởi nụ cười này của anh.

**Thầy Quan múa bút hai phút ra hai câu moe moe kia, còn bảo bố đã dùng hai mươi phút nhân sinh để nghĩ ra hai câu tiếng Việt nghe chuối kinh khủng khiếp...*

17. Chương 17: Mình Xong Đời Rồi

Tôi sợ chờ lâu quá, anh sẽ là của người khác.

Kỳ “Supernova” này vừa phát sóng, độ nổi tiếng của Trang Lân tăng vọt như ngòi trên tên lửa.

Mà bên Quan Lan vẫn là fan và anti nửa nọ nửa kia.

Có một số người cho rằng, tập đặc biệt về tình bạn gì đó, bạn bè gì đó đều là trá hình hết, có mà Quan Lan đưa người mới đi PR thì có. Để push người mới mà ngay cả mặt mũi cũng không cần, chẳng ngại tung hint, còn bắt người ta phải công anh qua sông, dù sao cũng là tai to mặt lớn trong ngành, giữ thể diện tí đi okay?

Sau đó lại là ba cái thứ kinh điển, flop hết thời, kiếm tiền nhân lúc hot, thuốc độc của nền âm nhạc.

À, còn một thứ nữa, kết nạp hậu cung.

Bị bêu xấu nhiều, Quan Lan cũng quen rồi.

Ban đầu anh vẫn không hiểu, Trang Lân công mình qua sông, sao mình lại thành không biết xấu hổ cơ chứ? Xem chương trình xong mới biết, ekip chương trình này đúng là có vấn đề mà. Một cảnh bình thường như thế mà làm trông *gay* ời là *gay*, kết hợp với hiệu ứng và background music khó hiểu, khó trách người ta bảo họ tung hint.

Về lí thì mình và Trần Cẩm là một đội, lúc làm nhiệm vụ khó tránh khỏi phải khoác vai túm eo, ôm nhau lẫn lộn, thậm chí họ còn nằm sát rạt nhau qua đêm trong một không gian chật hẹp, chỉ cần biên tập có tâm một tí thì hint còn nhiều hơn công nhau qua sông. Cớ gì lại cứ nhằm ngay vào mấy phút qua sông này, làm người ta khó xử quá đi mất.

Anh không hề hay biết, chẳng cần đến hậu kỳ thì anh và Trần Cẩm cũng đã sót xình xịch rồi, nếu hậu kỳ còn tung tí hint thì sợ là chương trình sẽ không qua nổi kiểm duyệt mắt.

Fan Trần Cẩm bùng nổ cả rồi, mở ra cuộc thảo luận lớn “*Rốt cuộc chuyện gì xảy ra giữa Quan Lan và Trần Cẩm vốn chả liên quan đến nhau thế này*”, fanfic hư cấu ra đời cả rổ.

Bùng nổ không chỉ có fan của Trần Cẩm, còn có ex của Trần Cẩm nữa.

Dương Bội Thanh xem chương trình mà suýt đập luôn cái tivi trong nhà.

ĐM thế này mà bảo chia tay? Đùa tôi chắc? Hai người chia tay xong chơi vui quá ha! Chơi thì cũng thôi, lại còn lên tivi chơi, cố tình đúng không?

Thì ra hai người chia tay như vậy, là chia tay cho tôi xem chứ gì? Chờ tôi ngu người bỏ công bỏ sức ra giúp các người, thì gấp rút show tình cảm ngay, bây giờ không biết đang ôm nhau ở đâu, cười nhạo thẳng ngu tôi đây!

Nghĩ đến chuyện này, hần chột nhớ ra Trang Lân.

Trong lòng hần nảy ra một ý, cụ thể thực hiện thế nào thì còn phải bày mưu tính kế cẩn thận.

“Phần một ‘Mùa thu ở Hán cung’ phát sóng xong, hot lên nhờ một bài hát, như vậy cũng coi như hết cỡ rồi. Bây giờ đã đến lúc cậu chuẩn bị EP của mình.”

Quan Lan đưa cho Trang Lân năm bài hát.

“Lần này cho cậu quyền quyết định đó – chọn ba bài đi.”

Trang Lân: “Không hát bài tôi tự viết được à?”

Quan Lan: “Còn non và xanh lắm, chờ album của cậu hẵng nói.”

Dẫu đã đoán được câu trả lời này của anh, nhưng Trang Lân vẫn bị những lời thẳng thừng của anh gây tổn thương.

Trang Lân bắt đầu lật xem năm ca khúc này.

Trang Lân: “Đều không phải do anh viết.”

Quan Lan: “Là tôi chọn cho cậu, chắc chắn thích hợp với cậu nhất đấy.”

Trang Lân: “Tại sao không có bài nào anh viết cả?”

Quan Lan: “Đâu phải ai cũng có thể hát bài của tôi.”

Trang Lân nghĩ, anh cứ giả vờ đi, anh đã viết xong cho tôi rồi, tôi biết cả đấy.

Trang Lân: “Tôi nghe mọi người nói, trước lúc kí hợp đồng với tôi thì anh đã viết xong ca khúc cho tôi rồi, chỉ chờ tôi đến hát thôi mà.”

Quan Lan cau mày: “Cậu nghe ai nói?”

Nghe chính anh nói đấy.

Cái ngày Quan Lan say rượu thì đã thừa nhận rồi, hôm sau tự anh quên mất thôi. Nhưng Trang Lân không muốn nói.

Trang Lân: “Có lời đồn như thế.”

Quan Lan nhớ lại, thật lòng không nhớ mình có nhắc đến chuyện này với người khác – chỉ có thể nói bây giờ tin đồn đúng là “thần thông quảng đại” hết sức.

Quan Lan: “Đúng là có một bài như thế, nhưng mà tôi đã viết từ lâu lắm rồi.”

Quan Lan: “Bài đấy thuộc kiểu phong cách Trung Quốc không hợp trào lưu. Hồi xưa phong cách Trung Quốc cũng từng hot lên một đợt, qua mấy năm lại bắt đầu hot đợt hai. Tôi sáng tác vào đợt hot thứ hai này. Thật ra tôi không biết viết kiểu phong cách như thế, nội hàm không đủ, sợ thô. Nhưng mà theo phong trào nên cũng viết chơi. Cậu biết *tập cú*[1] chứ? Chính là lấy câu thơ người ta làm sẵn ghép lại, tạo thành một bài thơ. Tôi thì làm như vậy, lấy mấy bài *Tổng từ*[2], ghép ra một ca khúc.”

[1] Tập cú: Là một thể thơ, “tập” nghĩa là tập hợp, “cú” là câu thơ, thơ tập cú là tập hợp nhiều câu thơ cổ để tạo thành bài thơ.

[2] Tổng từ hay Tổng từ khúc: Là một thể loại văn học thịnh hành đời Tống, được cách tân từ thơ cổ, có nhiều câu dài ngắn khác nhau nên còn thích hợp để ca hát.

Trang Lân: “Nhạc thì sao?”

Quan Lan: “Nhạc đệm dùng violon và guitar.”

Trang Lân: “...Style nhạc đồng quê Mỹ à?”

Quan Lan cười: “Hơi hơi giống, cũng không hoàn toàn. Dù sao cũng là tự mình viết chơi, hơn nữa trong quá khứ *Tổng từ* cũng không phải loại nghệ thuật thanh cao gì, cũng chỉ là bài dân ca trên phố thôi, toàn là yếu hèn thất tình này, cảnh sắc tươi đẹp rồi nhớ rất nhớ các kiểu, nhạc đồng quê cũng đâu phải mấy thứ

như vậy, có gì giống nhau chứ.”

Trang Lâm: “...Có lí đấy.”

Quan Lan: “Tôi viết xong thì vẫn không có ai thích hợp hát, cứ để đó thôi. Sau này gặp được cậu, ngay lập tức tôi cảm thấy bài này cậu hát rất hợp, như được viết riêng cho cậu luôn ý.”

Trang Lâm còn chưa kịp đắc ý thì đã nghe Quan Lan xỏ ra một câu.

Quan Lan: “Phong cách dở dở ương ương thế này, quá là thích hợp với cậu, người khác đều không được.”

...Hoá ra cái câu “Người khác đều không được” có ý nghĩa như vậy, uống công trước đây Trang Lâm còn thấy vui vẻ giữa đêm giữa hôm vì mấy lời đấy.

Trang Lâm: “Tôi thật muốn biết cái bài ‘quá là thích hợp với tôi’ này nó ra làm sao.”

Quan Lan: “Viết từ bao nhiêu năm trước rồi, tôi phải tìm đã.”

Trang Lâm cứ tưởng đây là một cái cớ, còn đang định cãi, chẳng ngờ Quan Lan lại lấy cây ghi ta treo trên tường xuống.

Quan Lan: “Cậu gặp may đấy, đúng dịp hôm nay tôi có hứng. Tôi hát cho cậu nghe một đoạn.”

Trang Lâm không biết trên đời này có bao nhiêu người từng nghe Quan Lan hát, hẳn sẽ không quá ít. Cậu cũng chẳng biết có bao nhiêu người có thể khiến Quan Lan hát riêng cho một mình người đó, nhưng mong rằng chỉ có một người.

“Chàng vạng nán lại bên bờ sông,

Lượn lơ sương khói lá thu nồng,

Chim nhận rẽ bầy rơi ‘tùm’ xuống,

Mãi nhìn, mãi ngắm, cỏ xanh um.”

Trang Lâm biết Quan Lan biết hát. Anh là nhạc sĩ, tất nhiên sẽ biết hát, bất kể trình độ ra sao thì chí ít cũng lọt tai. Nhưng cậu không nghĩ Quan Lan sẽ hát hay. Rõ ràng, ngoại hình anh như thế, khả năng sáng tác như thế, nếu hát không dở thì có gì lại không làm ca sĩ? Bất kể là danh hay lợi thì cũng nhận được nhiều hơn một nhà sản xuất sau màn.

Nhưng mà anh lại hát hay đến vậy.

Truyền cảm một cách nồng nàn du dương, ngỡ đang ngủ mơ trên một đám mây bằng vải ấm áp.

“Mừng vui thế nào, cũng sẽ chia xa;

Bàng hoàng tỉnh rượu, mưa rơi ướt má.

Người cũ khó gặp, sầu mới dễ về;

Nhớ hoài, nhớ mãi, mây trời bay xa.”

Trang Lân chưa bao giờ nghe bài hát nào như thế.

Vốn là một khúc ca đau buồn tột cùng, qua tiếng ghi ta linh hoạt ngả ngón, lại sinh ra vẻ phóng khoáng phong lưu. Hai loại phong cách chẳng hề ăn nhập, thế mà lại như vốn nên kết hợp với nhau, lại hay đến thế.

Giờ phút này đây cậu thừa nhận thiên tài sáng tác có thật, có người trời sinh nên làm nghề này. Mỗi một nốt nhạc đều nhảy theo cảm hứng của thiên tài, làm người khác đứng tim, nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được nỗi tuyệt vọng vì ngưỡng mộ khôn cùng.

“Muốn được say khướt trong mê đại,

Tiếng nhạc rẽ bầy như gọi ai,

Chiếc áo uyên ương nàng ca kỹ,

Vì người tiêu tụy có xá gì.

Ngõ nhỏ pháo hoa, hai màu áo trắng,

Rót trà uống cạn, hư danh chẳng còn.

Cứ uống cạn đi, hư danh chẳng còn!”

Chớp mắt khi tiếng ghi ta dừng lại đó, trong đầu Trang Lân bắt chợt vang lên những lời lừa tình thường phát trên radio lúc nửa đêm, giọng nói của nữ phát thanh viên đầy giả tạo: “Bạn có từng vì một bài hát, mà yêu một người?”

Khoảnh khắc Quan Lan thôi đàn rồi ngẩng đầu lên nhìn cậu, Trang Lân biết, phen này mình xong rồi.

Ánh mắt ấy như thể gió lốc ngoài xa, trước đủ loại bắn khoăn, ương bướng, không chịu thừa nhận, lừa mình dối người, tất cả đều hoá thành cát bụi trong cơn lốc ấy, tan tành thành tia vũ trụ, văng xa ngoài ba nghìn năm ánh sáng.

Trang Lân nghĩ, làm sao đây, mình xong đời rồi.

Đường như không muốn phá huỷ không khí trong phòng, Trang Lân nói khẽ: “Cho tôi bài này đi, tôi muốn hát.”

Quan Lan: “Ừ, là của cậu mà, chờ khi thích hợp sẽ cho cậu hát.”

Trang Lân: “Không, lần này tôi muốn hát.”

Quan Lan: “Cần gì phải vội? Bài này không ăn nhập lắm với phong cách lần này.”

Trang Lân: “Tôi sợ chờ lâu quá, nó sẽ là của người khác.”

Quan Lan: “Nó đã đợi nhiều năm thế rồi, chỉ đợi một mình cậu thôi.”

Tôi sợ chờ lâu quá, anh sẽ là của người khác.

Tôi đã đợi nhiều năm thế rồi, chỉ đợi một mình cậu thôi.

Rất lâu rất lâu sau này, trong tự truyện về hai người của cậu, có ghi lại một cuộc đối thoại như vậy.

Mà một người trong cuộc khác lại không chịu thừa nhận, cứ khẳng định rằng đối thoại lúc đó không phải như thế, chỉ vì trí tưởng tượng của người nào đó thường xuyên bay quá xa, không may mắc phải rối loạn trí nhớ, cho nên mới không phân rõ được tưởng tượng và hiện thực.

Chân tướng thế nào, sợ rằng chỉ có hai người hiện tại biết mà thôi.

**Lưu ý bực: Lời bài hát của thầy Quan đã bị mình CHÉM GIÓ tung nóc nhà, bởi vì bản gốc nó là thơ cổ sang chính vl, dịch hiện đại mà gộp thơ cổ thế này mình cũng ít có thốn lắm. =)))*

18. Chương 18: Em Muốn Học Nấu Canh

Một cậu chàng hai ba hai tư tuổi độc thân, trong chuyện ấy phải gọi là cực kém.

Chưa kịp sắp xếp lại tâm tình thiếu nam của mình, Trang Lân đã phải nhập tâm vào trạng thái công việc.

Dưới nhiều lần yêu cầu mạnh mẽ của Trang Lân, ca khúc “Nhạc chương” Quan Lan hát cho cậu nghe hôm nọ cũng sẽ ra chung một đợt trong EP lần này.

Quan Lan: “Người ta ra EP hoặc mini album, không phải ba thì cũng là năm bài, cậu thì một lần ra bốn bài, hay lắm, rất có cá tính.”

Trang Lân: “Chúng ta làm âm nhạc, bốn chính là ‘phát’.”

Quan Lan: “...Có phải cậu đi đến nước Mỹ giả không đấy?”

Trang Lân: “Ừm, có thể thế thật.”

Quan Lan cảm thấy dạo này Trang Lân hơi đáng sợ.

Không còn nói chuyện ngang hàng với anh nữa, cũng không còn chống đối anh như trước đây, dường như thái độ đối nghịch từ trước tới giờ đều đã xoay ngược cả rồi. Hành động ngoan ngoãn, anh nói gì thì làm đó, hết sức nghe lời.

Quan Lan không cho rằng cậu bỗng dưng ngộ ra lẽ nghi truyền thống kính trên nhường dưới, quyết định từ nay trở thành một *người mới ba tốt* hiểu lễ phép văn minh. Nhưng anh lại chẳng biết rõ nguyên nhân, thành ra trong lòng hơi nhức nhối.

Quan Lan: “Được rồi, phát thì phát. Cậu đi ăn một bữa thật ngon đi, sắp sửa vào phòng thu rồi đấy.”

Ban đầu Trang Lân không hiểu, chỉ vào phòng thu thôi mà, việc gì phải ăn thật ngon cơ chứ.

Cho đến nửa đêm thì cậu hiểu rồi.

Cậu vẫn còn đang thu âm đây này.

Quan Lan không hề tức giận, cũng chẳng hề trách mắng, anh chỉ xắn tay áo lên, đặt bản nhạc xuống: “Lại

điệp khúc lần nữa nào.”

“Trang Lâm đi uống nước, giải lao hai mươi phút sau đó thu lại lần nữa.”

“Cơm hộp ship đến rồi, đừng ăn trong phòng thu, ba mươi phút sau quay lại, chúng ta thu thêm lần nữa.”

Rõ ràng những nhân viên khác đã vô cùng quen thuộc với cách làm việc của anh, chẳng ai nói nhảm nửa câu, thoát nhìn người nào người nấy đều đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu đến tận đêm khuya.

Là ca sĩ, Trang Lâm không thể ăn no quá được, nếu không lát nữa sẽ ảnh hưởng đến giọng hát. Quan Lan đặt mua đồ ăn đêm đa dạng cho mọi người, nhưng cậu thì chỉ có một ly nước chanh và một miếng sandwich nhỏ mua ở cửa hàng tiện lợi.

Cắn miếng sandwich nhỏ kia, Trang Lâm nhìn Quan Lan một tay cà phê, một tay bánh kẹp mặn, khoe miệng còn dính ít sốt tiêu đen. Nhìn anh ăn xong cái bánh kia trong ba nốt nhạc, sau đó ôm cà phê lướt Weibo, thần sắc nghiêm túc giãn ra, trên mặt mang theo nụ cười thư thái.

Trang Lâm cứ nhìn anh như vậy, ăn miếng bánh chỉ bằng bàn tay mà hết nửa giờ, cuối cùng gặm luôn vào tay mình.

Trang Lâm vừa cảm thấy trong phòng này có người, mình cứ nhìn anh chằm chằm như thế cũng không hay, lại vừa cảm thấy chuyện này không thể trách cậu được, anh đẹp như thế, mà cậu thì đâu có mù.

Cuối cùng đặt dေạo đến tận rạng sáng mới coi như xong việc.

Quan Lan: “Hôm nay cậu vất vả rồi. Tôi đưa cậu về nhé?”

Trang Lâm: “Được.”

...Quan Lan cảm thấy chắc mình cả nghĩ rồi, rõ ràng cậu chẳng thay đổi thành người biết điều hơn gì cả.

Anh đâu hề biết Trang Lâm chỉ đơn giản là không muốn tạm biệt anh, bây giờ dù anh có bảo “Hai ta chạy bộ ra Nhị Hoàn^[1] đi” thì cậu cũng sẽ đồng ý không hề suy nghĩ.

[1] Nhị Hoàn: Ở đây chỉ đường Bắc Kinh Nhị Hoàn, một tuyến đường quốc lộ ở Bắc Kinh.

Nhị Hoàn rất ít xe.

Trang Lâm: “Tôi đây cũng coi như được chiêm ngưỡng Bắc Kinh vào ba giờ sáng rồi.”

Quan Lan cười: “Thật ra hôm nay cậu thu rất tốt, theo tiến độ bình thường thì không đến nỗi muộn như vậy. Nhưng Dương tổng bé của các cậu đã ra deadline cho tôi, trước cuối tháng phải phát hành ca khúc mới trên mạng, không thể để đợt hot dạo trước hạ nhiệt. Chúng ta chỉ đành chạy đua mà thôi.”

Trang Lâm: “Tôi hiểu. Có muộn hơn nữa cũng không sao.”

Quan Lan: “Xem ra Dương tổng bé coi trọng cậu lắm, muốn ra sức nâng cậu hẳn hoi.”

Trang Lâm: “Nể mặt anh cả thôi.”

Quan Lan: “Trước giờ tôi đâu có bảo anh ta để ý tới cậu. Cái tên Dương Bội Thanh này, những mặt khác chả ra sao, nhưng mắt nhìn nghệ sĩ thì tuyệt đối rất chính xác.”

Đèn báo động trong lòng Trang Lâm vụt sáng. Cậu nhớ trước đây Tề Phi từng nói, Quan Lan và Dương Bội Thanh có tranh chấp về tình cảm.

Trang Lâm: “Anh nói những mặt khác, là những mặt nào?”

Quan Lan nghiêng đầu cười trêu: “Cậu đang hỏi tôi chuyện tào lao của ông chủ nhà cậu đấy à?”

ĐM ai thèm để ý chuyện tào lao của Dương Bội Thanh cơ chứ!

Nhưng nhìn nụ cười sáng bừng trong mắt Quan Lan, Trang Lâm lại ngẩn ra, quên cả phản bác.

Quan Lan lái xe vào khu chung cư, dừng xe dưới lầu chỗ Trang Lâm ở.

Trang Lâm đổi công ti, tất nhiên không ở chỗ cũ được nữa, đã chuyển đến chung cư dành cho nghệ sĩ của Thiên Long rồi.

Quan Lan: “Thôi, hôm nay cậu vất vả rồi, về nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé.”

Vốn dĩ Trang Lâm không muốn lên lầu, cậu thả ngồi trong xe cả đêm với Quan Lan còn hơn.

Trang Lâm: “Khuya thế này rồi, anh vẫn muốn lái xe về nhà à? Hay là ở lại chỗ tôi một đêm đi.”

Quan Lan nhìn cậu một cách ngạc nhiên.

Bấy giờ Trang Lâm mới nhận ra, những lời này của cậu, cơ bản là ám hiệu ngầm phổ biến của quốc tế.

Bây giờ tình cảm cậu dành cho Quan Lan vẫn còn thuộc dạng tình thần ái mộ, hết sức trong sáng và cao quý, vốn chưa hề nghĩ tới chuyện tiến thêm bước nữa. Bỗng dưng lơ lửng, ngay bản thân cậu cũng cuống.

Có điều Quan Lan không hề nghĩ theo chiều hướng đấy, anh chỉ cho là hai ngày nay, có lẽ Trang Lân đã đã thông được hai mạch Nhâm Đốc[2] trong việc đối nhân xử thế, trở nên khéo nói hiểu chuyện như vậy, đúng là thần kì hết sức.

[2] Theo y học cổ truyền, mạch Nhâm và mạch Đốc là hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người. Đã thông hai mạch Nhâm Đốc có thể hiểu là đã thông suốt, không còn vướng víu gì.

Quan Lan: “Thôi, tôi ở nhà cậu thì còn ra thể thống gì nữa. Bây giờ trên đường cũng chả có xe, tôi đi hai mươi phút là về đến nhà rồi.”

Trang Lân: “Đâu phải là chưa ở lại bao giờ.”

Quan Lan: “Ừ, lần tá túc trước ý, quản lí của cậu nhìn tôi như kiểu tôi nhỏ mắt cải thảo nhà cô ấy không bằng.”

Trang Lân: ...

Từng thấy có người tự dìm mình, chưa từng thấy ai tự dìm ác liệt đến thế.

Quan Lan: “Chỗ cậu nhiều người nhiều con mắt, bây giờ cậu cũng là người phải che mặt khi ra cửa rồi, bị người khác chụp được thì biết làm sao. Vừa debut đã gây ra scandal kiểu này, Dương Bội Thanh sẽ xé xác tôi mất, dù có thể dùng quan hệ để ém đi, nhưng bị nhà báo bắt thóp thì cũng rất khó chịu.”

Quan Lan: “Cậu mau lên lầu đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đến công ti trễ cũng được.”

Trang Lân ngủ ngon được mới tài.

Tiền Chung Thu[3] từng nói, một cậu chàng mười tám mười chín tuổi không có bạn gái, đôi khi trong lòng còn bẩn hơn cả WC công cộng.

[3] Tiền Chung Thu (1910 – 1998): Là một nhà văn Trung Quốc. Ông nổi tiếng với tác phẩm châm biếm “Fortress Besieged”.

Một cậu chàng hai ba hai tư tuổi độc thân, trong *chuyện ấy* phải gọi là cực kém.

Tạm thời cậu không nghĩ đến *chuyện ấy* với Quan Lan, là vì cậu vẫn còn trong dư âm rung động về linh hồn và nghệ thuật, vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường. Tối nay bỗng dưng thay đổi suy nghĩ về chuyện

Ấy, vậy hãy cứ trút ra như lũ cuốn, tưởng tượng trong lòng tức khắc trở nên hạ lưu.

Nhưng tư liệu sống trong đầu cậu lại có hạn, nhớ lại một cách gian nan, tiếp xúc thân thể của họ cũng chỉ đếm được hai lần: Cậu đưa Quan Lan say rượu về nhà, tìm chìa khoá trên người anh, hơi đụng phải thắt lưng Quan Lan thì anh tránh ra luôn. Một lần khác tất nhiên là, cậu công Quan Lan qua sông, sờ được đùi anh.

Đấy mà coi là tiếp xúc thân thể cái gì, toàn là qua quần áo hết! Tiếp xúc da thịt thì ngay cả một lần cũng không có, thậm chí đến tay còn chưa chạm qua!

Cậu hận mình tại sao lần đầu gặp Quan Lan lại vô lễ như thế, không cả thềm bắt tay!

Cuối cùng, Trang Lân nghĩ đến khung cảnh Quan Lan mặc sơ mi trắng để lộ một ít phần cổ và xương quai xanh hôm nay, trần trọc trôi qua một đêm.

Trang Lân phát hiện tối qua Quan Lan nói không sai, có vẻ như Dương Bội Thanh coi trọng cậu thật.

Hôm nay Trang Lân đến công ti thì bị gọi riêng vào phòng làm việc của Dương Bội Thanh.

Ban đầu ông sếp này làm màu với cậu, cứ nói vu vơ chuyện công việc rồi chuyện cuộc sống, sau đó bắt đầu hỏi chuyện Quan Lan. Đầu tiên là hỏi cậu hôm qua làm việc với Quan Lan đến mấy giờ, sau đấy hỏi tiếp Quan Lan đối xử với cậu có tốt không, có tâm sự nhiều với cậu không, lúc làm việc có hay phải đi lại không. Hỏi đến mức Trang Lân suýt nữa thì cho rằng đây là một tên tình địch nửa đường xông ra, câu chuyện lại bẻ ngoặt sang hướng khác. Lại bắt đầu giáo dục cậu là thanh niên phải học tập chăm chỉ, một nhà sản xuất có trình độ cao và xuất sắc như Quan tổng có tâm diu dặt cậu, cơ hội này cực kì hiếm có, nhất định cậu phải nắm lấy, trao đổi nhiều vào, thỉnh giáo nhiều vào, thời gian sau giờ làm việc cũng phải tận dụng. Quan tổng làm việc thường hay quên ăn quên ngủ, cậu là thanh niên có khuya như nào cũng đừng ý kiến. Người ta thâu đêm thì cậu cứ theo, đêm khuya hiệu suất công việc mới cao.

Cuối cùng Trang Lân chẳng buồn tìm hiểu mục đích của hắn nữa, cậu cảm thấy chắc người này không phải tình địch gì đâu, thôi cứ kệ đi, có lẽ phong cách của hắn chính là kiểu đàn bà như vậy.

Khó khăn lắm mới ra khỏi phòng Dương Bội Thanh, Trang Lân vòng qua phòng làm việc của Quan Lan, định vào chào anh, thì thấy Quan Lan đang ăn cơm bên trong.

Cậu nghĩ, tính cả tối qua thì đây là lần thứ ba cậu thấy Quan Lan ăn cơm mua ngoài rồi.

Trang Lân chưa vào trong vội, mà dừng ở cửa nói chuyện cùng Nhậm Hiểu Phi: “Ngày nào Quan tổng của các cậu cũng gọi cơm ship đến à?”

Nhậm Hiểu Phi: “Chỉ cần không có tiệc tùng thì một ngày hai bận, bữa sáng thì em không biết, nhưng chắc anh ấy chả tự làm đâu, kiểu gì cũng mua về ăn thôi.”

Trang Lân có ý đồ khác hỏi thăm: “Anh ta sống một mình à?”

Nhậm Hiểu Phi: “Anh ý chưa kết hôn, ba mẹ cũng không ở Bắc Kinh, tất nhiên là sống một mình rồi.”

Chưa kết hôn mà không thể ở chung được chắc? Trang Lân cảm thấy thế giới trong mắt cậu trợ lí này của Quan Lan đúng là đơn giản hết sức.

Trang Lân: “Anh ta làm việc cũng vất vả quá rồi.”

Nhậm Hiểu Phi: “Thiệt ra thì cũng chả bận đến nỗi không có thời gian ăn nổi bữa cơm, tại anh ý lười thôi.”

Trang Lân: ...

Buổi chiều, Trang Lân phải nhận phỏng vấn của một trang web, tiện thể quảng bá cho ca khúc mới. Trên đường đi, Tề Phi giảng giải cho cậu nội dung chính và những việc cần chú ý trong bài phỏng vấn chốc nữa, giảng giải đến mức môi nứt lưỡi khô, lại thấy vẻ mặt Trang Lân như đã đi vào chốn bồng lai tiên cảnh nào rồi.

Tề Phi đắng hết cả lòng.

Trang Lân: “...Em muốn học nấu canh.”

Ánh mắt Tề Phi xẹt qua như dao: “Chú đang yêu à?”

Trang Lân không hề chột dạ nhìn trả: “Em lấy đâu ra thời gian mà yêu với đương? Em không được cải thiện chất lượng cuộc sống à?”

Thật ra thì cậu quan tâm chất lượng cuộc sống cái méo, hồi còn ở nước ngoài có gì ăn đó, có thực mới vực được đạo, bánh mì gà chiên sa tế hành, đặt cái pizza size lớn ăn cả ngày, không biến thành thằng trạch nam mập ú mặt mũi đầy mụn tất cả là nhờ gen tốt.

Nhưng mà, những điều này Tề Phi không hề hay biết.

Tề Phi: “Thế thì mời cho chú một cô giúp việc nấu ăn ngon là được.”

Trang Lân: “Em còn chưa kiếm được bao nhiêu tiền, tiêu tốn lại nhiều, mời giúp việc gì chứ. Em định tự

mình học thôi.”

Tề Phi: “Vậy chú đừng tìm chị, nhà chị cũng không phải chị nấu cơm. Hay là chú bảo mẹ chú ấy, tay nghề mẹ chú mới gọi là đỉnh.”

Trang Lân: “Mẹ em còn phải kinh doanh, làm sao em để mẹ bỏ bê tất cả đến nấu cơm cho em được.”

Trang Lân: “Thôi, em chỉ nói vậy thôi.”

Nghĩ đến dáng vẻ ăn cơm hộp của Quan Lan hôm nay, cậu quyết định về nhà sẽ gọi điện thoại cho mẹ.

19. Chương 19: Anh Ấy Vẫn Luôn Nằm Trên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đời có hai thứ không thể che giấu được, đó là cơn ho và tình yêu.

Ngày EP phát hành, có blogger âm nhạc nổi tiếng đăng status đêm khuya:

“Nghe ‘Nhạc chương’ mà kích động đến mức không sao ngủ nổi. Sáng tác của thiên tài, thể hiện bởi thiên tài, là ca khúc tui thấy hay nhất trong hai năm qua. Chúc mừng Trang Lân, tài tử âm nhạc tuổi trẻ tài cao, đã cho thế giới được chiêm ngưỡng giọng hát của bạn. Lại càng phải chúc mừng thầy Quan với ‘sự trở về của bậc vương giả’, dẹp tan tin đồn ‘hết thời’ bằng tác phẩm thiên tài, còn dành cho cả thế giới một niềm vui bất ngờ. Ca khúc này có phong độ rất giống thời kỳ đỉnh cao của Quan Lan, đầy ắp cảm hứng của thiên tài, mỗi lần lắng nghe đều có thể phát hiện những tiểu tiết mới. Thiên tài sẽ không mai một, giờ đây tui chính là fan náo loạn của Quan Lan.”

Hàng loạt từ “thiên tài” và những lời có cánh không hề che giấu như thế, khen đến mức Quan Lan nóng bừng cả mặt. Anh chia sẻ status ấy, chỉ viết một câu “Xấu hổ tiếp nhận”.

Đúng là anh “xấu hổ tiếp nhận” thật, vì vốn dĩ anh viết ca khúc này trong thời kỳ đỉnh cao, không thể gọi là “sự trở về của bậc vương giả” gì cả.

Được tán tụng hết nước hết cái như thế, Quan Lan hơi ngờ là sắp đập tiền cho mình. Nhưng anh hiểu rõ những blogger âm nhạc kiểu này, ai là người nhận tiền lên tiếng, ai là người nhận tiền có chọn lọc để lên tiếng, ai là người nhận tiền để dìm người khác, trong lòng anh đã phân chia ra cả rồi. Blogger âm nhạc này, quả thật thuộc vào loại ngay thẳng không nhận tiền.

Rõ ràng trong giới fan yêu nhạc, anh cũng nhận được rất nhiều đánh giá tốt. Sau khi status này lên hot search, “Nhạc chương” của Trang Lân trở thành bài hát có lượng download nhiều nhất trong ngày, đồng thời vượt xa bài hát ở vị trí thứ hai.

Quan Lan: “Tôi chỉ muốn biết, những số liệu này có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là chúng ta push.”

Giám đốc PR: “Phần lớn là thật. Đúng là ban đầu chúng ta có tìm người push, sau đấy thấy lượng download thực đã rất nhiều rồi nên dừng lại, thực tế cũng chưa push được bao nhiêu cả.”

Quan Lan: “Thế tức là hot thật à?”

Giám đốc PR: “Không cần nghi ngờ đâu, hot thật đấy ạ.”

Dương Bội Thanh: “Không phải lúc ấy Quan tổng đã vỗ ngực cam đoan với sếp, rằng nhất định Trang Lâm sẽ nổi đấy à, sao bây giờ lại mất tự tin như thế?”

Quan Lan: “Hết thời lâu quá rồi, tự dưng viết được bài hot nên không quen lắm thôi.”

Dương Bội Thanh: “Sự trở về của bậc vương giả, quay lại đỉnh cao, chúc mừng anh.”

Quan Lan: “Ừ, cuối cùng cuộc họp tuần tới cũng dám thẳng lưng trước mặt sếp rồi. Nếu còn không ra thành tích gì thì đúng là phải lo bị tổng cổ đi thật.”

Dương Bội Thanh: “Quan tổng đừng đùa, dù có tổng cổ tôi thì anh ấy cũng chẳng tổng cổ anh đâu. Mấy ca sĩ cứng của Thiên Long chúng ta, ai mà không phải do Quan tổng nuôi lớn. Trước có Châu Tuấn Trác với Lục Thanh, giờ lại có Trang Lâm. Anh ấy mà dám tổng cổ anh, mấy người này đều theo anh cả, không phải anh ấy sẽ tức chết à.”

Quan Lan: “Làm sao mà theo tôi được chứ, luật sư của công ti nào có ăn không ngồi rồi, hợp đồng họ kí cũng chẳng phải giấy vệ sinh, cứ nói đi là đi được chắc?”

Dương Bội Thanh: “Mấy người tôi nói đấy, có ai là không dám huỷ hợp đồng đền tiền để đi theo anh đâu, ngay cả chỗ tự tin này mà Quan tổng cũng không có à?”

Chẳng hiểu sao Quan Lan lại cảm thấy Dương Bội Thanh đang bẫy mình.

Quan Lan: “Họ theo tôi thì có thể đi đâu được chứ, công ti chúng ta không cần tôi, tôi cũng coi như thất nghiệp. Đến lúc đó miệng ăn núi lở, một nghèo hai trắng, chỉ có thể để Trần Cẩm nuôi tôi mà thôi.”

Giám đốc PR cảm thấy mình nghe được điều không nên, lặng lẽ lui ra.

Mặt Dương Bội Thanh đen kịt.

Quan Lan thở dài: “Xem ra những lời tôi nói với Dương tổng lần trước cũng coi như vô ích rồi. Anh ở đây tìm điểm yếu của tôi, vốn dĩ là nước đi sai, anh đã nói chuyện cùng Trần Cẩm chưa?”

Dương Bội Thanh: “...Em ấy không chịu gặp tôi.”

Quan Lan: “Ừ, hai người đừng gặp thì hơn, gặp rồi lại quẩn lầy nhau, tôi thấy các anh cũng chẳng nói chuyện được hẳn hoi tử tế.”

Dương Bội Thanh: “...Anh biết hết rồi à?”

Quan Lan nổi giận: “Tôi có thể không biết được chắc?”

Dương Bội Thanh: “Vậy anh không để ý sao?”

Quan Lan nghĩ, tôi để ý lắm, cơ mà là kiểu để ý của FA với cặp tình nhân đang gây sự kia kìa.

Quan Lan: “Tôi để ý thì sao nào?”

Dương Bội Thanh: “Xem ra, đúng là hai người chia tay thật rồi.”

Quan Lan mặt tâm thật sự, quyết định đưa ra trợ lực cho hắn: “Chia tay rồi, bởi vì trong lòng anh ta vẫn chưa quên được anh.”

Dương Bội Thanh ngạc nhiên hồi lâu, mới dè dặt hỏi: “Em ấy bảo anh như vậy? Thế thì tại sao em ấy lại không chịu gặp tôi?”

Quan Lan: “Anh đủ rồi đó, anh cấm sừng tôi, tôi giúp anh một câu thì thành bạn chí cốt luôn hả, anh muốn tôi làm quân sư cho anh chắc? Vợ mình thì tự mình theo đuổi okay?”

Dương Bội Thanh im lặng.

Mãi hồi lâu sau, như thể đã đưa ra quyết định, hắn mới hỏi Quan Lan một cách khó khăn: “Hai người bên nhau, là luân phiên nhau thật à?”

...Hoá ra đây là kinh nghiệm xương máu anh đúc kết được, phân tích cả nửa ngày, cuối cùng đưa ra kết luận như thế, anh ta đá anh là vì vị trí không hợp chứ gì?

Quan Lan: “Tôi nói thật với anh vậy, anh ấy là top bẩm sinh, bởi vì thích anh quá nên mới tự mình chịu thiệt. Tôi và anh ấy bên nhau, anh ấy vẫn luôn nằm trên.”

Lời này của Quan Lan, tự hại mình tám trăm, đã thương địch mười ngàn. Nom sắc mặt Dương Bội Thanh, anh cảm thấy một phen tự dìm này rất đáng.

Trong khoảng thời gian danh tiếng tăng cao bộc phát này, bản thân Trang Lân, lại đang học nấu canh.

Sau khi gọi điện bày tỏ nguyện vọng học tập với mẹ, mẹ cậu đã nói thế này:

“Trước khi xuất ngoại thì mẹ đã bảo mày học rồi, khoan bàn đến chuyện đi rồi sẽ được ăn ngon, sau này tìm vợ cũng tiện nữa. Mày đã nói với mẹ thế nào? Mày nói, vợ không biết nấu canh, mày cũng cóc thêm cơ mà.”

“Sao, bây giờ không cần chờ vợ nấu canh cho mày nữa à?”

Trang Lân then quá hoá giận: “Thế mẹ có dạy không nào? Con lên mạng tìm giáo trình học cũng được.”

Mẹ Trang lại cười nhạo con trai một phen, mới truyền thụ lại tay nghề nấu nướng của cả đời mình cho cậu.

Trang Lân đặt mua tất cả các dụng cụ, ở nhà tu luyện món canh xương củ mài mà cứ như luyện đan.

Làm Tề Phi vừa vào cửa đã bị mùi xương sườn đậm đà hun xộc cả mũi.

Trang Lân múc cho cô một bát.

Trang Lân: “Thế nào? Hai ngày nay vị giác em liệt hết cả, chị ném giúp em xem có ngon không? Có phải uống một hớp thì không dừng lại được không? Có phải ẩm áp từ tim đến phổi, ném được hương vị của hạnh phúc hay không?”

Tề Phi ném hai thìa, đánh giá một cách khách quan: “Cũng được phết.”

Trang Lân: “...Vậy là vẫn chưa đủ rồi.”

Tề Phi khó chịu cả người, học nấu canh thôi mà, cần thiết phải liều mạng thế không? Bộ làm nghệ thuật ai cũng kì cục vậy hả?

Trang Lân xách một chiếc cặp lồng ra: “Không được, từ bé chị đã uống canh mẹ em nấu quá nhiều, tiêu chuẩn quá cao rồi. Chị mang về cho anh rể và Lộ Lộ ném thử, hỏi họ xem thế nào.”

Tề Phi: “...Chú bỏ canh xuống, chúng ta nói chuyện nghiêm túc cái đã.”

Tề Phi: “Hai ngày nay chú lên mạng chưa?”

Trang Lân: “Lại có tin tức gì?”

Tề Phi: “Còn tin tức gì nữa, chú nổi rồi mà chú không biết à?”

Trang Lân: “Ồ. Không phải là bình thường lắm hả?”

Tề Phi cảm thấy, Trang Lân đã không còn nhiệt tình với âm nhạc nữa, muốn dồn toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp nấu ăn rồi.

Thật ra không phải Trang Lân hoàn toàn không hề để ý đến chuyện này, không phải là không vui vẻ, nhưng tâm trí cậu đã bị việc khác chiếm lấy cả rồi.

Tất nhiên không phải là nấu canh.

Chuyện đến nước này, dĩ nhiên cậu đã hiểu được, chỉ e Quan Lan không định quy tắc ngầm với mình.

Có lẽ ban đầu cũng từng nghĩ đến, sau đó phát hiện mình thật sự có tài, không muốn đối xử với mình bằng thái độ với đám “yêu tinh” tầm thường, nên đành từ bỏ.

Bởi vì thời cơ đề xuất yêu cầu vô lí tốt nhất, một là lúc chưa nổi tiếng, hai là trước lúc nổi tiếng rộng. Trước khi kí hợp đồng với mình Quan Lan không đề xuất, trước khi đưa bài hát cho mình cũng không đề xuất, bây giờ bài hát phát hành rồi, danh tiếng nên có mình cũng đã có, nhắc lại yêu cầu không có ý nghĩa lớn.

Thật ra như vậy lại vừa ý cậu.

Giao dịch tiền – tình không hợp để khởi đầu cho một cuộc tình lành mạnh, cần phải chôn vùi tai hoạ ngầm để phát triển tình cảm lâu dài. Cậu vẫn hi vọng có thể bắt đầu một cách tốt đẹp với Quan Lan.

Cậu cảm thấy người như Quan Lan, có lẽ thiếu thốn về mặt tình cảm, nên mới không biết phải bắt đầu một mối quan hệ vừa chẳng phải bao nuôi, cũng không phải quy tắc ngầm ra sao. Thế nên mới cần mình phải chủ động.

Vậy phải như nào mới được xem là một khởi đầu tốt đẹp?

Hoa hồng hay nhẫn kim cương, bãi biển ánh nến gì đó, không chỉ tầm thường mà còn sáo rỗng nữa.

Bây giờ đồ ăn mới là hạnh phúc.

Nói chuyện với Trang Lân, Tề Phi cảm thấy không biết đầu óc Trang Lân lại bay đi đằng nào rồi.

Cô cảm thấy dạo này cậu có vấn đề rất lớn, nhất định là tương tư rồi.

Tương tư không đáng sợ, heo lớn rồi ắt sẽ muốn ôm cải thảo. Nhưng với tư cách là người chăn nuôi xuất sắc, nhất định cô phải biết đâu là cây cải thảo được cậu nhớ nhung.

Nhưng mà cô chưa hỏi vội.

Trên đời có hai thứ không thể che giấu được, đó là cơn ho và tình yêu.

Tề Phi tỉnh ruồi, giả vờ không nhận ra, nói tiếp với cậu: “Ý của Dương tổng là, tài nguyên quan trọng ở chất chứ không phải lượng, đẳng cấp của chú không thể hạ thấp, hình tượng không thể phá huỷ, chương trình kì cục không thể lên. Nhưng bộ phim nào phù hợp vẫn có thể nhận diễn. Trước có một bộ tên là ‘Long hổ đấu’, là phim hài chiếu vào tết âm lịch, đạo diễn và dàn cast rất ổn, có hai vai khách mời, cũng không cần diễn xuất gì cả, chị có thể tranh thủ cho chú...”

Trang Lân thỉnh linh hồi thần: “Em không đóng phim đâu.”

Tề Phi: “Gì?”

Trang Lân: “Em không đóng phim. Chương trình kiểu gì em cũng phối hợp, nhưng đóng phim thì miễn đi.”

Tề Phi biết thế này là cậu cố chấp rồi, có thuyết phục kiểu gì cũng chẳng hay đổi được.

Tề Phi thở dài: “Nếu chị hỏi chú tại sao, chắc chắn chú cũng không nói cho chị đâu đúng không?”

Trang Lân lại hết sức hùng hồn: “Em chỉ muốn tập trung vào âm nhạc thôi.”

Tề Phi nghĩ, chị không thấy chú tập trung vào âm nhạc chỗ nào cả, rõ là đang tập trung hằm xương sườn thì có.

Tề Phi: “Lộ mặt trong phim điện ảnh, làm như sẽ cản trở chú làm âm nhạc không bằng.”

Trang Lân nghĩ, có lẽ không cản trở em làm âm nhạc, nhưng rất có thể sẽ cản trở em theo đuổi đối tượng.

Trang Lân: “Đúng vậy.”

Tề Phi: “...Thôi, chú vui là được rồi.”

20. Chương 20: Canh Ngon Với Tuyển Chọn Hậu Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đồ ăn ghi điểm ở chỗ, không phải một phát ăn ngay, mà là kiên trì bền bỉ, nước chảy đá mòn.

Kế hoạch phát hành album mới của Trang Lân được ấn định vào cuối năm. Tính toán thời gian, Quan Lan cảm thấy vẫn còn dư dả lắm, tạm thời có thể khỏi cần lo cho Trang Lân rồi.

Cũng vào lúc này, “Ca vương trạm kế tiếp” khởi động mùa hai, bắt đầu tuyển chọn thí sinh một cách rầm rộ. Cứ ba ngày hai bận, phó giám đốc đài truyền hình Hằng Tinh lại gọi điện thoại mời Quan Lan đi tụ tập. Quan Lan cũng biết, thế tức là mùa hai vẫn muốn mời anh.

Đáng lẽ vẫn định cố gắng mà làm giám khảo, cũng là chuyện nên làm, nhưng nghe ý của phó giám đốc thì mùa hai muốn đổi sang chế độ người hướng dẫn, anh cũng không muốn đi lắm.

Chương trình đang yên đang lành, tại sao lại phải chuyển hướng theo trào lưu cơ chứ.

Quan Lan: “Giám đốc Ngô, tôi là nhạc sĩ không phải ca sĩ, làm giám khảo còn được, chứ sao mà làm nổi người hướng dẫn, vẫn là thôi đi thì hơn.”

Phó giám đốc: “Chúng ta đi theo chế độ kép, giám khảo là giám khảo, hướng dẫn là hướng dẫn, không liên quan đến nhau. Chúng tôi còn phải mời ca sĩ khác đến làm hướng dẫn nữa mà.”

Quan Lan: “Thế nghĩa là, tôi không chỉ phải nhận xét thí sinh, mà còn phải nhận xét cả người hướng dẫn nữa à?”

Phó giám đốc: “Ha ha ha, đánh giá thí sinh vẫn là chính.”

Quan Lan biết, thế này là đặc tội người khác chứ gì nữa.

Quan Lan: “Tôi nào có tài đức gì, người có thể làm hướng dẫn, ai cũng lớn tuổi hơn tôi, anh bảo tôi mở mồm kiểu gì đây?”

Phó giám đốc: “Không đâu không đâu, lần này đội ngũ hướng dẫn của chúng ta được trẻ hoá, ai cũng là người từng bị anh mắng trong phòng thu âm rồi, không có ai lớn tuổi hết.”

Quan Lan chẳng buồn giải thích cho đối phương là trong phòng thu mình chưa bao giờ mắng chửi ai hết, chỉ là anh nghe câu này có gì đấy sai sai.

Quan Lan: “Tôi có thể hỏi lần này có mấy giám khảo được không?”

Phó giám đốc: “Có mình anh thôi, anh không đến thì coi như chương trình chết yểu rồi.”

Quan Lan: ...

Quan Lan rất muốn nói rằng, anh nên mời cao minh khác thì hơn. Nhưng Dương Bội Ninh trực tiếp ra chỉ thị cho anh – anh mới biết chương trình này do Thiên Long hợp tác với đài truyền hình Hằng Tinh, hoa cỏ chọn ra đều sẽ ký hợp đồng với Thiên Long, e rằng anh còn phải lo chuyện ra album, lo chuyện viết ca khúc. Lần này anh đi làm giám khảo, không chỉ với tư cách một người làm nhạc chuyên nghiệp, mà còn đại diện công ti đi chọn người nữa.

Ông chủ đã lên tiếng thì kẻ làm công ăn lương như anh cũng bó tay, đành phải đồng ý.

Chung quy thì luật thi là thế này: Mỗi người hướng dẫn sẽ đảm nhận tám người, tổng cộng ba mươi hai thí sinh, tiến hành từng vòng đấu loại trực tiếp. Căn cứ chấm điểm, tổng số điểm là ba mươi, bình chọn của khán giả tại trường quay mười điểm, bình chọn trên mạng mười điểm, Quan Lan mười điểm.

Luật thi vừa được công bố trên mạng, dân mạng đều thấy cạ lời trần trối.

Bởi vì hoặc nhiều hoặc ít, bốn người hướng dẫn đều từng hợp tác với Quan Lan. Trước khi chương trình lên sóng, họ đã nhận định rằng là: Bốn vị nương nương làm chủ bốn cung giúp Hoàng thượng dạy bảo tú nữ để tuyển chọn hậu cung. Poster quảng bá của “Ca vương trạm kế tiếp” cũng bị photoshop thành “Hoàng hậu trạm kế tiếp”.

Sau khi tập đấu loại trực tiếp đầu tiên lên sóng, mọi người sôi nổi bàn luận: Chương trình này cũng hay ra phết, độc đáo mới lạ, bốn nương nương dẫn theo các tiểu chủ trong cung của mình, tranh sủng trước mặt Hoàng thượng, sáng tạo đầy, đu theo thôi.

Trang Lân không ngờ, mình đóng cửa ở nhà tu luyện bản lĩnh nấu ăn, Quan Lan lại ra ngoài “ban ân”, xây thêm hậu cung.

Trang Lân cảm thấy nguy cơ hết sức nghiêm trọng. Số lượng tình địch khổng lồ không đáng sợ, vấn đề là số lượng tình địch của cậu như một hàm số có thể gia tăng bất cứ lúc nào.

Cả đám tú nữ nhìn ai cũng lảng lơ hết sức, bốn nương nương cũng chẳng phải dạng ăn chay. Dần dần tính khỏi cơn sốt mộng mị của ái tình, phát hiện bản thân mới chỉ từ thăng quét rác thăng cấp lên thành gác cổng, tưởng là gần cửa cung hơn, thực chất vẫn ở bên ngoài.

Nhưng mà không sao, cậu còn có canh xương sườn.

Trang Lân mất bình tĩnh, hôm sau mang canh đi qua.

Cậu cảm thấy kĩ thuật của mình vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, nhưng cũng đã đến trình độ có thể gặp người, chắc hẳn sẽ đủ cho Quan Lan khen một câu “Thơm quá”.

Đồ ăn ghi điểm ở chỗ, không phải một phát ăn ngay, mà là kiên trì bền bỉ, nước chảy đá mòn. Khi đã trở thành thói quen, cuối cùng để anh thấy rằng một ngày không ăn sẽ thất vọng âu sầu, thế mới gọi là đạt được mục đích.

Đến phòng làm việc, quả nhiên trông thấy Quan Lan đang định mở cơm hộp ra, vừa đánh đã trúng.

Thấy cậu vào cửa, Quan Lan ngược mắt nhìn cậu: “Có chuyện gì vậy?”

Đối diện với ánh mắt anh, Trang Lân chỉ thấy căng thẳng trong lòng, lời ra khỏi miệng lại lúng túng trở thành: “Đây là tôi... Mẹ tôi nấu, ừm, hai ngày nay mẹ đến thăm tôi, cố ý nấu cho anh, muốn tôi cảm ơn anh.”

Quan Lan hết sức vui vẻ: “Cô có lòng quá, thay tôi cảm ơn cô nhé. Canh xứ Quảng[1] cơ à, tôi có lộc ăn rồi.”

[1] Gốc là (Guǎngshìjìngtāng): Nghĩa là món canh làm theo cách thức của người Quảng Đông.

Thấy anh nhận canh, trong lòng Trang Lân hạnh phúc, lại hơi chua chát: “Tôi xem chương trình tối qua rồi.”

Quan Lan: “Hả? Chương trình nào cơ? À à, cậu nói ‘Ca vương trạm kế tiếp’ ý hả. Tôi còn chưa kịp lên mạng đọc bình luận nữa, cậu thấy sao?”

Trang Lân: “Giống tập một phim cung đấu, tuyển chọn hậu cung.”

Quan Lan: “Ha ha ha ha cậu đọc bình luận trên mạng rồi đúng không? Cứ thấy chương trình nào có tôi là họ bắt đầu như vậy, suốt ngày hậu cung hậu cung, buồn cười chết đi được.”

Trang Lân ha ha trong lòng, thiết tình đánh thấy buồn cười chỗ nào hết.

Trang Lân: “Họ nói anh như thế, anh không để bụng à?”

Quan Lan: “Để bụng gì chứ, ngủ một lèo với cả giới âm nhạc Hoa ngữ, nghe lợi hại lắm còn gì?”

Trang Lân: “...Không phải là ngủ với nửa giới âm nhạc Hoa ngữ thôi à? Rốt cuộc là một nửa hay là tất cả?”

Quan Lan cười: “Chưa đến một nửa, cũng xem như ba mươi phần trăm.”

Ồ, hoá ra anh ngủ với ba mươi phần trăm giới âm nhạc Hoa ngữ, đóng mở ngoặc, không bao gồm tôi.

Trang Lân cảm thấy mình muốn đứng tim luôn rồi.

Về nhà, Trang Lân xem chương trình phát lại tối qua, tâm trạng suy sụp, có cảm giác mù mịt không biết phải làm gì.

Thoát khỏi cơn sốt vượt qua lí trí, còn lại chỉ là nỗi bất an vô bờ bến.

Nhìn Quan Lan trên tivi, cậu nghĩ, anh tốt như thế, tất nhiên không chỉ có mình mình thấy. Nhưng đâu có cách nào cơ chứ?

Lúc Tề Phi đến tìm Trang Lân thì trông thấy cậu không hề vui vẻ xem chương trình của Quan Lan.

Tề Phi: “Chị thấy trước đây chú và anh ta vẫn tốt lắm mà, sao tự dưng ‘thâm thù’ lại tăng lên thế này?”

Trang Lân không trả lời, nhìn Châu Tuấn Trác với vai trò một trong những người hướng dẫn, đưa đẩy qua lại với Quan Lan trên màn hình: “Chị nói xem, hai người họ có quan hệ gì?”

Tề Phi cho rằng bệnh ưa sạch sẽ bắt nguồn từ nỗi ám ảnh tuổi thơ của Trang Lân lại bắt đầu tái phát, thở dài nói: “Chị không biết.”

Trang Lân: “Chắc là thân thiết lắm. Bây giờ không ở bên nhau thì kiểu gì trước đây cũng từng ở.”

Tề Phi: “Sao chú nhìn ra hay vậy?”

Trang Lân: “Dù sao cũng tận nửa giới âm nhạc Hoa ngữ cơ mà, không bao gồm Châu Tuấn Trác thì vô lí lắm...”

Tất nhiên Tề Phi biết nguồn cơn của “nửa giới âm nhạc Hoa ngữ”, nghĩ thầm Trang Lân đúng là lên cơn thật mà.

Tề Phi: “Nào, tắt tivi đi, chị dạy chú này.”

Tề Phi: “Sinh tồn trong giới giải trí bài thứ nhất, nhìn người phải nhìn bằng mắt của mình. Trước đây chị cũng cảm thấy Quan Lan không phải người tử tế gì, nhưng bây giờ chung một công ti với anh ta, tiếp xúc với bản thân anh ta, với người trong bộ phận của anh ta, với người dưới trướng anh ta, bây giờ ấn tượng dành cho anh ta cũng thay đổi rồi. Chú tiếp xúc với anh ta nhiều hơn chị, trước hết quên những lời đồn ngôn ngữ kia đi, tự bản thân chú cảm nhận rồi nói cho chị biết, anh ta là người thế nào? Chú cảm thấy anh ta là người quá quắt như thế thật à?”

Trang Lân nghĩ, không có quá quắt tới nửa giới âm nhạc Hoa ngữ, là ba mươi phần trăm, đây là chính miệng anh ấy nói cho em biết.

Tề Phi: “Một người như Quan Lan, trẻ tuổi, không có bối cảnh không có chống lưng, một mình đi tới địa vị ngày hôm nay...”

Trang Lân: “Em biết, anh ấy có năng lực cũng có tài năng.”

Tề Phi: “Không sai, nhưng chị không phải muốn nói chuyện này. Anh ta còn trẻ, không có chồng lưng, chưa đến ba mươi tuổi đã ngồi được lên vị trí cao như thế. Chú thử nghĩ xem, người hận anh ta, sẽ ít ư?”

Trang Lân giật mình trợn to mắt.

Tề Phi: “Chưa bàn tới những người khác, chỉ nói cậu anh em tốt Lý Ngạn Nghiêu của chú. Cậu ta là người thế nào chú rõ hơn ai hết. Cậu ta của gái đã được cả hàng dài chưa? Chú xem danh tiếng cậu ta đấy, đã có tin tức nào nói cậu ta là kẻ lãng nhăng chưa?”

Tề Phi: “Chú thật sự cảm thấy Quan Lan là người bản thủ nhất, bừa bãi nhất trong giới ư? Không có ai làm tình hơn anh ta, phóng dăng hơn anh ta ư? Nhưng chú xem đó, có được mấy người danh tiếng kém hơn anh ta? Sao chú không thử nghĩ xem đấy là vì sao?”

Tề Phi: “Chú đúng là... Chú đúng là đi con đường này thuận lợi quá, nên nhìn đâu cũng thấy gấm vóc lụa là, hăng hái tiến lên, đâu đâu cũng là năng lượng tích cực. Những chuyện bản thủ thế này, vốn dĩ chị cũng không định nói với chú, nhưng nếu chú đã muốn lặn lội trong cái giới này thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp. Lời chị nói, chú hãy suy nghĩ kĩ đi.”

Quan Lan không hề hay biết nội tâm rúng động hiện tại của Trang Lân, anh chỉ cảm thấy canh của Trang Lân rất ngon mà thôi.

Đúng lúc mấy hôm nay Trần Cẩm ở nhà anh – bởi vì “Hai ngày nay Dương Bội Thanh mẹ nó kì cục quá sức nên tôi phải đến trốn ở chỗ anh” – thế là anh và Trần Cẩm chia canh với nhau.

Trần Cẩm: “Anh có dám cá với tôi là, canh này không phải do mẹ cậu ấy nấu không?”

Quan Lan: “Cá thì cá, cậu ấy lừa tôi làm gì chứ? Người thế hệ trước tính tình cẩn thận hơn, biết đường nấu ăn tặng cho người khác, cậu ấy mà muốn tặng thì mới gọi là chuyện lạ.”

Trần Cẩm: “Tôi lạy anh, năm nay Trang Lân hai tư, mẹ cậu ấy cũng đến năm mươi là cùng, còn chưa về hưu, làm gì cổ hủ đến mức ấy? Cho dù coi anh là Bá Nhạc, là quý nhân, muốn tặng quà cho anh, chỉ cần là gia đình danh giá hơi quan tâm đến lễ nghĩa thôi, sẽ tặng cho anh thứ này chắc? Anh tự mình nghĩ xem, nếu như ngày nào đó mà anh xách theo một cặp lồng chân giò hầm tặng cho sếp của các anh, hoặc là sư phụ anh, mẹ anh mà biết liệu có cho anh ngay một bạt tai hay không.”

Quan Lan: “...Người với người khác nhau, mẹ với mẹ cũng khác nhau. Có lẽ mẹ của người ta là kiểu phong cách giản dị như vậy.”

Trần Cẩm: “Tôi nói anh nghe, tôi nhìn người không nhầm được đâu. Trang Lân vừa nhìn đã biết là con nhà danh giá, mẹ của người ta không làm được chuyện này đâu, hơn nữa là do chính cậu ấy làm.”

Quan Lan: “Chính cậu ấy làm, vậy lại càng kì cục hơn.”

Trần Cẩm cười đều: “Tôi thấy chả có gì là kì cục hết. Ừm, tay nghề của Trang Lân rất được đấy chứ.”

Sau cùng một bát bị Trần Cẩm giành mất, Quan Lan hơi mất vui, bắt đầu giở quẻ: “Không phải là tôi muốn đuổi anh đi đâu – nhưng mà ở lại, tôi phải thu tiền thuê nhà của anh mới được.”

Trần Cẩm: “Tình bạn đâu? Tình bạn của anh chỉ đáng tí tiền thế thôi à?”

Quan Lan: “Chủ yếu là tiền bồi thường tổn thất tinh thần. Anh ở chỗ tôi, chắc chắn ngày mai là Dương Bội Thanh biết. Tôi vừa mới bảo anh ta là chúng ta chia tay nhau hẳn rồi, anh làm thế này khiến tôi bị động lắm đó, ngày nào cũng bị anh ta lườm nguýt, áp lực của tôi rất lớn.”

Trần Cẩm: “Anh bảo anh ta lúc nào? Còn nói gì khác không?”

Quan Lan thật thà đáp: “Không có, những gì tôi nói với anh ta giống hệt như nói với anh, khuyên hai người ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh, không nói thêm gì khác.”

Trần Cẩm nghi ngờ nhìn hai mắt anh, không phát hiện ra sơ hở gì.

Quan Lan ân cần quan tâm: “Sao nào? Anh ta lại làm gì anh?”

Trần Cẩm do dự nói: “Anh ta... Cũng chả biết anh ta lên cơn gì, cứ nói nếu tôi không fuck anh ta, thì tức là đang xem thường anh ta.”

Trần Cẩm: “Lẽ nào anh ta đổi tính, biến thành bot rồi?”

Quan Lan nghe xong, chậm rãi gục xuống bàn ăn, ôm chặt cặp lồng, từng chút từng chút bật cười.

Anh chợt cảm thấy, một người vô tội như mình bị cuốn vào giữa cặp đôi rắc rối này, để rồi gặp phải vô vàn phiền phức, giờ khắc này đây cũng đáng.

21. Chương 21: Ngoại Truyện Về Trần Cẩm

Cứ tưởng mình “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, thật ra chuẩn mực đạo đức của bạn đã bị những người xung quanh kéo xuống lúc nào không biết.

Cái năm mới đến Bắc Kinh, tôi vẫn là một thanh niên theo đuổi âm nhạc ngu ngốc. Tóc dài, sống trong căn phòng ngầm dưới lòng đất ở khu Triều Dương[1], hút thuốc uống rượu, đến quán bar hát. Ngày ngày cảm thấy bản thân giống viên ngọc sáng bị bụi che phủ, vừa nghĩ thành phần cốt yếu trong giới âm nhạc toàn kẻ dốt nát, vừa mong trong số những kẻ dốt nát ấy, sẽ có ai đấy khác biệt, có thể tìm thấy tôi trong một lũ “mất cá chết” nơi đây.

[1] Triều Dương: Một quận ở nội thành Bắc Kinh.

Sau này tôi từng nghĩ, nếu như có thể quen biết Quan Lan sớm hơn, liệu cuộc đời tôi sẽ khác? Nhưng nghĩ lại thì lúc đó, Quan Lan vẫn chưa phải nhân vật lớn trong giới âm nhạc, anh ấy chỉ là một thực tập sinh lam lũ, hàng ngày bận bù đầu như con quay. Nhưng nếu quen biết anh ấy, chắc chắn mức sống của tôi sẽ được cải thiện hơn nhiều. Chắc chắn anh ấy sẽ không để tôi phải sống trong căn phòng ngăm dưới đất nữa, anh ấy sẽ lo tiền nong giúp tôi chuyển sang chỗ khác dễ chịu hơn.

Không phải anh ấy chưa từng chịu khổ, nhưng anh ấy chưa từng chịu nghèo. Người chưa bao giờ bần cùng thì đều hào phóng.

Thế nên về sau, mỗi khi Quan Lan bảo tôi rằng điều kiện gia đình anh ấy không tốt, tôi đều muốn chửi thề. Cũng có thể đã chửi thề ra mấy lần rồi, tôi không nhớ rõ nữa. Anh ấy nói ba mẹ mình làm việc cả đời ở công ti với số tiền lương ít ỏi, không có tiền thưởng, cấp bậc cũng không cao. Từ bé đi học đã luôn thuộc nhóm học sinh không có điều kiện nhất lớp, ra ngoài chơi với bạn cũng không ai để anh ấy trả tiền. Tôi nói, ĐM sao anh không thử nhìn xem, từ bé đến lớn mình toàn học ở trường gì, bạn học của anh toàn hạng người gì, lũ trẻ con lớn lên trong thành phố lớn như các anh thì lấy đâu ra nghèo cơ chứ.

Tại huyện nhỏ quê tôi, nơi mà đến tám mươi phần trăm người dân Trung Quốc chưa từng nghe nói tới, nếu như có một gia đình cả bố cả mẹ đều làm công ăn lương nhà nước, chắc chắn đấy sẽ là tầng lớp giàu có trong lớp.

Nhưng ít nhất thì, xuất thân của anh ấy vẫn được xem như tầng lớp công dân thành thị, vẫn dễ chấp nhận hơn người yêu cũ của tôi.

Lạc đề rồi, quay lại thôi nào.

Sự thật chứng minh rằng, tôi của ngày đó đã chìm quá sâu trong giấc mộng ngây thơ chỉ sau một đêm sẽ nổi tiếng. Thực tế, làm gì có chuyện hàng ngày nhà sản xuất của các hãng đĩa sẽ ngồi cải trang trong quán bar ở Đồn Tam Lý. Thực tế, người phát hiện ra bạn sẽ chỉ có kẻ lừa đảo mà thôi.

Lừa đảo không hề quan tâm đến giọng hát hay tài năng của bạn, chúng chỉ để ý trong mắt bạn có tràn đầy nhiệt tình, tràn đầy khao khát được thành công, được nổi tiếng hay không. Hơn nữa chỉ cần nhìn một lần là chuẩn.

Công ti quản lí đầu tiên của tôi là một lò đào tạo người mẫu tự do và không chuyên, hoặc có thể nói, là một ổ mại dâm.

Có điều lưới trời lồng lộng, xã hội pháp trị, họ cũng không thể dùng thủ đoạn để ép dân lành làm kĩ nữ. Nếu như bạn không đồng ý, họ cũng chẳng bỏ thuốc rồi trói bạn lên giường của ai – chỉ cần hàng ngày, bạn nhìn cuộc sống “xã hội thượng lưu” xa hoa với rượu đẹp xé sang của bậc “tiền bối hậu bối” trong công ti, cũng đủ cho bạn phải ghen tị đến mức đỏ mắt.

Nói thật, đồ mắt thì đồ mắt thật. Nhưng không thể phủ nhận bạn vẫn là người có chuẩn mực đạo đức của mình. Thế là đồ mắt trở thành chửi bới sau khi rượu vào.

Rất nhanh tôi đã nhận ra được bộ mặt thật của công ti này, nhưng tôi cũng không rời đi, bởi tôi không muốn quay lại căn phòng bên dưới lòng đất đó nữa. Thế là mỗi lần có “công việc”, tôi lại đau đầu, đau dạ dày, đau bụng kinh để trốn tránh.

Nhưng mà sau cùng, công ti sẽ chẳng nuôi không một kẻ vô dụng, sẽ có lúc không thể trốn được nữa.

Lần ấy “quản lí” của tôi nói rõ, chỉ cần hầu rượu, không cần hầu ngủ. Nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của công ti, nếu không cậu sẽ bị đuổi đi.

Tôi đã gặp Dương Bội Thanh trên bàn tiệc rượu ấy.

Vừa nhìn là tôi đã biết anh cũng giống tôi, bị người khác ép đến, gương mặt hết sức bức dọc.

Suốt bấy lâu nay, suy tư trong lòng anh vẫn luôn hiển hiện thật thà trước mắt tôi. Từ lần đầu tiên đã là như thế.

Trong bữa tiệc, hai chúng tôi ra ngoài hút thuốc, anh đến gần hỏi tôi rằng: “Anh bạn, cho xin ít lửa được không?”

Chúng tôi quen nhau như vậy. Không hề quần lấy nhau, chỉ đến trao đổi ID WeChat. Hồi đó đã có WeChat hay chưa tôi cũng chẳng nhớ, có thể là trao đổi số điện thoại cũng nên.

Sau đó Dương Bội Thanh theo đuổi tôi. Tôi cố tình dụ anh mấy ngày, giả vờ tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Tôi thừa nhận rằng khi đó mình chưa thích anh nhiều lắm, thật ra vẫn còn giữ cái suy nghĩ “tìm một người bạn trai giàu có” trong lòng. Là tôi có lỗi với anh, tôi chưa từng nói với anh, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn biết.

Đấy cũng là do ảnh hưởng của hoàn cảnh tới con người. Trong cái giới xấu xa bẩn thỉu này, bạn cứ tưởng mình “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, thật ra chuẩn mực đạo đức của bạn đã bị những người xung quanh kéo xuống lúc nào không biết. Khi bạn sống giữa một đàn gà vịt, bạn sẽ dễ dàng cảm thấy, vì tiền mà tìm một người bạn trai là điều hoàn toàn bình thường – dù sao đây cũng là bạn trai tử tế của mình, không phải đại gia bao nuôi, cũng chẳng phải khách làng chơi, mà anh còn chưa kết hôn nữa. Trời ơi, không phải tôi đây là một tấm gương đạo đức của cuộc đời đấy sao.

Phải đến rất lâu rất lâu về sau, tôi mới nhận ra Dương Bội Thanh nghiêm túc với mình, ngay từ đầu đã là nghiêm túc. Lý lẽ giống nhau, khi bạn đã quen với quá nhiều gà vịt thì rất nhanh thôi, bạn sẽ không còn tin tưởng vào tình yêu nữa. Nhất là chuyện tình Lọ Lem còn hư cấu hơn cả soup gà[2] kiểu này.

[2] Series sách “Soup gà cho tâm hồn” là một series những câu chuyện quà tặng cuộc sống nổi tiếng trên thế giới. Ở TQ thường gọi mấy người hay lên mạng đọc “Soup gà” là dạng đầu óc đã bị mê muội, ảo tưởng vào cuộc sống luôn tươi đẹp, màu hồng, v.v...

Về sau “công ti quản lí” tranh thủ cho tôi một cơ hội lên truyền hình. Cũng không thể nói là tranh thủ cho tôi được, thật ra là từ kẽ ngón tay của các “tiền bối” trong công ti rỉ xuống. Đó là một chương trình giải trí của đài truyền hình hạng ba cấp tỉnh, họ chê chương trình không nổi tiếng, chê đài truyền hình xa, tiền công lại ít, không ai muốn đi.

Tôi bèn hỏi một câu: “Có bao tiền vé xe cả đi cả về không?”

Họ nói đài truyền hình bao vé, nhưng chỉ bao vé tàu hỏa, không phải vé máy bay.

Tôi nào có sợ ngồi tàu hỏa, cho dù hồi đó vẫn chưa có tuyến đường sắt phân bố rộng khắp cả nước. Ngoài Bắc Kinh ra tôi chưa từng đi đâu cả, giờ được du lịch miễn phí, còn được lên tivi, tôi cảm thấy rất đáng.

Lúc đó mấy show giải trí từ Hàn và Nhật vẫn chưa du nhập vào nước, gameshow vẫn là cả đám tụ tập trong phòng chơi trò chơi. Ở đây tôi vốn làm cảnh là chính, làm cảnh lâu rồi, về sau cũng được nói mấy câu, thời gian lên hình cũng tăng dần.

Cuối cùng rating của show đó cũng bình thường, vẫn kiểu sống dở chết dở, tôi làm được hai năm thì ngưng phát sóng.

Thế nhưng, tôi lại được quản lí ở công ti hiện tại của mình phát hiện.

Sếp của tôi nói, cái gameshow tôi tham gia đó, xây dựng kịch bản có vấn đề, nội dung hết sức tẻ nhạt, MC cũng bình thường, chỉ có duy nhất một điểm sáng là tôi. Sếp cảm thấy tôi rất có duyên với show, nắm giữ tiết tấu và gây cười rất tốt, chỉ cần đào tạo thêm là có thể làm người dẫn show nổi tiếng trong nước rồi.

Tất nhiên là tôi chẳng nói hai lời đổi công ti, ồ ồ mại dâm trước đây và công ti quản lí đảng hoàng hiện tại, câu hỏi lựa chọn như thế chỉ có thằng ngu mới đi chọn sai. Nhưng tôi hết sức xem thường kế hoạch phát triển công ti vạch ra cho mình. Gã nhà quê như tôi nào biết người dẫn show là gì, chàng thanh niên cao quý theo đuổi âm nhạc trong tôi, sao có thể làm nghệ sĩ hài cơ chứ?

Mắt nhìn thị trường của Dương Bội Thanh rất tinh, anh nói với tôi, mấy năm nay show giải trí có rất nhiều tiềm năng phát triển. Đi theo con đường gameshow có thể kiếm được lợi nhuận hơn hẳn âm nhạc.

Tôi còn gây sự với anh, nói rằng sao cả người anh nồng nặc mùi tiền như thế, anh có biết ước mơ là gì không?

Tôi đúng là không biết xấu hổ mới nói ra được những lời như thế. Từ trước đến nay tôi nào phải người thanh cao coi tiền như rác, tôi cũng nồng nặc mùi tiền mà thôi.

Hai chúng tôi cãi nhau một trận to. Sau khi cãi xong, Dương Bội Thanh vẫn liên lạc với nhà sản xuất để ra đĩa nhạc cho tôi.

Không phải là Quan Lan.

Nếu như là Quan Lan thì liệu mọi chuyện có khác? Dẫu sao hồi đó Quan Lan cũng thần thánh lắm, viết bài nào hot bài đó, nhờ đâu lại push tôi nổi tiếng được thì sao.

Hầy, chỉ hận không được gặp nhau sớm hơn.

Sau cùng đĩa nhạc kia cũng flop, vừa ra đã chìm xuống lòng biển mênh mông của thị trường giải trí, ngay một gợn nước cũng chẳng toé lên. Tôi vừa ngờ Dương Bội Thanh cố ý không muốn cho tôi đi hát, vừa chọc giận anh, ba ngày liền không nói chuyện với tôi.

Bây giờ nhắc đến chuyện ấy, đúng là tôi gây sự quá mà.

Từ đó về sau, tôi cắt đi mái tóc dài, chính thức tạm biệt ước mơ âm nhạc của mình, trở thành một nghệ sĩ hài.

Tôi và Quan Lan là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau. Anh ấy là kiểu người tin vào gian khổ phấn đấu từng bước. Còn tôi, nói ra hơi ngại, có lẽ tôi là kiểu người “hoàn toàn không chịu nổi gian khổ phấn đấu”. Ví dụ như hồi đi học chúng tôi thành lập ban nhạc, đến lớp mười hai là anh ấy biết đường giải tán, chăm chỉ ôn thi Đại học. Còn tôi, ôm theo thứ gọi là ước mơ đi tới Bắc Kinh. Muốn tôi giống như anh ấy, từng bước từng bước, mỗi ngày làm việc đến mười hai giờ, nâng cao năng lực, tích lũy kinh nghiệm, phấn đấu như vậy, thì tôi thà chết còn hơn.

Khi còn trẻ không muốn thừa nhận, dùng cái thứ gọi là ước mơ làm lá chắn, bây giờ lớn tuổi rồi, dần dần mới dám nhìn thẳng vào quá khứ. Có thể nói, liên quan rất ít tới ước mơ, chỉ là xốc nổi và hư vinh mà thôi, không chịu nổi cô đơn, chịu được nghèo lại chẳng chịu được khổ.

Nhưng tôi của khi đó chỉ cảm thấy mình đã từ bỏ ý nguyện ban đầu, khuất phục trước thói đời, tự tay mai táng ước mơ, thế nên rất đau khổ, ngày nào cũng trút giận lên Dương Bội Thanh.

Không thể phủ nhận rằng, tôi chẳng hề quan tâm đến cuộc tình này. Bởi vì từ tận đáy lòng tôi vẫn ôm theo thái độ bi quan, cảm thấy hai chúng tôi không đi xa được. Mà tuy rằng anh cố gắng vun đắp cho đoạn tình này, nhưng anh lại vun đắp sai cách.

Một người có xuất thân gia đình như Dương Bội Thanh, trong nhà còn là em út, đừng thấy mọi người gọi anh là “Dương tổng”, thật ra tâm lý của anh vẫn chưa trưởng thành. Hơn nữa có lẽ hồi nhỏ xem nhiều phim thần tượng và tiểu thuyết ngôn tình quá, trái tim để ở trên đầu, ngu ngốc chết được.

Cuộc tình muôn vàn gian truân giữa hai chúng tôi, anh vẫn luôn viện đủ các nguyên nhân, nào là thời hạn

bảy năm, tôi thay đổi rồi, anh cũng mất đi ham muốn với tinh thần và thể xác của tôi, vân vân và mây mây. Nhưng không hề hay biết, nguyên nhân vốn dĩ bởi vì, tôi là người mà đi ghi hình cũng phải hỏi xem có bao tiền vé xe không, trong khi con chó nhà anh có cả một chiếc Q7.

Đúng, đây là loại xe có cấp bậc thấp nhất trong nhà anh, không ai sử dụng cả, chuyên dùng để đưa chó đi hóng mát.

ĐM vốn dĩ là người ở hai thế giới, nói chuyện ở hai thế giới, cứ gắng gượng sống bên nhau, tất nhiên là không nổi rồi.

Loại chuyện điều kiện kinh tế kiểu này, bên có điều kiện cao hơn mà không hề để ý thấy, cảm thấy tiền bạc không phải là trở ngại gì. Bên có điều kiện thấp hơn lại hết sức nhạy cảm, tối nào trước khi chìm vào giấc ngủ cũng chỉ nghĩ đến hai việc, một là mình không hợp, hai là mình mệt mỏi quá.

Yêu càng sâu, mệt mỏi càng nhiều. Càng yêu thì càng khó lòng chia tay, không chia tay được thì lại càng mệt, một vòng tuần hoàn ác tính.

Dù tôi có chín chắn hơn Dương Bội Thanh thì cũng chẳng phải bậc thầy trong việc xử lý tình cảm. Nếu không cũng chẳng chia chia hợp hợp nhiều lần cùng anh như thế, muốn bỏ rồi lại thấy tiếc, khiến cuộc tình này trở nên chật vật đến vậy.

Quan Lan như một khúc gỗ xuất hiện đúng lúc tôi sắp chết đuối.

Khi đó tôi bị đoạn tình cảm này dày vò đến mức uất ức, hợp đồng của tôi với công ti quản lý đầu tiên lại bị người ta tung ra trên mạng. Công ti kia là thể loại gì, người trong giới biết rõ, xuất thân từ ổ mại dâm cũng chẳng phải hạng đẳng hoàng. Cộng thêm đáng vẽ khi để tóc dài của tôi xưa kia cũng hơi lẳng lơ đi thoã, bình luận trên mạng lúc đó, cần chối tai bao nhiêu thì chối tai bấy nhiêu.

Tuy rằng cuối cùng tin tức bêu xấu đều bị bộ phận quan hệ công chúng của công ti ém xuống hết cả, nhưng lúc ấy tôi chỉ cảm thấy cuộc đời hoàn toàn tan nát, hoàn toàn không còn ánh sáng.

Sau đó Quan Lan xuất hiện, như một vị thần giáng trần, không chỉ cứu rỗi tôi bằng tình bạn, mà còn cho tôi thấy được một cách sống khác.

Tình bạn của hai chúng tôi phát triển quá mức tự nhiên, đến nỗi bây giờ tôi vẫn cảm thấy anh ấy được thiên sứ cử đến để cứu rỗi tôi, hoặc có lẽ bản thân anh ấy chính là thiên sứ cũng nên. Nhưng mà những lời này không thể nói cho anh ấy biết được, sến quá, tự tôi nghĩ là được rồi.

Tôi vốn vẫn còn dây dưa mập mờ với Dương Bội Thanh – trước đây tôi từng nói rồi, anh là người đặt trái tim trên đỉnh đầu, cứ như sống trong tiểu thuyết đam mỹ được em gái mười lăm tuổi nào đấy viết ra, cảm thấy không có chuyện gì không thể giải quyết trên giường. Một hiệp không được thì bảy hiệp – điều này cực kỳ đáng ghét.

Sau đó tôi chợt nghĩ thông, nếu như tôi không giải quyết được vấn đề của mình, vậy thì tôi sẽ mãi không xử lý được chuyện tình cảm, bất kể có thay đổi bao nhiêu đối tượng chẳng nữa. Sâu trong lòng tôi vẫn cảm thấy, tất cả những gì tôi đang có đều không phải do tôi tự giành lấy, đều không phải những thứ tôi đáng có được, là một toà cao ốc không có nền móng, sẽ có một ngày cao ốc sụp đổ, tất cả sẽ tan thành mây khói.

Tôi nên củng cố sự nghiệp của mình trước, sau đấy mới vun đắp lại và gìn giữ cẩn thận tình yêu. Sắp xếp ổn thoả đời mình như vậy, lấp đầy chỗ trống trong lòng, cho đến sau cùng, bất kể là cùng Dương Bội Thanh hay cùng ai khác, tôi cũng có thể nhìn thẳng một cách mạnh mẽ vào mắt đối phương, xếp từng miếng gạch miếng ngói, xây dựng với đối phương một mối quan hệ vững chắc.

Nhưng Dương Bội Thanh không hiểu những điều này, hàng ngày vẫn tìm cơ hội lên giường với tôi. Cuộc gặp gần đây đúng là không sao đỡ nổi, đường ngang ngõ tắt kiểu gì cũng nghĩ ra được, ngu hết chỗ nói luôn rồi.

Cơ mà không sao, anh cứ ngu ngốc như vậy cũng tốt.

Chỉ cần, anh bằng lòng đợi em.

22. Chương 22: Cùng Nghỉ Phép Nhé

IQ đi vắng, là chuyện cả đời.

Nếu ví giới giải trí là nơi *một tướng công thành vạn xương khô*, vậy thì Trang Lân đã chính thức trở thành một phần của một vạn đó, cậu nổi tiếng rồi.

Trang Lân xách theo canh gà nấu nấm matsutake và nấm tâm trúc đi tìm Quan Lan. Thấy trên mặt cậu vẫn còn lớp trang điểm, Quan Lan hết hồn: “Cậu từ đâu tới đây thế này?”

Trang Lân: “Quay quảng cáo. Tôi thấy ở gần đây nên mang đồ cho anh trước.”

Nhìn cặp lông trong tay Trang Lân, vẻ mặt Quan Lan kiểu như một lời khó lòng nói hết.

Quay quảng cáo mang theo cặp lông, có thể nói cậu là người đầu tiên trong giới giải trí luôn đấy.

Quan Lan: “Cô nhà... Cũng khách sáo quá. Nếu cô mà còn vậy nữa, xem ra tôi phải đáp lễ rồi.”

Trang Lân: “Cũng được, anh muốn tặng gì, tôi chuyển giúp anh.”

Theo như cách mà Quan Lan hay dùng, thì nên tặng một bộ mỹ phẩm dưỡng da dành cho phụ nữ trung niên, cộng thêm một chai nước hoa đắt tiền. Nhưng anh nghĩ một người mẹ tự tay hầm canh tặng người khác, có lẽ sẽ không thích loại quà tặng như thế.

Quan Lan suy nghĩ: “Cô có uống trà không?”

Trang Lân cười: “Đùa đấy, không cần anh đáp lễ đâu. Gặp anh sau, tôi về đây, bên kia vẫn chưa quay xong.”

Quan Lan: ...

Chàng trai như một cơn gió, phất ồng tay áo, chỉ để lại Quan Lan và cặp lồng trống mắt nhìn nhau.

Bên chỗ Trang Lân bận như chong chóng, Quan Lan thì lại hiếm khi nhàn hạ. Anh xem lịch trình công việc, ngoài mỗi tuần phải đi ghi hình chương trình một lần ra thì không còn việc gì khác. Mà “Ca vương trảm kế tiếp” tuần sau vừa hay lại phát sóng một tập tổng hợp chặng đường đã qua, không có việc của anh. Điều này đồng nghĩa là, anh rảnh gần hai tuần.

Quan Lan cảm thấy đến lúc mình đi nghỉ phép rồi.

Từ lần bị Trần Cẩm lừa đạo trước, anh cực kì muốn đi Hải Nam.

Kết quả anh đến xin nghỉ với Dương Bội Ninh, đúng lúc tâm trạng sếp lại đang tốt, ngầm nghĩ cảm thấy thành tích năm nay của công ti rất khả quan, là lúc nên phát phúc lợi cho nhân viên rồi...

Vì thế kế hoạch nghỉ phép của Quan Lan biến thành tour du lịch cỡ lớn của công ti, Hải Nam cũng biến thành Saipan[1].

[1] Saipan: Là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương.

Trang Lân nghe nói thì cũng muốn đi theo.

Tất nhiên người quản lí không đồng ý.

Tề Phi: “Chú điên à? Bây giờ du lịch cái gì? Thất thường cũng phải có mức độ thôi chứ?”

Trang Lân ra vẻ hùng hồn: “Không phải chị nói rồi à, trong cái giới này quan hệ là quan trọng nhất, đây là cơ hội tạo dựng quan hệ tốt lắm đấy!”

Tề Phi: “Trang Lân, chú tưởng chị ngu chắc?”

Trang Lân nghĩ, sao mà em dám tưởng chị ngu được, nếu chị mà ngu thì chẳng phải em là thằng thiếu năng hay sao?

Tề Phi: “Bây giờ đang là bước ngoặt quan trọng của chú, chú có biết là trong thời đại internet này, độ hot được tính bằng giờ hay không? Người khác chỉ hận không thể đứng trước máy quay từng giây từng phút, chú thì có cơ hội mà lại muốn chạy là sao?”

Trang Lân: “Chị ơi, hình tượng của em là tài tử âm nhạc, bây giờ mới ra được mấy bài hát, còn chưa có một bài nào tự viết, nếu cứ nhảy nhót tung tăng trước mặt công chúng thì chẳng phải, sẽ khiến người khác phản cảm hay sao? Vẫn nên tiến dần từng bước thì hơn, đừng để gây sự chú ý nhiều quá lại phản tác dụng, cần phải nhìn xa trông rộng.”

Tề Phi ngạc nhiên nhìn cậu, lời cậu nói lại rất có lí.

Cũng là do áp lực nên Trang Lân mới phát huy được hơn xa bình thường. Dù sao lần này nhất định cậu phải đi, vì thế không ngại phải dùng tất cả trí khôn của cả đời mình cộng lại: “Hơn nữa là đảo Saipan đó, chị cũng nhiều năm rồi chưa nghỉ phép mà? Chị không muốn đi à? Có thể đưa người thân theo nữa, Lộ Lộ nghỉ hè rồi đúng chứ?”

Tề Phi hơi động lòng.

Cuối cùng cô đành đồng ý.

Đắm mình trong niềm hân hoan sắp được du lịch cùng với Quan Lan, Trang Lân hoàn toàn không biết Tề Phi đang nghĩ những gì.

Cô nghĩ rằng, hay lắm, lần này chắc chắn người Trang Lân thích cũng đi, đến nơi thì chẳng cần nửa ngày, mình có thể nhìn xem rốt cuộc cây cải thảo này là ai rồi.

IQ đi vắng, là chuyện cả đời.

Quan Lan là người hoà đồng, vì thế anh không hề thấy buồn vì kỳ nghỉ phép cá nhân biến thành du lịch công ti, trái lại cảm thấy càng đông càng vui, rất tốt.

Chỉ là anh không hề hay biết, trong đội ngũ du lịch lần này ẩn nấp một người muốn nhìn thấy đuôi của anh.

Trên máy bay, ngồi cạnh Quan Lan là Châu Tuấn Trác.

Người trong công ti đều biết tình bạn nhiều năm của họ, quan hệ tốt, vì thế tất nhiên lúc xếp chỗ cũng xếp hai người ngồi gần nhau. Quan Lan đang tránh mặt Châu Tuấn Trác thật, nhưng cũng chẳng đến mức hai người ngồi lên máy bay rồi còn cố tình tránh đi, ngay cả một câu cũng không nói.

Châu Tuấn Trác: “Nghe nói lần này đi chơi là do cậu đề nghị với lão Dương?”

Quan Lan: “Công lao này chưa đến lượt tôi đâu, tất cả đều nhờ vào sếp sáng suốt. Tôi vốn định xin nghỉ, một mình đi Hải Nam thôi.”

Châu Tuấn Trác cười: “Ừm, mấy năm nay cậu vất vả kiếm nhiều tiền cho lão Dương như thế, chuyến này ông ấy chi tiền cho cậu là lẽ thường tình. Bọn tôi là được nhờ phúc của cậu.”

Quan Lan: “Ôi trời ơi, cậu đừng bêu tôi thế chứ. Ca vương bệ hạ như cậu cần gì nhờ phúc của tôi, tour diễn toàn quốc lần này kiếm được bao nhiêu rồi hả?”

Châu Tuấn Trác: “Kiếm được bao nhiêu thì kiểu gì cũng có một nửa của cậu.”

Lời hần nói ngoài mặt mang ý, thành công của hần có một nửa nhờ công của Quan Lan, thực tế bên trong lại ẩn khuất mang theo mờ ám.

Quan Lan: “Đâu dám, không có tôi thì cũng có người khác.”

Châu Tuấn Trác cứng đờ, nom sắc mặt anh bình thường, nhất thời không biết lời anh có ý gì khác hay không.

Hần giả vờ bình tĩnh đối đãi khác: “Tôi nhớ cậu đã muốn đi biển lâu lắm rồi, thế mà mãi vẫn chẳng đi được. Cậu còn nhớ hồi chúng ta tốt nghiệp Đại học không, tôi vốn đã định tốt nghiệp xong sẽ đi Thanh Đảo, kết quả cậu bận rộn quá, đành phải huỷ bỏ.”

Quan Lan: “Làm như tôi không bận thì sẽ đi được ý. Lúc ấy cậu đã nổi tiếng rồi, cậu không bận chắc?”

Châu Tuấn Trác: “Hồi đó làm sao ngờ được, vừa bận là bận một lèo hết nhiều năm luôn. Giờ tôi vừa xong tour diễn, sang năm có thể nghỉ ngơi một chút – đến lúc đó, hai chúng ta đi Hải Nam nhé?”

Quan Lan: “Tôi giai cấp vô sản, sao dám buông thả như thế. Chuyến đi Saipan này, có thể lần sau phải tới mấy năm nữa mới.”

Châu Tuấn Trác: “Bất kể mấy năm, tôi và cậu cứ giao hẹn trước nhé?”

Quan Lan: “Không được, nhớ đâu lần sau là tuần trăng mật của tôi thì sao?”

Vậy thì hưởng tuần trăng mật cùng tôi đi!

Câu nói này, bị hấn cố gắng kìm giữ trong cổ họng, cuối cùng cũng không bật ra.

Quan Lan cầm miếng bọt biển và gối cổ: “Khó lắm mới được nghỉ phép, tôi phải tranh thủ từng giây. Tôi chớp mắt đã, xuống máy bay sẽ bắt đầu hưởng thụ kỳ nghỉ.”

Châu Tuấn Trác: “Cho cậu mượn vai, cần dùng không?”

Quan Lan: “Quý giá quá, không dùng nổi.”

Trang Lâm ngồi hàng ghế sau, dọc đường nghiêng lên như hươu cao cổ, chỉ để thấy rõ tình hình nói chuyện của Quan Lan và Châu Tuấn Trác. Nhưng mà xa quá, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng, ngủ cũng không ngon, xuống máy bay thì đau cổ một cách kinh dị.

Nhưng thấy sắc mặt của Châu Tuấn Trác cũng rất khó coi, lòng cậu tức khắc thoải mái hơn nhiều.

Tài giỏi đến đâu thì cũng chỉ là người cũ, không đủ tạo nên uy hiếp.

Chỗ ngồi trên máy bay thì có là gì? Đến khách sạn, ngủ chung một phòng mới là gọi là giỏi kìa.

Phòng ở khách sạn không được phân chia từ trước, mà là đến nơi mới nhận thẻ phòng. Trang Lâm đi nhanh hai bước, ngang hàng với Quan Lan – nếu như nhận thẻ phòng cùng lúc, rất có thể được ở chung phòng.

Bấy giờ Quan Lan mới nhìn thấy Trang Lâm, hết sức ngạc nhiên: “Cậu cũng đến à? Không phải cậu bận lắm sao?”

Trang Lâm: “Cả công ti cùng đi, tôi là người mới, bạn thế nào cũng phải đến chứ.”

Quan Lan: “...Cậu hiểu chuyện thế này, thật tình tôi thấy không quen.”

Trang Lâm: “Bây giờ bắt đầu làm quen dần đi, sớm muộn gì rồi cũng quen.”

Quan Lan cười: “Được, vậy cậu ở cùng tôi đi.”

...Niềm vui bất ngờ!

Quan Lan cảm thấy Trang Lân là người mới trong công ti, ngoài mình ra cũng không có người quen khác. Quản lí là phụ nữ lại còn đưa con theo, mình nên quan tâm tới cậu mới đúng. Mà bên chỗ Trang Lân, đã tưởng tượng đến độ máu mũi sắp chảy tới nơi.

Bất ngờ là Lâm Tuyết Văn cũng đến.

Chị đưa con trai và con gái theo, ngồi máy bay tư nhân cùng Dương Bội Ninh, đến khách sạn rồi Quan Lan mới nhìn thấy chị.

Lâm Thi Trạch vẫn nhận ra Quan Lan, từ xa cô bé đã gọi “sư huynh sư huynh”.

Quan Lan hết sức ngạc nhiên: “Sư phụ cũng đến nữa ạ?”

Lâm Tuyết Văn: “Mấy đứa nhóc nghỉ hè cả rồi, vừa hay ngồi ké máy bay với Bội Ninh, đưa tụi nó đi chơi.”
Dứt lời ngoảnh đầu gọi con trai, “Thi Thi đã nhận sư huynh rồi, con cũng đến đây, gọi sư huynh đi nào.”

Con trai của Lâm Tuyết Văn đã mười tám mười chín tuổi rồi, là một thằng nhóc còn cao ráo đẹp trai hơn cả Quan Lan, đưa tay ra với Quan Lan một cách thoải mái: “Chào sư huynh. Anh không biết em nghe mẹ nhắc đến anh bao nhiêu năm rồi đâu, trong lòng mẹ em Thi Thi thứ nhất, ba em thứ hai, anh thứ ba, em thì chỉ miễn cưỡng tranh giành hạng tư với con chó trong nhà mà thôi.”

Quan Lan bắt tay cậu, thầm nghĩ thằng nhóc này khéo ăn nói quá – ai ở đây mà chẳng biết lời cậu nói không phải sự thật, nhưng lại khiến người nghe thoải mái trong lòng. Đúng là không dám tin, đây chính là cậu cả mà mấy năm trước vào thời phản nghịch, còn làm ầm ĩ cả nhà họ Dương lên đòi nghỉ học.

Nhớ tới Trang Lân còn ở bên cạnh, Quan Lan giới thiệu: “Đây là Trang Lân.”

Lâm Tuyết Văn: “Biết mà, mới này tôi còn đang nghe bài hát của cậu nữa đấy.”

Trang Lân vội nói: “Chào sư phụ.”

Quan Lan: ...

Lâm Tuyết Văn bật cười: “Này là làm sao vậy nè?”

Quan Lan chỉ nghĩ cậu căng thẳng quá: “Cậu gọi cô Lâm[2] là được.”

[2] Cô Lâm ở đây là “cô giáo”. Trong showbiz TQ thường gọi những người có địa vị cao, có danh vọng và thâm niên trong nghề là thầy hoặc cô giáo để tỏ ra kính trọng.

Trang Lâm lạnh trí: “Cô Lâm. Thật tình em không dám gọi đầu ạ, sợ gọi là cô thì sẽ già[3] mất. Nghe Quan Lan gọi cô là sư phụ em còn chẳng dám tin, rõ ràng nhìn cô cũng không lớn hơn chị em bao nhiêu cả.”

[3] Cô giáo (hoặc thầy giáo) là (lǎoshī), chữ (lão) trong đó có nghĩa là “già”.

Trong lòng Quan Lan không sao bình tĩnh nổi. Rõ ràng cái miệng ngon ngọt này biết nói lời hay ý đẹp, thế mà lần đầu gặp tôi lại trưng cái mặt lạnh tanh, nói chuyện thì ngang như cua là sao? Thấy tôi tốt tính nên bắt nạt chắc?

Quan Lan không hề hay biết, kể từ khoảnh khắc nghe anh gọi tiếng “Sư phụ” trở đi, trong lòng Trang Lâm cũng chuẩn bị sẵn tư thái như gặp mẹ vợ rồi.

23. Chương 23: Cuộc Đời Đúng Là Quá Điên Đảo

Tôi xem phụ nữ chơi bóng rổ, chỉ để ngắm cặp giò của họ.

Quan Lan và Trang Lâm ở trong một căn phòng lớn, tuy rằng có ban công nối liền với hiên, nhưng thực tế vẫn là hai gian phòng ngủ riêng.

Trang Lâm: “Tôi bắt cần làm ướt ga giường rồi...”

Quan Lan: “Ế, vậy cậu gọi điện báo lễ tân kêu người dọn đi.”

Trang Lâm bắt đầu suy xét, nếu như cửa gãy chân giường trong khách sạn thì mình sẽ phải bồi thường họ bao nhiêu tiền.

Chuyến du lịch này là nửa thả lỏng, sau khi sắp xếp chỗ ăn nghỉ thì công ti không yêu cầu phải hành động thống nhất, cứ để lịch trình tự do. Ánh nắng hắt qua cửa sổ, Quan Lan xuống lầu vừa nhìn, đã thấy có người sắp xếp xong đồ đạc trong phòng, túm năm tụ ba lao ra bãi cát.

Lúc thay quần áo xong, Quan Lan cũng định đi ra bãi cát thì bị Trang Lan vào cửa chói mù cả mắt.

Trang Lâm để trần thân trên, chỉ mặc một chiếc quần đùi, đưa cho anh lọ kem chống nắng: “Không với tới

sau lưng, anh thoa giùm tôi đi.”

Từ lúc tốt nghiệp Đại học thì Quan Lan đã không còn vào nhà tắm công cộng nữa rồi, giờ lại được thưởng thức cơ thể tươi mới 3D sống động ở khoảng cách gần như thế, đột ngột không chịu nổi kích thích, bất giác lùi lại nửa bước.

Nửa giây sau, nhìn ánh mắt trong sáng và ngay thẳng của Trang Lân, anh lại cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá.

Bình thường không nhận ra, bây giờ cởi quần áo Quan Lan mới phát hiện dáng người Trang Lân rất đẹp. Vai rộng lưng dài, đường nét cơ bắp không hề cuộn cuộn mà đẹp tuyệt trần, da trắng như sứ, như thể phát sáng. Cảm xúc khi chạm vào cũng là thượng đẳng – từ cổ đến vai, lại từ cơ thang theo dọc cột sống xuống hông, đều là dẻo dai và đàn hồi chỉ người trẻ tuổi mới có.

Một phút này, vì để khống chế cảm xúc trong phạm vi bình thường mà Trang Lân đã phải dùng hết diễn xuất của cả đời mình.

Cậu cảm giác thấy bàn tay Quan Lan xoa trên hai khối cơ lưng của mình rất lâu, thâm tự cho mình một like. Bài tập chống đẩy cấp tốc trước khi đến đây đúng là không uổng phí.

Chỉ mong lần sau khi anh chạm vào hai khối cơ ấy, thì sẽ không phải là xoa nữa, mà là *cào*.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, ngay lập tức cậu cảm thấy mình thật hạ lưu, lặng lẽ đổ tai.

Quan Lan vặn nắp lọ kem chống nắng đưa cho Trang Lân, còn chưa thoả mãn vỗ thêm một phát vào lưng cậu, phát ra tiếng *bộp* giòn tan: “Trước không nhận ra, đáng đẹp quá nhỉ.”

Trang Lân bị anh vỗ mà mềm hết cả người.

Trang Lân: “Tôi cũng thoa kem cho anh nhé?”

Chẳng biết có phải vì nguyên nhân tâm lí hay không, cậu cảm thấy giọng mình đang run.

Quan Lan: “Không cần, tôi không cởi áo đâu.”

Đề nén thất vọng to lớn trong lòng, Trang Lân vẫn chưa từ bỏ ý định: “Biển đẹp như thế mà anh không xuống nước chơi à?”

Quan Lan: “Nghỉ phép ở trong lòng tôi, là tìm một nơi phong cảnh đẹp như tranh vẽ, không khí trong lành, chả làm gì cả, chỉ nằm thẳng căng ba ngày.”

Quý Tiễn Lâm^[1] từng nói, tôi xem phụ nữ chơi bóng rổ, chỉ để ngắm cặp giò của họ.

[1] Quý Tiễn Lâm (1911 – 2009): Là một nhà Phật học, Đông phương học, ngôn ngữ học, sử học, văn học, quốc học, giáo dục học và hoạt động xã hội học nổi tiếng thế giới.

Mà một công ti giải trí lớn đi du lịch biển tập thể, sẽ có đủ các loại giò đẹp.

Trang Lân nghĩ, được rồi, dù sao cũng coi như thấy được hai cặp giò, những chỗ khác chờ sau này từ từ ngắm.

Vừa thẳng vừa trắng, là một cặp giò đẹp.

Quan Lan quả thật tìm một chỗ tốt trên bờ cát, trải ghế ra, bắt đầu nằm xuống.

Trang Lân cố ý đi đến ngồi xuống cạnh Quan Lan tán gẫu, hoặc là không nói gì cả, hai người lặng lẽ phơi nắng, cũng rất thoải mái. Nhưng là một người có trình độ tiếng Anh cao siêu, rất nhanh, cậu đã bị những người thích đi thăm thú đây đó kéo theo làm phiền dịch.

Quan Lan tựa lưng vào ghế nằm trên bãi cát, nhìn trời cao nước xa, hải âu đập sóng, cảm thấy tâm trí căng thẳng dần dần giãn ra.

Cách đây không xa, hai bé gái đang ngồi xây lâu đài cát cùng nhau. Một người là Lâm Thi Trạch, người còn lại Quan Lan không nhận ra, nhưng anh đoán là con gái Tề Phi. Bởi vì trong cả đám người lớn ở đây chỉ có hai cô bé này, cũng bởi vì, hai bà mẹ đang ngồi tán gẫu bên cạnh.

Lâm Tuyết Văn và Tề Phi hơn kém nhau mười mấy tuổi, nhưng đúng như lời Trang Lân nói hôm qua, thoát nhìn hai người như bạn cùng trang lứa.

Trông thấy Quan Lan, Lâm Tuyết Văn gọi anh: “Chú ở đây ngó nghiêng cái gì, qua đây nói chuyện đi.”

Hai bà mẹ thảo luận kinh nghiệm nuôi con gái, một người độc thân như anh chen vào nói được cái gì?

Nhưng sự phụ đã lên tiếng gọi thì lẽ tất nhiên anh phải đến ngay, thế là nhanh chóng đi qua.

Lâm Tuyết Văn: “Bọn chị vừa mới nói chuyện Trang Lân đấy.”

Quan Lan: “Chị cũng cảm thấy Trang Lân rất tốt chứ?”

Lâm Tuyết Văn: “Ừ. Trong số người mới chú kí năm nay, chị thấy cậu ấy là tốt nhất.”

Quan Lan: “Vậy em sẽ về nói với sếp, Trang Lâm là do em phát hiện, sau này tiền cậu ấy kiếm được, em phải được chia hoa hồng.”

Lâm Tuyết Văn: “E là Bội Ninh không đồng ý đâu. Hay là chú bàn với Trang Lâm xem, cậu ấy có chịu trích ra một phần thu nhập cho chú hay không.”

Tề Phi: “Tôi thấy được đấy, để tôi bảo nó nhé.”

Quan Lan cười: “Thôi thôi, trở về lại có tin đồn là quy tắc ngầm chưa đủ, còn muốn lừa tiền nữa, quỷ hao sắc kiêm Châu lột da^[2], cái tên như vậy cũng hay quá rồi.”

[2] Châu lột da: Tên thật là Châu Xuân Phú, là nhân vật địa chủ độc ác trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo.

Lâm Tuyết Văn: “Ồ kìa, ra chú cũng biết quan tâm danh tiếng cơ đấy, không phải là chú chả thèm để ý tí gì luôn à?”

Quan Lan: “Khụ, dù sao cũng là danh tiếng của mình, sao mà không quan tâm tí gì được.”

Lâm Tuyết Văn: “Không cần quan tâm. Chúng ta kiếm cơm bằng bản lĩnh của mình, không cần quan tâm sắc mặt của ai cả.”

Lời này nghe mà thoải mái. Anh đang định tán đồng thì nghe Lâm Tuyết Văn nói tiếp: “Chú vẫn chưa kết hôn, thích yêu ai thì yêu, thích đổi mấy người thì đổi, không trái đạo đức không trái pháp luật, lời của tiểu nhân, không cần phải để ý đến.”

...Quan Lan đúng là không biết nên cảm động nay lúng túng nữa.

Tề Phi: “Đúng vậy. Làm người làm việc, chỉ cần không thẹn với lòng là được.”

Quan Lan rưng rưng mà đón nhận hình tượng này: “Không sai, tôi cũng nghĩ thế.”

Tề Phi rất thức thời, biết hai thầy trò họ muốn nói ít chuyện riêng, trò chuyện thêm một lát thì đi sang bên cạnh chơi cùng mấy đứa nhóc.

Lâm Tuyết Văn: “Những lời chị nói với chú lần trước, chú đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Cơ bản là chưa.

Lần trước Quan Lan cũng chỉ sầu não mất hai ba ngày, sau đấy thì quên sạch y như cá vàng.

Lâm Tuyết Văn: “Chị cũng không phải cố ý nhằm lúc chú nghỉ phép nhắc lại chuyện này làm chú mất vui – nhưng mà, chú có muốn tự mình làm ông chủ không?”

Quan Lan: “Gì cơ ạ??”

Lâm Tuyết Văn: “Đừng ngạc nhiên thế chứ? Từ trước đến nay chú chưa từng nghĩ đến chuyện ‘tự lập môn hộ’ à?”

Quan Lan thật thà nói: “Chưa từng luôn.”

Lâm Tuyết Văn: “...Vậy bây giờ chú nghĩ đi.”

Quan Lan: “Đầu tiên, em không có tiền.”

Lâm Tuyết Văn: “Đây là vấn đề chú khỏi cần lo lắng nhất. Chú ở trong giới lâu năm có được danh vọng và mối quan hệ như thế, lẽ nào không kéo được mấy chục triệu đầu tư hay sao? Chị làm sư phụ, trước đầu tư cho chú mười triệu nhé?”

Quan Lan: “Chị nghiêm túc hỏi sư phụ?”

Lâm Tuyết Văn: “Đang yên đang lành chị đùa chú làm gì? Chú tưởng chị giống chú chắc?”

Quan Lan: “Em làm sao mà làm ông chủ được?”

Lâm Tuyết Văn: “Bây giờ dưới trường chú có khoảng một trăm người, tự chú làm ông chủ thì cũng không khác mấy hiện tại, bên trên còn ít đi một người, tự do hơn nhiều.”

Quan Lan: “Nhưng áp lực cũng nhiều lắm luôn! Trên có nhà đầu tư và cổ đông chỉ tay bắt em kiếm tiền, dưới có khoảng một trăm nhân viên chỉ tay bắt em trả lương, áp lực này cũng lớn quá.”

Lâm Tuyết Văn: “Thế cho nên, có được có mất, còn phải xem bản thân chú.”

Quan Lan: “Em phải... Em phải suy nghĩ cẩn thận đã.”

Lâm Tuyết Văn: “Lần này phải nghĩ thật đấy, đừng như lần trước, xoay người cái là quên luôn.”

Quan Lan: “Vâng vâng, nhưng mà, phải chờ em nghỉ phép xong rồi mới nghỉ.”

Lâm Tuyết Văn: “Khoan, chị vẫn còn chuyện khác.”

Chuyện khác của Lâm Tuyết Văn, không ngờ lại là muốn anh thu nhận cậu con trai lớn Dương Vũ Trạch của mình.

Lâm Tuyết Văn: “Hồi cấp hai nó đòi nghỉ học chính là vì chuyện này, nó muốn làm âm nhạc. Lúc ấy ba nó thương lượng với nó, đồng ý cho nó làm, với điều kiện là phải học hành chăm chỉ, học đến mười tám tuổi. Vốn chỉ là kế hoãn binh, cứ nghỉ qua hai năm nó sẽ quên, không ngờ thằng nhóc này rất kiên định, năm nay tốt nghiệp Trung học, lại bảo anh chị là muốn đi hát. Ba nó cũng không thể nuốt lời, đồng ý cho nó đi hát một năm, bằng giờ này năm sau mà không có thành tích gì, thì phải ngoan ngoãn lăn ra nước ngoài học.”

Quan Lan: “Hiếm khi thằng bé có hứng thú với âm nhạc, nếu có năng khiếu thật thì cứ để nó chơi thử hai năm.”

Lâm Tuyết Văn phát tay: “Không phải thế. Chị là mẹ ruột nó, lại còn làm trong nghề, sao mà không nhìn ra được chứ. Trên đường đi chị vẫn nghe Trang Lân hát, nó kém xa Trang Lân. Nếu nó không phải con trai chị thì theo tiêu chuẩn của chú, chắc chắn chú sẽ ngứa mắt nó. Chú cũng không cần phải nể mặt chị mà nâng đỡ nó làm gì, cứ dạy dỗ sao cũng được, để nó thấy được núi cao còn có núi cao hơn.”

Ý trong lời này Quan Lan nghe hiểu, hướng dẫn là phụ đã kích là chính, nhất định phải đánh tan nhiệt tình của cậu cả nhà họ Dương, dập tắt ngọn lửa tình yêu âm nhạc hừng hực cháy, cuối cùng khiến cậu phải ngoan ngoãn lăn đến Ivy League^[3] học, thực hiện bổn phận của con nhà tài phiệt.

[3] Ivy League: Tên gọi của nhóm tám trường Đại học, viện Đại học có hệ thống triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo hàng đầu nước Mỹ.

Quan Lan: “Biết rồi sư phụ, cứ giao cho em.”

Tâm trạng Quan Lan không bình tĩnh, bên chỗ Trang Lân lại càng mưa to gió lớn ầm ầm.

Trang Lân không biết Dương Bội Thanh lên cơn gì, rốt cuộc đến lần thứ tám Dương Bội Thanh nói bóng nói gió về quan hệ giữa cậu và Quan Lan, không kiềm chế được xúc động muốn cãi nhau với sếp nữa: “Dương tổng, tôi có thể hỏi anh câu này được không, anh đây là để ý tôi hay là để ý Quan Lan vậy?”

Dương Bội Thanh bị cậu hỏi đến đơ cả người, cũng không nổi giận mà chỉ thở dài: “Tất cả đều không phải... Là vợ của tôi để ý Quan Lan.”

Ban đầu Trang Lân không get được ý nghĩa của câu này, cậu cứ tưởng vợ Dương Bội Thanh là fan của Quan Lan.

Dương Bội Thanh: “Quan Lan và Trần Cẩm từng bên nhau, cậu có biết không?”

Trang Lân: ...

Dương Bội Thanh: “Không, không thể nói là từng bên nhau được, cứ bảo là chia tay rồi, ai mà biết được chứ?”

Trang Lân: “...Bây giờ Quan Lan độc thân.”

Dương Bội Thanh nhìn cậu chằm chằm: “Cậu chắc chắn chứ?”

Trang Lân: “Dương tổng, tôi từng quay chương trình chung với họ, tôi cảm thấy họ không giống một đôi, mà giống bạn bè cực kì thân thiết hơn.”

Dương Bội Thanh cười lạnh mấy tiếng, nhìn Trang Lân bằng ánh mắt “thanh niên đúng là ngây thơ tới mức đáng thương”: “Mất thấy chắc gì là thật, cậu dám quay về hỏi Quan Lan không?”

Nội tâm Trang Lân rung động mạnh.

Dáng vẻ của Dương Bội Thanh chắc chắn đến vậy, tức khắc đập tan suy đoán vốn cũng chẳng vững vàng gì của cậu. Nhớ lại những lúc Quan Lan Trần Cẩm chung đụng thì càng cảm thấy đâu đâu cũng đầy mờ ám.

Ex của Quan Lan, trái là ca vương trong giới âm nhạc, phải là người dẫn show nổi tiếng. Đường tình cảm của mình, còn có thể điên đảo hơn nữa không đây?

24. Chương 24: Cứu Rỗi Nền Âm Nhạc Hoa Ngữ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trao trái tim và linh hồn anh cho em, em sẽ trả về cho anh cuộc đời màu hồng.

Đêm cuối cùng ở Saipan, mọi người trong Thiên Long tụ tập chung một chỗ, mở hội làm thơ khúc thuỷ lưu thương[1] – không, phải là mở party đồ nướng bãi biển mới đúng.

[1] Khúc thuỷ lưu thương: Là một tập tục truyền thống của TQ cổ đại. Vào ngày tỵ tháng ba âm lịch, sau khi cử hành lễ cúng thì mọi người sẽ ngồi ở hai bên bờ sông, thả một ly rượu lên ván hay bè gì đó trên mặt

nước. Ly rượu dừng lại ở trước mặt ai thì người đó sẽ cầm lấy uống, mục đích là để loại trừ tai hoạ.

Trước tình cảnh này, Trang Lâm hết sức xúc động.

Trang Lâm: “Anh còn nhớ không, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, là trong bữa tiệc đồ nướng ở nhà anh.”

Quan Lan: “Nhớ chứ, hai mắt của cậu cứ như mọc trên trời, nhìn tôi khinh ơ là khinh.”

Trang Lâm: ...

Quả tự vả này hơi bị đau đấy.

Quan Lan: “Nhưng mà sau này càng ngày càng hiểu chuyện dần, tiến bộ hơn nhiều lắm.”

Trang Lâm càng bực mình hơn. Quan Lan cứ nói với cậu bằng cái giọng như chủ nhiệm lớp cấp ba với học sinh cưng. Tôi không có hiểu chuyện tí nào hết! Anh mà thấy được những suy nghĩ không hiểu chuyện trong đầu tôi, chưa biết chừng còn sợ tới nỗi phải nhảy xuống biển mà bơi về nước í!

Phải làm sao mới chuyển đổi được sang danh phận đúng đắn đây? Ngay cả cởi quần áo cũng không được!

Trang Lâm cảm thấy chuyện này cần phải thực hiện càng sớm càng tốt, đừng chân ở “friend zone” quá lâu rất dễ rơi vào tình cảnh bị kịch tiến thoái lưỡng nan.

Trang Lâm cảm nhận sâu sắc mối tương tự này của mình ập đến quá mức muộn màng. Nếu năm nay mình mười bảy tuổi thì còn bần khoản méo gì, chắc chắn là hai lạng rượu vào bụng, mượn rượu giả điên, trực tiếp tông cửa đẩy người ra xoạc, ngày mai thế nào là chuyện của ngày mai. Nhưng cậu của tuổi hai mươi tư, cùng lắm cũng chỉ dám ô một tí trong đầu cho thoả nỗi lòng, không thể không nghĩ đến ngày mai được.

Dần dần, party tiến hành đến phần cao trào múa hát tưng bừng, tiếng đàn banjo phiêu theo gió biển. Quan Lan uống hai ly rượu, cảm thấy mặt mũi bốc lên não bộ như thể đang bay trên một đám mây bông bênh, bèn quay về phòng.

Chân trước anh vừa vào phòng, chân sau Trang Lâm đã vào theo anh.

Quan Lan: “Sao về sớm thế, không chơi thêm nữa à?”

Trang Lâm: “Chả có gì vui cả.”

Quan Lan trêu: “Thanh niên gì mà tính tình cứ như ông già thế.”

Trang Lâm: “Không quen thân ai, cũng chả có hứng.”

Quan Lan: “Chẳng ai mới sinh mà đã quen thân nhau cả, đây là cơ hội làm quen rất tốt còn gì?”

Trang Lâm: “Tôi khác anh – anh là kiểu người thích xã giao, thích đông người thích náo nhiệt. Tôi là kiểu người thích một mình, nói chuyện với người không quen biết gì, tôi thấy khó chịu lắm.”

Quan Lan: “Được rồi, vậy tôi vào phòng, cậu cứ một mình đi.”

Trang Lâm: “Đâu có bảo anh. Nói chuyện với anh, càng lâu càng vui.”

Nhìn đôi mắt đen sáng của cậu, chẳng hiểu sao Quan Lan cảm thấy trái tim mềm nhũn.

Quan Lan: “Câu này của cậu làm lời bài hát rất hay, mau ghi lại đi.”

Trang Lâm: “Cần gì phải ghi. Những câu như thế trong lòng tôi còn nhiều lắm, có cần nói cho anh nghe mười câu luôn không?”

Quan Lan: “Thôi đừng, cậu cứ tổng hợp đi, cổ mà tổng hợp thành một bài luôn. Đừng phí phạm ở chỗ tôi làm gì.”

Trang Lâm: “Anh có muốn nghe tôi hát không?”

Quan Lan: “Gì cơ?”

Trang Lâm: “Khách sạn cao cấp có khác, trong phòng còn có cả đàn piano. Tự dưng tôi lại muốn hát, anh có muốn nghe không?”

Quan Lan: “Được, nhân lúc còn chưa phải mua vé vào cửa để nghe cậu hát.”

Trang Lân: “Cứ xem như đáp lễ hôm nọ anh hát cho tôi nghe đi, tuy không phải do tôi tự viết, nhưng tôi chưa đăng lên mạng lần nào, cũng chưa hát cho người khác nghe, miễn cưỡng thì cũng coi như công bằng. Hơn nữa anh nói tôi nửa tây nửa ta, đến bây giờ tôi vẫn nhớ – kiểu gì cũng phải cho anh chiêm ngưỡng cái chất ‘tây’ của tôi mới được.”

Rất nhiều năm sau, Quan Lan vẫn còn nhớ mãi ánh trăng trên đảo Saipan hôm ấy, cùng với chàng trai đánh đàn tặng anh dưới trăng.

“Quand il me prend dans ses bras

Qu’ll me parle tout bas

Je vois la vie en rose.”

Đó là một ca khúc xưa cũ, mang tên “La Vie en Rose”. Tiếng Pháp vẫn luôn quyến rũ nồng nàn một cách tự nhiên, giọng của Trang Lân thấp hơn bình thường hai tông, lại tạo nên vẻ dịu dàng khác biệt.

Khi em ôm anh vào lòng, anh kề tai em thì thầm, em nhìn thấy cuộc đời màu hồng.

Bài hát này, Trang Lân chưa từng hát cho ai nghe, nhưng đã luyện tập vô số lần. Bắt đầu từ thời niên thiếu, hàng đêm ôm ấp nhớ nhung màu hồng, nắn chỉnh phát âm cho từng âm tiết, trau chuốt cao độ cho từng nốt nhạc, mang theo tưởng tượng lãng mạn về tình yêu của cậu, để một ngày mai sau, sẽ hát khúc ca này cho người yêu nghe.

Dưới ánh trăng nơi đất khách, cậu không hề chuẩn bị, nhưng cũng đã chuẩn bị rất nhiều năm.

“When you kiss me, Heaven sighs

And though I close my eyes

I see la vie en rose

Give your heart and soul to me

And life will always be

La vie en rose.”

Trao trái tim và linh hồn anh cho em, em sẽ trả về cho anh cuộc đời màu hồng.

Quan Lan cảm thấy chắc chắn mình say rồi, nếu không sẽ chẳng thể nào giải thích trái tim loạn nhịp lúc này.

Người đang cất tiếng hát đó, chẳng hiểu tại sao khiến anh không dám đối diện, nhưng lại khiến anh chẳng thể rời mắt.

Đời này anh đã từng nghe rất nhiều tình ca, đây là bài hay nhất.

Bài hát này không có cao trào dữ dội, chỉ là lời thổ lộ dành tặng người yêu. Nhưng Quan Lan cảm thấy, phím đàn dương cầm thể như đánh thẳng vào tim anh, từng câu từng chữ rung động huyết mạch anh, khiến trái tim anh đập mạnh.

Khi khúc ca đi đến nốt nhạc cuối cùng, khoảnh khắc Trang Lân ngoảnh lại nhìn thẳng vào mắt anh, tất cả tâm sự giấu kín, sợ hãi âm thầm, đều được phơi bày dưới ánh trăng và trong gió biển.

Trên đời có hai thứ không thể che giấu được, đó là cơn ho và tình yêu.

Chỉ có tiếng hát sẽ không nói dối.

Trang Lân: “Thế nào?”

Quan Lan nói khẽ: “Rất hay.”

Trang Lân: “Chỉ mỗi rất hay thôi à? Lúc làm giám khảo trên tivi anh đâu có thế, tôi tốn biết bao công sức, ít nhất cũng phải bình luận một trăm chữ mới không phụ lòng tôi chứ?”

Quan Lan: “Khi trước tôi nói cậu hát không động lòng người, là tôi không đúng.”

Trang Lân: “Khi trước anh không nói sai, bây giờ cũng không nói sai. Trước đây tôi không hề muốn động lòng ai cả.”

Bỗng nhiên Quan Lan thấy sợ phải nghe cậu nói tiếp.

Quan Lan: “Sáng mai bay rồi, vẫn nên nghỉ sớm thì hơn.”

Anh gần như chạy trốn chết.

Hôm sau về nước, Trang Lân xách canh đậu phụ cá diếc đi tìm Quan Lan.

Cậu biết mình hơi lười, cũng bởi đây là món canh tốn ít công sức và thời gian nhất. Nhưng cậu không thể chờ thêm giây phút nào nữa, một đêm đã là giới hạn của cậu rồi.

Cậu tự nhận thấy khi ở Saipan đã đạt được bước tiến quan trọng mang tính đột phá, cần phải “rèn sắt khi còn nóng” mới được.

Lúc Trang Lân đến công ti thì Quan Lan đang họp. Trang Lân bèn ngồi ở cửa văn phòng anh, tán gẫu có chủ đích với trợ lý của anh.

Nhậm Hiểu Phi đã có thể bình tĩnh, coi việc Trang Lân xách theo cặp lồng đến là một chuyện hết sức bình thường.

Trang Lân: “Hôm nay đi làm, tâm trạng anh ấy thế nào?”

Nhậm Hiểu Phi: “Cực kì bình thường luôn.”

Trang Lân không hài lòng với đáp án này lắm: “Thế nào gọi là bình thường?”

Nhậm Hiểu Phi: “...Tức là đi làm giống như mọi ngày vậy á. Em làm việc dưới trưởng anh ý lâu như thế, chỉ có một lần duy nhất anh ý không bình thường thôi. Lần đấy kéo dài hai tháng lận.”

Trang Lân: “Lần đó là tại sao?”

Nhậm Hiểu Phi: “Em không biết, ai dám hỏi chứ. Tụi em đều đoán là anh ý thất tình.”

Trang Lân: “...”

Tự dưng Nhậm Hiểu Phi nổi hứng tám phét: “Hồi đó ý, có một ca sĩ người lai Trung Nga, trúa ui, ngoại hình trời phú, phải gọi là đẹp thôi rồi, từ trên xuống dưới toàn là tiên khí. Giọng hát cũng thế, cao độ như giông bão, ngân một phát lên tận quang tám, mặt không đỏ thỏ không nhanh, chẳng mệt tí nào. Hát tiếng nước ngoài phải gọi là đỉnh thôi rồi, thế mà mở miệng nói tiếng Trung thì toàn âm vị Đông Bắc, moe đến mức cô nào cô nấy như điên đảo.”

Trang Lân: “...Ngay cả tiếng phổ thông cũng không nói được, có gì đâu mà moe?”

Nhậm Hiểu Phi: “Ày, chắc là ‘moe ngược’ đó. Mẹ người ta là người Đông Bắc, lại không lớn lên trong nước, không phải có khẩu âm là bình thường lắm à?”

Thật ra Trang Lân lẩn lộn trong giới giải trí lâu như thế, sao lại không biết “moe ngược” là gì cơ chứ. Nhưng cả người cậu cứ thấy khó chịu, thế là xù ra mấy chiếc gai: “Người tài giỏi như thế, sao từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe?”

Nhậm Hiểu Phi: “Con nhà tài phiệt, ra đĩa nhạc để chơi thôi, cũng không muốn vào giới giải trí, chơi xong thì quay về Nga thừa kế gia sản rồi.”

Nhậm Hiểu Phi: “Ban đầu em cũng không thấy Quan tổng nhà tụi em đối xử đặc biệt gì với người này, anh biết anh ý là người thế nào mà, coi trọng ca sĩ nào thì toàn như vậy, đưa đi ăn đưa đi chơi, hỏi han ân cần, săn sóc hết mực, trông cứ như là yêu người ta rồi ý. Nhưng mà như thế không phải là muốn lên giường với người ta, cũng không phải muốn theo đuổi người ta, tất cả chỉ có ý là: “Chàng trai, tôi coi trọng cậu, tôi muốn viết ca khúc cho cậu, cậu đồng ý cứ rồi nền âm nhạc Hoa ngữ với tôi chứ?”

Trang Lân cảm thấy có vô số vết đạn tạc trên người mình.

Già mà “anh biết anh ý là người thế nào mà”, tôi đây đánh biết gì hết, cậu có dám cho tôi biết sớm hơn dù chỉ là trước đây một tháng thôi không?

Nhậm Hiếu Phi: “Kết quả sau khi cậu ta đi, Quan tổng nhà tụi em hồn bay phách lạc, tâm trạng phải gọi là suy sụp luôn. Qua hai tháng vẫn chưa vực dậy được tinh thần, viết nhạc thì u ám hết nỗi, lúc đấy em mới nhận ra, có lẽ đấy là chân tình.”

...Hay lắm, giờ lại giết ra một ‘ánh trăng sáng’ người ngoại quốc nữa chứ!

Tại sao người khác yêu dễ như ăn bánh, còn Trang Lân cậu yêu, lại khó như ở địa ngục thế này!

Đang nói chuyện thì Quan Lan hợp xong trở lại.

Vừa nhìn thấy anh là Trang Lân điều chỉnh lại tâm tình mình ngay. Nói thật, một ‘ánh trăng sáng’ sẽ mãi mãi không xuất hiện lại thì cũng giống như người chết. So với những tình địch hàng thật giá thật, tình địch nghi ngờ và tình địch ngầm, thì người này chẳng đáng để vào mắt.

Nước đến chân rồi, phải cố mà nhảy thôi.

Đi theo Quan Lan vào phòng làm việc, Trang Lân đặt cặp lồng lên bàn của anh.

Trang Lân: “Tối qua anh nghỉ ngơi thế nào, còn bị lệch múi giờ không?”

Quan Lan trả lời ngắn gọn: “Cũng tạm.”

Trang Lân: “Anh không hỏi tôi ngủ thế nào à?”

Dứt lời cũng chẳng đợi Quan Lan hỏi mà tự mình trả lời luôn: “Tôi ngủ cũng khá ngon, chỉ nằm mơ hơi nhiều thôi.”

Quan Lan: “...Tôi sẽ không hỏi cậu nằm mơ thấy gì đâu.”

Trang Lân: “Anh thấy lần này chơi thế nào? Hồi trước ở Mỹ tôi từng có cơ hội đi Saipan một lần, nhưng mà cảm thấy tẻ nhạt nên từ chối, bây giờ mới thấy hoá ra chơi cũng vui phết...”

Quan Lan: “Trang Lân.”

Trang Lân: “Thấy hơi hối hận vì hồi đi học không tận dụng ra ngoài thăm thú nhiều hơn, đến khi đi làm lại chẳng có cơ hội. Lần du lịch tiếp theo, cũng không biết là bao giờ nữa...”

Quan Lan: “Trang Lân.”

Trang Lân dừng lại, nhìn khuôn mặt Quan Lan, trái tim dần dần trùng xuống.

Quan Lan: “Canh tôi nhận, cảm ơn cậu. Hai tháng sau bắt đầu chuẩn bị album đầu tay cho cậu. Trong hai tháng này, cậu tập trung làm việc, đừng đến tìm tôi nữa.”

Trang Lân như thể rơi vào hầm băng, đông cứng tại chỗ.

25. Chương 25: Tư Vấn Tình Cảm Cho Bạn Nói Khó

Hai mươi năm sau anh chưa lấy chồng tui chưa lấy vợ, thì hai chúng ta về với nhau nhé.

Khi Quan Lan về đến nhà, không ngờ Trần Cẩm vẫn còn ở.

Cho dù anh đã biết từ lúc về nhà hôm qua rồi, nhưng vẫn không kìm được sỉ vả: “Anh nghiện ở nhà tôi rồi à, phải thu tiền thuê phòng của anh mới được!”

Nhưng Trần Cẩm vừa nhìn đã thấy chiếc cặp lồng trên tay anh – món đồ cũ bự như thế, muốn không chú ý cũng rất khó: “Ế, lại cái nữa à? Đừng bảo Trang Lân nấu canh một lần thì mua cặp lồng một lần đấy nhé? Bếp nhà anh cũng sắp hết chỗ để đồ rồi, anh ăn canh xong mà chẳng biết đường trả cặp lồng cho người ta gì cả.”

Quan Lan buông tiếng thở dài: “Anh thắng rồi.”

Trần Cẩm: “Gì cơ?”

Quan Lan: “Canh của cậu ấy, đúng là cậu ấy tự mình nấu.”

Trần Cẩm ngửi được mùi hóng hớt: “Sao anh biết?”

Quan Lan để cặp lồng xuống, kể cho Trần Cẩm nghe chuyện ở đảo Saipan và chuyện xảy ra sáng hôm nay.

Nghe xong, Trần Cẩm thoáng chốc cạn lời.

Trần Cẩm: “Đôi lúc tôi cảm thấy, có lẽ hai ta chẳng chung một loài. Tôi cũng muốn hiểu anh lắm, nhưng lần này tôi không hiểu nổi anh thật – khó khăn lắm mới có một người tiềm năng như thế, rồi cuộc anh ngứa mắt người ta chỗ nào mà lại từ chối người ta?”

Quan Lan: “...Nhỏ tuổi quá.”

Trần Cẩm: “Lí do này tôi cho âm điểm. Không phải cậu ấy đã thành niên nhiều năm lắm rồi à? Làm gì đến mức khiến anh phải thấy tội lỗi?”

Quan Lan: “Tôi không thể thác loạn với ca sĩ ở dưới trướng mình được.”

Trần Cẩm: “Cậu ấy muốn yêu đương với anh, hay là muốn thác loạn với anh?”

Quan Lan: “...Đột ngột quá, tôi chưa chuẩn bị tâm lí.”

Trần Cẩm: “Giờ ời là giờ, anh còn muốn chuẩn bị thế nào nữa? Có phải là đi di dân lĩnh giấy chứng nhận với cậu ấy ngay đâu, thậm chí còn không cần anh phải chấp nhận ngay, anh cứ để cậu ấy theo đuổi trước, cho mỗi người một cơ hội thì có sao đâu nào?”

Quan Lan: “Anh nói vậy nghe cũng hợp lí, xem ra tôi sốc nổi quá rồi.”

Trần Cẩm: ...

Quan Lan: “Lúc tôi vừa nhìn ánh mắt cậu ấy, thì lập tức tim đập liên hồi. Thật sự, tôi không biết cậu ấy có suy nghĩ kiểu đó từ bao giờ, còn nghiêm túc vậy nữa, tôi cảm thấy không chịu đựng nổi. Tôi không thể đáp lại cậu ấy một cách công bằng, lại còn tổn thương cậu ấy, thế không phải khổ nạn lắm ư?”

Trần Cẩm: “Anh. Thánh. Mẫu. Quá. Đấy.”

Quan Lan: ...

Trần Cẩm: “Để tôi chỉnh lại tam quan cho anh này. Cậu ấy thích anh mà anh không thích cậu ấy, đó không phải là lỗi của anh. Cho dù cậu ấy theo đuổi anh mười năm hay tám năm, anh vẫn không sao thích được cậu ấy, đây cũng không phải lỗi của anh. Cậu ấy là một người trưởng thành, không có ai phải phụ trách tình cảm của cậu ấy cả.”

Quan Lan: “Tôi hiểu hết chứ, tự mình thâm nghĩ hiểu rất rõ ràng, nhưng cứ đến lúc là lại co đầu rụt cổ.”

Quan Lan tuyệt vọng bưng mặt: “Có phải tôi sẽ cô đơn đến già luôn không?”

Quan Lan: “Hai chúng ta giao hẹn đi, nếu như đến năm mươi tuổi mà cả hai vẫn còn độc thân, vậy chi bằng...”

Đây là giao hẹn cao cấp nhất giữa bạn thân với nhau: Hai mươi năm sau anh chưa lấy chồng tui chưa lấy vợ, thì hai chúng ta về với nhau nhé.

Trần Cẩm: “Chi bằng tìm một viện dưỡng lão sang chảnh cho anh, anh yên tâm, tôi trả tiền giúp anh.”

Quan Lan: “...Vậy còn anh?”

Trần Cẩm: “Tất nhiên là về một nhà với cái tên ‘tổng tài bá đạo’ *mười tám centimet* của tôi rồi.”

Quan Lan: Giờ sao, bạn bè kiểu này tui ghét cần.

Trần Cẩm: “Anh yên tâm, chuyện của Trang Lân vẫn chưa xong đâu. Anh cứ đợi đấy.”

Hai người chia nhau canh đậu phụ cá diếc trong hạnh phúc.

Trần Cẩm: “Nói thật, tay nghề cậu ấy thế này, anh cưới về cũng chả thiệt đâu.”

Quan Lan: “Tôi đâu có tìm người giúp việc, chọn tay nghề làm gì.”

Trần Cẩm: “Cũng đúng, vẫn là kĩ thuật trong phương diện khác quan trọng hơn.”

...Quan Lan vờ như không nghe thấy gì hết.

Trần Cẩm: “Đúng rồi, tuần sau tôi không ở đây, đừng nhớ tôi quá đấy nhé.”

Quan Lan: “Cuối cùng anh cũng chịu về nhà rồi à?”

Trần Cẩm: “Không đâu. Tôi phải đi ghi hình chương trình ở đài truyền hình Phong Thần.”

Quan Lan: “Gameshow mới à?”

Trần Cẩm: “Không phải, là chương trình phỏng vấn, hợp tác với Hạ Vân.”

Hạ Vân cũng xem như nữ MC hàng đầu trong số các đài địa phương hiện nay, xuất thân từ biên tập viên chương trình thời sự, năm gần đây cũng chen chân vào giới giải trí, nhưng tổng thể vẫn là phong cách nghiêm túc tường thuật tại chỗ, thế nên Quan Lan hết sức ngạc nhiên.

Quan Lan: “Anh muốn chuyển đổi hình tượng à?”

Trần Cẩm: “Từ từ mà tiến thôi, để rải đường cho mai sau nữa. Bây giờ chưa đến ba mươi vẫn còn ưỡn mặt giả ngu được, sau ba lăm tuổi mà còn đi theo hình tượng này, không phải sẽ gượng lắm à.”

Quan Lan: “Thế là sau này không giả ngu nữa?”

Trần Cẩm: “Cũng không thể dùng một cái quay đầu ngay được, cứ dần dần giảm độ ngu xuống thôi.”

Quan Lan thế mới biết, trong đầu Trần Cẩm không chỉ có công tắc IQ mà còn có van xả IQ, có thể khống chế mức độ IQ, đúng là trâu vật vã.

Quan Lan ngẫm nghĩ: “Anh đã có ý chuyển hình, nếu vẫn còn thích hát, tôi có thể lấy giá bạn bè, một trăm hai mươi phần trăm thôi.”

Trần Cẩm: “...Một trăm hai mươi phần trăm, không phải là cao hơn cả giá mua vào à?”

Quan Lan: “Ừ, chẳng phải là còn có tiền thuê phòng mấy ngày của anh còn gì.”

Trần Cẩm: Giờ sao, bạn bè kiểu này tui cũng ghét cần.

Quan Lan có kinh nghiệm trốn tránh hết sức phong phú, anh quyết chí muốn tránh ai thì sẽ như gió xuân tan vào mưa, không một dấu vết, cũng như gió xuân một đêm phiêu tám vạn dặm, chẳng còn ngày về.

Điều này khiến Trang Lân vô cùng tức giận.

Cậu có chết cũng không hiểu nổi tại vì sao.

Rõ ràng tất cả đang tiến triển hết sức thuận lợi, lúc trước ở Saipan, cậu nhìn phản ứng của Quan Lan, rõ ràng cũng có đôi chút hứng thú cơ mà! Kết quả quay đi lại hất ngay một xô nước lạnh, hất đến mức cậu ngu hết cả người.

Rốt cuộc là do cậu cả nghĩ, hay là... Hay là, Quan Lan không phải đang độc thân?

Buồn bực, cậu lướt Weibo, lướt đến một acc chuyên tư vấn đủ loại tình cảm.

“Chủ nhà ơi, người yêu cứ lúc lạnh lúc nóng với em, làm em không có cảm giác an toàn, anh ấy có tâm bệnh hay là bên ngoài có người khác rồi?”

Trang Lân ấn like.

“Chủ nhà ơi, nam thần khó theo đuổi quá, cảm thấy không kiên trì nổi nữa thì phải làm sao đây ạ?”

Trang Lân ấn like.

Cậu đọc hết tất cả các status của acc Weibo này, đọc cả bình luận trong status, càng đọc thì ấn like càng nhiều.

Like đến cuối thì quản lí gọi điện hỏi cậu: “Chú làm gì trên Weibo thế hả?”

Trang Lân nhìn lại, cậu đang dùng acc chính có dấu xác nhận chữ V vàng chói.

Trang Lân: ...

Bên dưới status của acc Weibo tư vấn tình cảm kia, toàn là bình luận kiểu: *“Fanclub Trang Lân ngang qua”, “Fan Trang Lân đến để lại dấu chân”, “Người qua đường bơi qua một phát”.*

Mà bên dưới status ở Weibo của cậu thì toàn là: *“Ha ha ha ha nam thần thất tình rồi à, thương quá đi”, “Ông xã đừng buồn vì cái loại hèn hạ lẳng lơ bên ngoài, hãy sà vào lòng em đi”, “Chờ má nhìn ảnh like cho mấy status mà tưởng tượng ra nội dung cả trăm nghìn chữ luôn, cầu xuất bản”, “Ha ha ha ha moe vĩ moe vĩ, tội mình có nên nhắc ảnh là quên đối acc rồi không”...*

Trang Lân: ...

Cuối cùng Tề Phi nói, đây không phải chuyện gì to tát, chú đăng một status tỏ ra moe là được.

Thế là Trang Lân đăng lên: “*Xin lỗi vừa đọc được bình luận của mọi người, xem tin giải trí quên không đổi acc.*” ”

Status này chớp nhoáng được Lý Ngạn Nghiêu share: “*Ha ha ha ha ha mà y như là thất tình ai rồi?*”

Bây giờ Trang Lân mới nhớ đến thằng bạn nổi khổ này của mình – có lẽ thằng này là người có kinh nghiệm tình trường phong phú nhất mình biết.

Tuy Trang Lân không đồng ý lắm với cách nhìn nhận chuyện tình cảm của gã, nhưng bây giờ đến bước đường cùng, chỉ đành hạ mình chịu thiệt, đưa ra câu hỏi tư vấn với Lý Ngạn Nghiêu.

Lý Ngạn Nghiêu: “Mày hỏi thế tao cũng méo biết trả lời sao, đầu tiên mày phải cho tao biết mày thích ai đã chứ.”

Trang Lân: “...Bắt buộc phải nói à?”

Lý Ngạn Nghiêu ra vẻ “cây ngay không sợ chết đứng”, như thể vốn dĩ không hề muốn nghe chuyện hóng hớt: “Tất nhiên, không thì làm sao tao vắt óc nghĩ ra sáng kiến giúp mày được.”

Thế là Trang Lân nói.

Lý Ngạn Nghiêu im lặng đúng mười phút.

Mười phút sau, gã gửi đến một câu: “Người anh em, mặt đau không?”

...Quả nhiên không nên hỏi gã!

Lý Ngạn Nghiêu: “Nhưng mà mày hỏi tao, cũng coi như hỏi đúng người rồi đấy.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Quan Lan và tao, vốn dĩ là cùng một hạng người.”

Trang Lân: “Tạm biệt, tao không muốn hỏi ý kiến mày nữa.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Mày nghe tao nói trước đã. Mày nhìn anh ta xem, có phải là ‘đi qua vụn bụi hoa, trên người chẳng vương lá’^[1], trông thì cứ tưởng kinh nghiệm tình trường phong phú lắm, thực tế lại chả có quan hệ nào ổn định lâu dài, có phải thế không?”

[1] Ý chỉ rất phong lưu đa tình.

Trang Lâm: “...Tao không biết.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Chắc chắn không nhầm đâu, mày từng nghe nói anh ta ở bên người nào lâu dài chưa?”

Lý Ngạn Nghiêu: “Tình hình cứ mãi yên ả kiểu đây, những lí do khác là che mắt cả thôi, lí do thật sự chỉ có một: Chưa chơi đủ.”

Trang Lâm: “Quá khứ tình cảm của anh ấy tao không biết, nhưng mà anh ấy không phải hạng người như lời đồn đại đâu.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Ấy ấy, ‘chơi’ này của tao là chơi theo nghĩa rộng, không phải là đùa giỡn tình cảm. Tức là, nếu một người bị một mối quan hệ tình cảm nghiêm túc bó buộc, chắc chắn người đó sẽ không được tự do như khi còn độc thân, phương diện nào cũng vậy. Bao năm qua anh ta như thế, chắc chắn đã tạo cho bản thân mình một cuộc sống và lối sinh hoạt thoải mái nhất, nếu chỉ vì một người khác mà phải thay đổi và thỏa hiệp, thì cũng khó chịu phết đấy.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Tức là, mày theo đuổi người ta không đúng cách.”

Nghe gã nói, Trang Lâm lại cảm thấy khá có lí: “Không đúng chỗ nào?”

Lý Ngạn Nghiêu: “Đồn dập quá. Không những đồn dập quá, mà còn suốt ngày đưa canh đưa nước, cứ như muốn xông vào cuộc sống của người ta, vừa tấn công đã nghiêm túc chết mẹ, chắc chắn là người ta dựng ngay hệ thống phòng thủ lên rồi.”

Trang Lâm: “Nghiêm túc mà còn không đúng nữa, chả lẽ phải lên giường trước mới được à?”

Lý Ngạn Nghiêu: “Bên cạnh anh ta có không biết bao nhiêu tiểu hoa tiểu cỏ tiểu yêu tinh, ai cũng nghĩ thế cả, cứ thực tập trước rồi chuyển sang chính thức sau. Vấn đề là số người chuyển sang chính thức chỉ có một, mày tự đặt mình vào chung toạ độ với đám người đó, biết phải cạnh tranh với bao nhiêu người không?”

Trang Lâm: “...Vậy thì phải làm sao?”

Lý Ngạn Nghiêu: “Với mấy người làm nghệ thuật như bọn mày, thì chỉ có một con đường thôi.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Tri kỷ tâm hồn.”

Bốn chữ này, cũng giống như mặt trời chân lí chói qua tim Trang Lâm, tâm trí cậu thoáng chốc minh mẫn.

Không sai, khi cậu đánh đàn ca hát, phản ứng của Quan Lan rất tích cực, không hề có bất kì kháng cự. Sau này khi mình đi tặng canh, mới bắt đầu khiến anh phát hải.

Người như Quan Lan, không thiếu thốn điều kiện vật chất, lại chẳng thiếu thốn tình cảm gia đình, chắc hẳn bạn bè cũng rất nhiều. Vì thế quan tâm săn sóc về mặt cuộc sống, cũng không thể đả động được tình cảm trong anh, e rằng còn phản tác dụng ấy chứ.

Vậy thì – chỉ có tri âm tri kỷ, tấn công về mặt tinh thần mà thôi.

Cứ để anh, trải nghiệm cái cách em phải lòng anh trước kia, mà phải lòng em đi.

26. Chương 26: Bất Kể Thế Nào Cũng Mời Lên Xe

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hung Nô chưa diệt, sao lo chuyện nhà.

Tâm trạng Quan Lan rất tồi tệ.

Lí do tồi tệ, tự anh cũng thấy là hơi buồn cười.

Sinh nhật ba mươi tuổi của anh sắp đến rồi.

Ở cái tuổi “băm” này, đừng nói nên thành gia lập nghiệp, ít nhất mặt nào cũng phải có chút thành tựu mới được.

Còn mình thì, “nghiệp” cũng coi như lập được rồi, nhưng “gia” thì còn chưa thấy cả bóng.

Tất nhiên người hiện đại cưới muộn, rất nhiều người ba mươi tuổi vẫn còn cách lúc thành gia rất xa. Nhưng ít nhất họ cũng đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, trong tương lai nếu như gặp đúng người, thì ngay lập tức, sẽ có thể hoà vào quy trình chính xác một cách tự nhiên.

Mà anh thì, ngay cả quy trình chính xác là gì cũng không biết.

Trên thực tế, sắp trở thành giai tân ba mươi tuổi không làm Quan Lan xấu hổ lắm, vì dù có là xã hội hiện đại thì cũng có rất nhiều người truyền thống bảo thủ. Người kiên quyết giữ trinh trước khi cưới, đem tâm hôn mới phá trinh có đầy cả đồng. Nhưng một người không mắc bệnh tâm lí hay ám ảnh cưỡng chế kì cục, cũng chẳng phải người theo chủ nghĩa độc thân, đến ba mươi tuổi vẫn chưa có mảnh tình vắt vai, có thể nói là bất thường có một không hai.

Quan Lan không thể không thừa nhận sự thật khiến người ta phải đau lòng này: Anh là một người thất bại trong tình cảm.

Trước đây anh thích nói “Hung Nô chưa diệt, sao lo chuyện nhà”[1], nói mình chẳng qua chỉ thiếu tí may mắn thôi. Nhưng khi ngày đó đến gần, anh bắt đầu cảm thấy, có lẽ vấn đề là do mình thật.

[1] Gốc: 匈奴未滅, 何以家為, phiên âm: Hung Nô vị diệt, hà dĩ gia vi. Đây là câu nói của danh tướng Hoắc Khứ Bệnh thời Hán Vũ đế. Năm ấy Hoắc Khứ Bệnh đại phá giặc Hung Nô, để khen thưởng, Hán Vũ đế đã xây một căn nhà tặng cho ông. Hoắc Khứ Bệnh nhất quyết từ chối và nói rằng: “Hung Nô còn chưa diệt, sao có thể thành gia.” khiến Hán Vũ đế rất cảm động.

Dù có kiếm cơ thể nào đi nữa thì trong chuyện này, hình như trách nhiệm của mình vẫn khá lớn.

Nỗi đau này không thể nói cho người ngoài biết, chỉ có thể giải bày tất cả với một mình Trần Cẩm. Tuần này y vẫn đang ghi hình chương trình bên ngoài, Quan Lan không muốn làm phiền người ta vì mớ tâm sự

tê nhật này của mình, dấu sao hiếm lắm mới thấy Trần Cẩm làm việc chăm chỉ – anh chỉ có thể giữ nỗi đau còn con này, kìm nén thành nỗi đau vĩ đại.

Hôm sinh nhật anh, trên mạng có fan yêu nhạc làm video tặng anh, còn có người cắt ghép MV cho anh. Vốn dĩ anh thấy vui vẻ, buồn phiền hơi hơi giảm đi, ai ngờ cuối cùng anh mở video hot nhất ra xem, thì lại là plot hậu cung.

Tuy anh biết các fan không có ác ý, nhưng sau khi xem xong tâm trạng anh vẫn tụt xuống mức thấp nhất.

May mà trước giờ Weibo của anh vẫn giữ hình tượng cool ngầu, nên dù anh không share status của ai cả, chỉ đăng một câu “Cảm ơn mọi người”, cũng không người nào cảm thấy có gì bất thường.

Sau đó ba mẹ chia nhau ra gọi điện thoại chúc mừng sinh nhật anh, mẹ anh còn chẳng thèm nhắc khéo gì luôn, ba mươi tuổi rồi, chơi cũng chơi đủ rồi, là lúc cần nhắc phát triển quan hệ lâu dài đúng không?

Bấy giờ Quan Lan mới biết, tâm trạng ban nãy của mình còn chưa tụt xuống mức thấp nhất, vẫn đang càng lúc càng tụt đây này.

Thật ra ba mẹ anh đã coi như bậc phụ huynh thoáng lắm rồi, trước giờ toàn động viên anh lấy sự nghiệp làm trọng, cũng không hề có chuyện ba ngày hai bận giục anh cưới. Nhưng mắt thấy con trai độc thân đến tận ba mươi tuổi, làm gì có cha mẹ nào không sốt ruột.

Mà Quan Lan biết, trước mắt mình đang độc thân, thiệt ra không phải vấn đề lớn nhất. Nếu ngày nào đó anh không còn độc thân nữa, thì cuộc sống anh sẽ càng đau đầu hơn – có điều nếu ngày thoát phận FA còn xa tít mù tắp, thì trước hết không cần dây vào vấn đề come out đau đầu mà tự mình hại mình.

Đến công ti thì thấy Nhậm Hiểu Phi nhìn mình bằng ánh mắt cất giấu phần khích.

Thế là Quan Lan biết, bây giờ ở chỗ nào đó của công ti, đang âm thầm chuẩn bị đủ kiểu hoạt động cho một party bất ngờ. Tuy cảm động với sự chu đáo của họ, nhưng Quan Lan cảm thấy có lẽ mình chẳng còn hơi sức đâu để diễn cái vẻ hạnh phúc bất ngờ nữa.

Dẫu vậy, khi trông thấy bánh gato bốn tầng size vĩ đại trên bàn trong phòng nghỉ, anh vẫn thốt lên kinh ngạc để làm tròn bổn phận.

Quan Lan: “Tôi... Tôi không ngờ đây, cảm ơn mọi người.”

Party này là ý của sếp lớn, sếp lớn còn dặn dò rằng, hôm nay bộ phận âm nhạc không cần làm việc, cứ happy tới bến, công ti thanh toán tất cả chi phí.

Đám nghệ sĩ của công ti có quen biết với Quan Lan, dĩ nhiên cũng đến hết.

Tất nhiên bao gồm cả Trang Lân.

Trang Lân: “Sinh nhật vui vẻ.”

Quan Lan: “Cảm ơn. Cậu bận rộn như thế, không cần cố ý đến đâu.”

Trang Lân: “Không phải cố ý, hôm nay đến công ti họp, tiện đường tới tặng quà cho anh thôi.”

Quan Lan: “Còn có quà nữa, đúng là có lòng rồi.”

Trang Lân: “Ở đây huyền não như thế, để chốc nữa xong tôi tặng riêng anh. Không phải canh đâu.”

Quan Lan: “Ừ, tôi còn thấy lạ sao cậu không mang cặp lòng nữa đây.”

Không ngờ lại thấy Quan Lan lấy chuyện đưa canh ra đùa, Trang Lân kín đáo cảm thấy thái độ của anh đang dịu dần đi, trong lòng vui vẻ. Nhưng cũng không dám vui quá, chỉ sợ giống lần trước, lại bị hất cho một xô nước lạnh.

Mấy hôm nay cậu nghe theo hướng dẫn của quân sư tình cảm, không dám có hành động gì lớn, đi theo con đường tâm hồn, chỉ nói mấy chuyện sáng tác với Quan Lan, hoặc là chia sẻ một vài ca khúc mình gần đây nghe, hoặc là tán gẫu ít chuyện vụn vặt hàng ngày. Quan Lan không trả lời cậu nhiều, hầu như toàn là cậu gửi bốn năm tin, hai giờ hoặc nửa ngày sau Quan Lan mới hồi âm ngắn gọn lại. Ban đầu Trang Lân hơi

mất tự nhiên, nhưng sau khi quen dần với kiểu tự biên tự diễn này thì lại thấy hơi nghiệm, xảy ra chuyện gì cũng nhắc qua với Quan Lan.

Tuy Quan Lan ít trả lời lại, nhưng cũng không block cậu – tất nhiên không thể block được, dù sao họ cũng có quan hệ hợp tác, còn phải thảo luận công việc; cũng không bảo cậu dừng lại đừng làm phiền anh nữa. Điều này cũng khiến Trang Lân sinh ra đôi chút hi vọng.

Cậu nghĩ, quả nhiên vẫn là tấn công về mặt tinh thần theo kiểu nước chảy đá mòn này có tác dụng hơn.

Nhưng Trang Lân vẫn muốn gặp anh, muốn đến nao lòng.

Mấy ngày qua không chạy đến gặp anh, đúng là đã bào mòn tất cả tự chủ của cậu.

Thật ra cũng chưa được mấy ngày, thế mà cảm giác cứ như nửa năm không gặp, nhìn sao cũng thấy không đủ.

Nhưng mà, hôm nay là sinh nhật anh, tại sao nhìn anh lại có vẻ không vui?

Quan Lan tự thấy biểu hiện hôm nay rất hoàn hảo, toàn thân tràn ngập hạnh phúc và vui mừng, gần như muốn hát lên bài “Good day” đến nơi.

Đồng thời, anh cũng cảm nhận được ánh mắt của Trang Lân, cách xa nửa căn phòng, vẫn luôn rơi trên người anh.

Lạ lùng là, Quan Lan không hề thấy sợ muốn trốn đi, ngược lại, ánh mắt ấy lưu lại càng lâu, trên người anh càng nóng.

Nỗi đau tột cùng kìm nén trong lòng quá lâu, lại thôi thúc anh sinh ra một ý nghĩ trước nay chưa từng có:

Đây không phải là vấn đề do mình, không phải là lỗi của mình. Dù sao vẫn còn có người yêu mình, còn có người yêu mình như thế.

Giờ khắc này đây, anh cấp thiết muốn tìm cho ra bằng chứng, rằng mình cũng không phải người thất bại hoàn toàn trong chuyện tình cảm. Anh vùi mình vào trong đầm lầy của sự phủ định bản thân, giơ tay ra tuyệt vọng, muốn nắm được một khúc gỗ nổi.

Khúc gỗ nổi đấy chính là Trang Lân.

Party sắp sửa kết thúc, Trang Lân đi tìm Quan Lan, định tặng quà cho anh.

Cậu chuẩn bị hai món quà, một món mang theo bên mình, là mấy chiếc đĩa than[2] ngoại quốc mà mình trân giữ, toàn là hàng trong nước chưa phát hành, còn có chữ kí của ca sĩ. Món còn lại là đàn ghi ta, để trong xe, dự định đến lúc thích hợp sẽ tùy cơ ứng biến. “Ái chà món này nặng quá, hay là tôi mang đến nhà anh nhé” kiểu kiểu vậy. Nhưng mà cậu không nghĩ Quan Lan sẽ đáp trúng loại bấy cấp thấp như này đâu, thế nên cũng chẳng ôm hi vọng gì.

[2] Đĩa than (gramophone, phonograph): Là một hình thức đồng bộ tín hiệu âm thanh vào lưu trữ dạng đĩa chất liệu Polyvinyl Clorua và được ghi theo từng rãnh với độ dập nổi khác nhau (Theo Wiki). Hiểu đơn giản nó là một loại đĩa, có chất âm rất hoàn hảo, hiện nay chủ yếu được sử dụng bởi các DJ chuyên nghiệp, nói chung thường là dân trong ngành mới hay sưu tầm loại đĩa này.

Trang Lân: “Quà tặng anh đây.”

Mặc dù có giấy gói, nhưng vừa nhìn kích thước và kiểu dáng kia, Quan Lan đã biết đây là gì rồi.

Anh nhận lấy: “Cảm ơn cậu, có lòng rồi.”

Nom anh chẳng có vẻ gì là thích nhiều lắm, Trang Lân quyết định vẫn nhắc đến: “Còn một món nữa... Ở trong xe tôi, hơi lớn, hay là tôi mang đến nhà anh nhé?”

Quan Lan nhìn cậu bằng đôi mắt đen sâu hút.

Quan Lan: “Được thôi.”

Trang Lân:!!!

Đến nhà Quan Lan, Trang Lân vẫn như đang mơ.

Cậu thiết tình không biết hôm nay mình đã làm đúng bước nào.

Là nói đúng rồi? Nhưng họ chẳng nói được mấy câu cả. Hay là tặng quà đúng rồi? Nhưng hai món quà của cậu, Quan Lan vốn cũng chưa nhìn mấy lần.

Vào nhà, Quan Lan lao thẳng về phía tủ rượu, cầm một chai Whiskey ra, cùng với hai chiếc ly.

Trang Lân giật mình. Tửu lượng của Quan Lan cậu biết chứ, thể này cũng được xem như rượu mạnh rồi.

Quan Lan rót rượu cho hai người, sau đó ngửa đầu, tiêu diệt sạch sẽ ly của mình.

Trang Lân run rẩy lòng mề, bắt đầu lục lọi vốn kiến thức ít ỏi về rượu trong đầu mình, cố gắng gợi chuyện: “Tôi nhớ có tên ma men người Mỹ từng nói cho mình cách phân biệt Whiskey ngon, anh xem màu này...”

Quan Lan tiêu diệt ly thứ hai.

Erguotou[3] cũng không uống thể được đâu!

[3] Erguotou: Là một loại rượu của các huyện vùng cao phía Bắc Bắc Kinh. Tên gọi của nó có nghĩa là “chưng cất rượu lần thứ nhì” và sẽ có nồng độ cồn rất mạnh (khoảng 56%). Vì thể loại rượu này thường được người dân nơi đây sử dụng để chống lại cái lạnh tuyết giá vùng núi cao phía Bắc Trung Quốc.

Trang Lân: “...Màu này, là một loại màu nhạt...”

Quan Lan: “Trang Lân, đêm hôm tôi đưa cậu về nhà, cậu biết tôi có ý gì chứ.”

Trên đường đến đây, đúng là Trang Lân từng tưởng tượng ra ý đấy, nhưng có tấm gương trước đó, nên cậu chẳng dám nghĩ nhiều.

Quan Lan lấy trong túi ra một thứ. Vốn dĩ nhà anh không có thứ này, là anh mới lấy từ phòng Trần Cẩm ra. Trời mới biết tại sao Trần Cẩm đến nhà anh lại mang theo món này, trời mới biết tại sao mình lại biết trong phòng Trần Cẩm có món này. Anh đưa đồ vào tay Trang Lân: “Thế nên cậu đồng ý không? Trước khi tôi hối hận.”

Cúi đầu nhìn xuống, Trang Lân cảm thấy ba hồn bảy vía của mình tan tành trong nháy mắt.

Đây là một cái BCS.

Trang Lân biết, bây giờ trạng thái tâm lý của Quan Lan cực kì bất thường, lúc này cách xử lý đúng đắn theo lý trí là, đợi Quan Lan tỉnh rượu, trò chuyện một cách chân thành với anh, để anh mở cánh cửa lòng mình ra, sau đó trấn an khuyên nhủ anh một phen...

Đúng đắn theo lý trí cái méo! Mình có phải bị bắt lực đâu!

Quan Lan biết mình sai lầm rồi.

Nụ hôn của chàng thanh niên mang theo nhiệt tình nóng bỏng. Từ khi môi lưỡi chạm nhau, dường như có thể cảm nhận được trái tim trần trụi loạn nhịp của anh.

Đêm nay, anh không muốn làm kẻ bề trên toàn diện mọi mặt nữa. Anh không muốn nghĩ đến ngày mai.

Ngày mai, cho dù anh vẫn là một gã đàn ông ba mươi tuổi thất bại chưa có mảnh tình vắt vai, thì chí ít, anh sẽ không phải là tên trai tân ba mươi tuổi nữa.

Tác dụng của cồn bắt đầu ngấm dần vào cơ thể Quan Lan, anh cảm thấy toàn thân nóng bừng. Nhưng có nóng thế nào, cũng chẳng bằng được từng tấc da thịt nơi hai tay Trang Lân chạm đến.

Quan Lan ít tập thể dục, không có dáng người đẹp như Trang Lân, nhưng cũng có thể coi là xương thịt đều đặn, da trắng hồng[4]. Một đường từ cổ xuống ngực, những vuốt ve lặp lại nơi hông thịt ngọt mềm, khiến Quan Lan không sao kìm nén được run rẩy.

[4] Một câu trong bài “Lệ nhân hành” của Đỗ Phủ. Gốc: 一騎紅塵一丈泥, phiên âm: Cơ lý tề nị cốt nhục quân.

Anh thở gấp: “Đừng tổn sức thế nữa... Trực tiếp, ư, trực tiếp làm luôn đi...”

Trang Lân cắn nhẹ môi dưới của anh: “Thầy Quan, cứ giao cho em.”

Quan Lan thẳng thốt phát hiện, không biết từ khi nào, cậu đã không còn gọi mình là thầy Quan nữa. Bây giờ bất chợt gọi ra, chỉ khiến anh căng thẳng xấu hổ toàn thân.

Khoảnh khắc cảm nhận cơ thể bị xâm nhập một cách chân thật đó, dường như Quan Lan hơi tỉnh táo lại, đẩy Trang Lân ra: “Đợi đã...”

Trang Lân hỗn hển: “Không đợi được nữa.”

Quan Lan cất lên một tiếng rên dài, cảm nhận đau đớn đập vào cơ thể, anh nghĩ, anh không hề hối tiếc.

Trang Lân cúi người hôn anh.

Quan Lan cắn môi cậu bật máu.

Trang Lân: “Em yêu anh nhiều lắm...”

Lúc này đây, Quan Lan mới thật sự tỉnh táo.

Sau khi xong việc, lí trí trở về thân xác, Quan Lan hối hận muốn học máu.

Anh cảm thấy hết như mình gọi “đi” đến nhà ấy. Trang Lân đối tốt với mình thật lòng thật dạ, vậy mà lại bị mình đùa giỡn. Không chỉ đùa giỡn tình cảm, mà ngay cả thể xác cũng bị đùa giỡn.

Rõ ràng không dành cho cậu tình cảm ngang bằng, nhưng lại vì bản thân nhất thời yếu đuối mà làm ra chuyện không thể quay đầu, nghĩ kiểu gì cũng thấy mình khốn nạn quá mức.

Thế nên sáng hôm sau, khi Trang Lân xoay người ôm anh vào lòng, muốn vuốt ve an ủi bắt đầu một buổi sáng hạnh phúc, thì thấy khuôn mặt Quan Lan đầy áy náy:

“Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi.”

Trang Lân nghĩ, trái tim bị tạt nước lạnh, không ngờ đã thành quen rồi.

27. Chương 27: Pháo Đỏ Rực Rỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy em cũng không có ai để so sánh, nhưng em cho anh một trăm điểm.

Quan Lan: “Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi.”

Ảo tưởng thiếu nam tốt đẹp của Trang Lan bị câu nói này đánh cho tan tác.

Giọng Trang Lan hơi lạnh: “Em đâu cần anh chịu trách nhiệm, việc gì anh phải như thế?”

Quan Lan: “Ý tôi không phải vậy... Em hiểu mà.”

Trang Lan thở hắt: “Em không hiểu. Xin anh đẩy thầy Quan, đừng vội làm thánh mẫu, gì cũng vợ về mình cả. Chúng ta đều là người trưởng thành, anh tình em nguyện, đừng làm như thể hiệp dân. Hơn nữa trong chuyện này, em vẫn là người được lợi nhiều hơn. Anh nói thế, không thấy đau lòng à?”

Vốn dĩ chưa thấy đau lắm, cậu vừa nhắc vậy, Quan Lan mới phát hiện đúng là rất đau.

Quan Lan thở dài, xoay người rúc vào trong chăn.

Trang Lan vừa dứt lời thì ngay lập tức thầm tự mắng mình mạnh miệng quá.

Mình đang làm gì thế này? Sáng hôm sau là lúc thích hợp nhất để vun đắp không khí, mình lại đi hơn thua chuyện miệng lưỡi, không nhún nhường nổi, phong độ của top để đâu?

Thật ra, không phải cậu không biết tối qua trạng thái tâm lý của Quan Lan bất thường, chắc chắn sáng nay ngủ dậy tâm trạng sẽ bấp bênh. Rõ ràng mình nên “một nhịn chín lành”, lựa lời vuốt ve, tại sao cứ phải tranh cãi, chẳng biết là bị lên cơn gì nữa?

Mình cũng xem như bên theo đuổi, nhìn trên góc độ thực tế thì đây là bước đột phá to bằng trời rồi. Suy nghĩ của Quan Lan hơi mất tự nhiên, vậy cũng chẳng có nghĩa lý gì cả, mình lại đi hờn trời hờn đất, không

phải dần dần thì là gì?

Điều chỉnh tâm trạng xong, Trang Lân bắt đầu ghé về phía Quan Lan.

Trang Lân: “Thầy Quan, chấm điểm cho em đi.”

Quan Lan: “Gì cơ?”

Trang Lân: “Sáng hôm sau phải chấm điểm, đánh giá mức độ phục vụ của đối phương, không phải đây là thông lệ quốc tế rồi à?”

Đây là cái thông lệ quái quỷ gì?

Quan Lan: “Tôi không chấm đâu, chẳng có ai để so sánh cả.”

Trang Lân: “...Không có ấy ạ?”

Quan Lan kinh hãi nhận ra, hình như mình lỡ dại nói ra điều gì rồi.

Quả nhiên Trang Lân hết sức vui vẻ: “Có nghĩa, tối qua là lần đầu tiên anh làm bot?”

Quan Lan vùi đầu vào gối không muốn nhìn cậu.

Trang Lân nghĩ, mình đây không phải là giành được đột phá to lớn, mình đây là giành được đột phá mang tầm lịch sử luôn rồi!

Trang Lân: “Vậy so với bản thân anh thì sao?”

Quan Lan: “So với bản thân tôi gì cơ?”

Trang Lân: “Anh trước đây, không phải đều làm top à? Biểu hiện của em, với anh thì thế nào?”

Quan Lan đúng là chẳng có mặt mũi nói ngay cả top tôi cũng chưa làm bao giờ, chỉ có thể mặt dày trả lời: “So với tôi thì vẫn hơi kém chút.”

Trang Lân quay người anh lại, đặt lên môi anh một nụ hôn sâu: “Tuy em cũng không có ai để so sánh, nhưng em cho anh một trăm điểm.”

Thoáng chốc, cậu lại full máu hồi sinh, tâm trạng sáng bừng đến mức muốn cất tiếng hát: “Anh nghỉ ngơi đi, em nấu đồ ăn cho anh.”

Không ngờ Trang Lân lại nude toàn thân xuống đất, tầm mắt Quan Lan rơi đúng trên hạ bộ cậu, cảm thấy chói mù hai mắt đến nơi.

Từ phía nhà bếp, Quan Lan nghe thấy loáng thoáng tiếng mở tủ lạnh và tiếng bật bếp truyền tới, còn có tiếng Trang Lân ngân nga hát, chậm rãi lui cả người vào chần.

Giờ khắc này đây, anh nghĩ, không ngờ chưa chuẩn bị gì đã mất trinh như thế, ngay cả lông chân mình còn chưa cạo nữa.

Trang Lân nhanh tay lẹ chân, chẳng bao lâu đã bưng một bát mì nóng hổi đến giường anh.

Trang Lân: “Trong bếp nhà anh ngoài mì ăn liền ra thì toàn là đồ hộp, em thấy trong tủ lạnh còn ít canh lẫn trước em đưa, nên lấy ra làm nước nấu mì, sáng sớm vẫn phải ăn đồ nóng mới được.”

Quan Lan: “Cảm ơn, ngon lắm.”

Nhìn anh ăn một lát, Trang Lân lên tiếng đầy ý vị: “Anh không ngại em hỏi câu này chứ, trong nhà anh còn có ai khác ở à?”

Động tác ăn mì của Quan Lan khựng lại.

Trang Lân: “Ban nãy lúc ra khỏi bếp em đi nhầm, đi vào phòng cho khách.”

Trang Lân: “Hay là em đổi cách hỏi khác nhé – em không trở thành kẻ thứ ba đấy chứ?”

Quan Lan: “Không đâu, em yên tâm. Là bạn của tôi, ở tạm đây thôi.”

Trang Lân cũng cảm thấy, nếu hai người ở hai phòng riêng thì có lẽ không phải kiểu quan hệ đó. Bây giờ nếu Quan Lan không muốn tiết lộ là ai thì cậu cũng sẽ không hỏi.

Trang Lân: “Hôm nay anh xin nghỉ ở nhà đi, đừng đi làm nữa.”

Quan Lan: “Em mới đúng, đừng làm lỡ công chuyện. Hôm qua em không có hoạt động, đừng bảo hôm nay cũng không có nhé?”

Công cái gì, chuyện cái gì, phù dung trưởng noãn[1], còn cần tảo triều gì nữa?

[1] Trích bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Câu đầy đủ là: “Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu / Tòng thử quân vương bất tảo triều” (Nàng cùng vua trải qua đêm xuân trong trường Phù Dung ảm áp / Từ đây vua không ra ngự triều sớm nữa).

Nhưng thấy Quan Lan cứ cố ra vẻ trấn tĩnh, thực chất lại ngại sắp chết đến nơi, Trang Lân vẫn tốt bụng tạm biệt: “Vậy em đi trước, anh nghỉ ngơi nhé.”

Quan Lan: “Em đi đường cẩn thận, tôi không tiễn ưm...”

Trang Lân: Hôn xong bỏ chạy kích thích quá đi.

Nhưng mà không biết tại sao, hình như thấy môi hơi đau?

Trang Lân lên xe Van, đi đến phim trường chụp ảnh tạp chí. Trợ lí Mã Dao Dao của cậu nhìn chăm chăm mặt cậu chừng mười giây, sau đó mở miệng một cách khó khăn: “Anh Lân... Tối qua chơi high lắm ạ?”

Trang Lân: “Ừ, high lắm.”

Mã Dao Dao: “Hay là em cho anh mượn son che đi nhé? Đến phim trường chị Phi mà trông thấy thì thế nào cũng giận.”

Trang Lân không hiểu: “Che gì? Trông thấy gì cơ?”

Mã Dao Dao lấy một chiếc gương nhỏ trong túi xách ra đưa cho Trang Lân.

Trang Lân vừa soi đã thấy môi dưới của mình sưng sưng một dấu răng hằn sâu, còn hơi rướm máu.

Cậu nhìn gương cười ngu, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu chụp ảnh tự sướng.

Mã Dao Dao: Chắc mình theo phải mình tỉnh rỏm rồi.

Biết được tin vui mang tầm lịch sử này, Trần Cẩm lập tức đi mua ngay dây pháo đỏ.

Trần Cẩm: “Tôi không có nhà, không làm trứng gà đỏ[2] cho anh được, đành phải ở nơi phương xa đốt pháo cho anh. Đúng lúc Bắc Kinh đang cấm đốt pháo, bên tôi không bị quản lí gì, anh ở đó nghe tiếng mà cảm nhận không khí vui mừng nghen.”

[2] Trứng gà đỏ (hay hồng kê dẫn): Là trứng gà được nhuộm vỏ thành màu đỏ, dùng để tặng bạn bè người thân tỏ ý chúc mừng cũng như đồ ăn may mắn, thường tặng trong các dịp vui như kết hôn, sinh đẻ, đầy tháng,...

Quan Lan: “Đừng quậy! Tôi đang khổ tâm lắm đây! Sau này tôi biết đối mặt với Trang Lân thế nào? Tôi còn phải làm album cho cậu ấy nữa chứ!”

Trần Cẩm: “Ha ha ha thằng nhóc này được lắm ha ha ha ha, trước đây tôi chỉ thấy cậu ta có tiềm năng thôi, không ngờ lại có tiềm năng vậy luôn đó!”

Cuối cùng Quan Lan cũng chẳng có mặt mũi nói chuyện này là do anh chủ động.

Quan Lan: “Anh bảo tôi phải làm sao? Bây giờ quan hệ của tôi và cậu ấy được coi là gì? Tôi đã giữ mình ba mươi năm rồi, sao tôi qua lại mất cảnh giác, bị nửa thân dưới chi phối cơ chứ?”

Trần Cẩm: “Vậy tôi hỏi anh, bị nửa thân dưới chi phối có cảm giác thế nào?”

Quan Lan: “...Cũng sướng lắm.”

Trần Cẩm: “Vậy thì đúng rồi. Thỉnh thoảng anh cũng để đầu óc nghỉ ngơi đi, đừng suốt ngày nghĩ tới nghĩ lui nữa. Thuận theo tự nhiên, đời anh sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Trần Cẩm lái xe tìm một nơi hoang vu hẻo lánh, đốt dây pháo, sau đó bắt đầu quay video, dự định gửi cho Quan Lan xem.

Cuối cùng khói mù tản đi, một người chợt nhiên xuất hiện như thể dây pháo đã hoá kiếp thành công, nói với Trần Cẩm rằng: “Chuyện gì mà vui như thế?”

Làm Trần Cẩm giật hết cả mình.

Trần Cẩm: “Sao anh lại đến đây?”

Dương Bội Thanh: “Đi theo em đến.”

Trần Cẩm: “Đi Bentley trên cái đường đất này, còn đỡ gần dây pháo như thế, anh hay lắm, cẩn thận không cửa xe tróc sơn đấy.”

Dương Bội Thanh: “Tróc sơn thì đi sơn lại là được.”

Trần Cẩm lấy làm biết ơn vì hắn đã không nói “Tróc sơn thì đổi chiếc khác là được”.

Dương Bội Thanh: “Sao lại như trẻ con thế, thích chơi cái thứ này.”

Trần Cẩm: “Tất nhiên là có chuyện vui rồi.”

Dương Bội Thanh: “Chuyện vui gì, có cần tôi tặng lì xì không?”

Trần Cẩm thầm nghĩ, nếu Dương Bội Thanh mà tặng lì xì cho Quan Lan thật, Quan Lan sẽ có sắc mặt gì đây, thế là không kìm được bật cười.

Dương Bội Thanh nhìn y một cách hậm hực: “Đúng là chuyện vui lớn, vui đến thế cơ mà.”

Trần Cẩm: “Anh cũng không cần hỏi, tôi sẽ không nói cho anh đâu. Nhưng mà chuyện này không liên quan gì đến anh, cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Dương Bội Thanh: “Vậy em và tôi, có liên quan gì không?”

Ở nơi hoang vu đất khách, trong làn gió mạnh mẽ mang, rốt cuộc hắn cũng hỏi ra được câu này.

Đáp lời hắn chỉ có tiếng gió.

Dương Bội Thanh: “Nhà họ Dương chúng tôi, gia phong nghiêm túc, chưa bao giờ làm những chuyện thị phi. Gia đình tôi đều là người chung thủy, tình cảm đôi bên luôn rất êm ả. Em xem ba mẹ tôi đó, kết hôn hơn năm mươi năm, trước mắt đã sắp tám mươi rồi, hai ông bà còn tay trong tay đi du lịch thế giới nữa kìa.”

“Anh cả tôi, ban đầu khi theo đuổi chị dâu, chị ấy cũng không đồng ý, cứ nghĩ gả vào gia đình giống như nhà tôi thì chắc chắn sẽ phải ở nhà giúp chồng dạy con, hi sinh sự nghiệp. Anh cả bèn cam đoan với chị ấy, ủng hộ sự nghiệp của chị ấy trăm phần trăm, con chỉ cần một đứa. Sau đó bất ngờ có Thi Thi, lòng anh ấy đã áy náy lắm, thương chị dâu lớn tuổi vất vả, Thi Thi vừa ra đời thì đặt tên theo họ của chị dâu luôn. Hơn hai mươi năm, hai người họ nổi tiếng thắm thiết, ai nhìn cũng phải ghen tị.”

“Chị gái tôi, cả hai vợ chồng không đặt nặng sự nghiệp, cũng không có bản lĩnh kiếm nhiều tiền, đều đi dạy ở trường Đại học cả. Hai người họ đều thích hoa, lúc trước yêu nhau, ai ra nước ngoài du lịch hay công tác thì chắc chắn sẽ mua một chậu hoa bản xứ về tặng cho người kia. Tuần trước, hai người họ kết hôn hai mươi năm rồi, chị tôi đi Hàng Châu công tác, anh rể đi Paris họp, hai người trở về gặp nhau ở sân bay, trong tay mỗi người đều ôm một chậu hoa.”

“Anh hai tôi, tuy còn độc thân, nhưng cũng không phải vì anh ấy lãng nhãng, mà bởi vì nghiêm túc với chuyện tình cảm quá, không muốn kết hôn tùy tiện chỉ vì mấy lí do vớ vẩn như nổi dỗi tông đường, hại mình mà cũng hại cả người ta. Anh ấy đứng đầu một công ti giải trí lớn nhiều năm như thế mà luôn trong sạch, từ trước đến nay chưa bao giờ làm ra việc khuất tất.”

“Gia đình tôi, chỉ có mình tôi là vô dụng, trầy trật nhiều năm như thế, ngay vợ mình cũng không giành được.”

Trần Cẩm im lặng hồi lâu, bỗng nhiên hỏi: “Anh còn có chị nữa à? Có phải chị anh tên là Dương Bội Linh không?”

Dương Bội Thanh: “Ừ. Em biết chị ấy à?”

Trần Cẩm: “...Không biết, tôi dựa vào kiểu đặt tên cường chế của nhà họ Dương các anh đoán ra thôi.”

Trần Cẩm: “Nếu nhà anh sinh con thứ năm thì sẽ đặt tên là gì?”

Dương Bội Thanh: “Vốn cũng dự định đầu vào đấy rồi, sinh con gái thì đặt là Bội Oánh. Sau đó ba tôi sợ nhiều con quá sẽ cãi nhau, nhất quyết không cần nữa.”

Trần Cẩm ôm bụng cười ngặt nghẽo. Âm ảnh cường chế của nhà họ Dương này, là giai đoạn cuối chắc luôn.

Bội Minh, Bội Linh, Bội Ninh, Bội Oánh, Bội Thanh...[3]

[3] Pinyin: Pèi Míng, Pèi Líng, Pèi Níng, Pèi Yíng, Pèi Qīng.

Trần Cẩm: “Ế không đúng, thanh điệu tên anh không đúng, không phải tên anh đúng ra là Dương Bội Tình à?”

Dương Bội Thanh bắt đắc dĩ: “Hồi bé tên tôi là Dương Bội Tình, tình trong ‘tình thiên’[4]. Sau đó tôi thấy ẻo là quá nên tự mình đổi lại.”

[4] Bội Tình là /Pèi Qíng/, tình thiên () có nghĩa là trời trong.

Trần Cẩm cười muốn tắt thở: “Tình, chữ này hay đấy, tôi về đổi tên thành Trần Cẩm Tình, Trần Cẩm ‘nhật’ Thanh[5].”

[5] Chỗ này chơi chữ nè. Chữ tình là , được ghép từ bộ nhật () và bộ thanh () – chữ thanh này chính là thanh trong Dương Bội Thanh. Ta có tình ~ nhật thanh. Nhưng mà! Nhật cũng là từ lóng mang nghĩa “fuck”, thế nên nhật Thanh ~ fuck Thanh =]].

Dương Bội Thanh bó tay: “Tôi lấy hết tâm can ra bộc bạch với em, em trả lời tôi vậy đó hả?”

Trần Cẩm: “Trong tay tôi ngoài hai gameshow từ trước, cộng thêm một talkshow ở đây, sang năm còn có một show thực tế, đang trong quá trình bàn bạc.”

Trần Cẩm: “Bây giờ quan hệ giữa tôi và đồng nghiệp đều rất tốt, tôi còn có một người bạn cực kì thân nữa.”

Trần Cẩm: “Thế nên, Tình Nhi, anh có thể kiên nhẫn, đợi em được không?”

28. Chương 28: Lân Chiêu Nghi Thiên Thu Vạn Tuế

Bạn sẽ mãi mãi không đoán được một tên cầm thú có thể cầm thú tới mức nào.

Quan Lan bắt đầu tránh mặt Trang Lân càng dữ dội hơn, nhưng là vì một lí do khác hoàn toàn với trước đây.

Trang Lân thì vẫn như trước. Hàng ngày sớm xin chỉ thị, tối báo cáo[1], chuyện vụn vặt gì cũng nhắc qua với anh. Trước đây thi thoảng Quan Lan vẫn trả lời, nhưng bây giờ anh chẳng hề hồi âm dù chỉ một tin, e mình phát ngôn câu nào khiến đối phương hiểu nhầm là “tín hiệu”. Hoặc nhờ Trang Lân nhắc lại chuyện tối hôm đó, chắc anh sẽ bối rối đến mức nhảy sông.

[1] Gốc: (Sáng xin chỉ thị của Đảng, tối báo cáo với Đảng), đây là một thủ tục lễ nghi xuất phát từ nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa dành cho Mao Trạch Đông: Buổi sáng xin chỉ thị từ Mao Trạch Đông xem ngày hôm nay sẽ làm những gì. Buổi tối báo cáo hôm nay đã làm những gì, có vấn đề gì hay không.

Nhưng vô tình, anh lại bị Trang Lân tạo cho một thói quen, đấy là lúc nào cũng đọc tin nhắn Trang Lân gửi đến.

Trang Lân: *Bữa trưa hôm nay.*

Trang Lân: *[Hình ảnh]*

Trang Lân: *Sao nhà hàng này dám bán đồ ăn đắt thế cơ chứ? Còn không ngon bằng em tự nấu nữa.*

Trang Lân: *[Chia sẻ âm nhạc: Yêu Hận Vội Vàng]*

Trang Lân: *Bài này rất hay, anh thấy em hát thế nào?*

Trang Lân: *Chắc chắn là hay hơn bản gốc đúng không?*

Trang Lân: *Phần thể phù quang, tam sinh nhân quả, ngoảnh lại năm trăm lần, chẳng đổi được anh yêu em.*

Trang Lân: *Ừ, ai viết lời bài hát này thế, phóng đại quá đi.*

Quan Lan biết Trang Lân đang cố tình dụ mình nói chuyện, bởi vì lời bài hát này là do anh viết.

Đúng là hơi phóng đại thật, nhưng bài ấy là nhạc thị trường mà! Ừ thì em giỏi, em có chiều sâu, thỉnh thoảng tôi không thể viết nhạc thị trường được chắc!

Nhưng Quan Lan nhẫn nhịn được.

Trang Lân: *Anh bận à?*

Trang Lân: *Hay là cố tình bơ em?*

Trang Lân: (◡ ◡)

Trang Lân: *Em cảm thấy bị anh đùa giỡn.*

Trang Lân: *Đồ khốn này.*

Trang Lân: ()

Quan Lan cắn răng, vẫn kiên chế không trả lời cậu.

Trang Lân: *Em dự định phát triển theo hướng Death Metal.*

Trang Lâm: *Em thấy mình siêu có năng khiếu luôn.*

Trang Lâm: *Em trắng thế này, chắc chắn trang điểm theo kiểu Gothic sẽ cực đẹp.*

Trang Lâm: *Anh không nói gì thì em coi như anh đồng ý đấy.*

Trang Lâm: *Album đầu tay đặt tên là “Thây ma tà ác”, ca khúc chủ đề thì đặt là “Vong linh màu máu”.*

Trang Lâm: *[Chia sẻ âm nhạc: Evil Bleeding Soul]*

Quan Lan: *...Em đủ rồi đó.*

Trang Lâm: *Chà, anh xong việc rồi kìa.*

Quan Lan: *Em không bận à?*

Trang Lâm: *Bận thế nào cũng có thời gian nhớ anh.*

Trái tim Quan Lan gần như không chịu đựng nổi.

Anh cảm thấy sau một đêm, Trang Lâm như thay đổi hẳn, bây giờ chẳng biết ngại ngần gì nữa.

Trước đây Trang Lâm nói chuyện với anh vẫn còn dè dặt lắm, sợ sẽ làm anh không thích. Bây giờ cứ như tự dưng tìm được cảm giác an toàn, bắt đầu bung lụa bản thân.

Quan Lan cảm thấy mọi chuyện đang vượt khỏi tầm kiểm soát.

Anh làm gì được đây, tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng, gọi cậu ra từ chối một lần nữa chắc?

Thứ nhất nói mòem không phải là phong cách của anh, sau này mọi người còn phải qua lại, nhất là anh sắp phải sản xuất album cho Trang Lâm, không thể làm căng quan hệ được. Thứ hai, anh lỡ mớ cảm thấy làm thế cũng chả có ích gì – chả có ích gì hết như lần đầu mình từ chối cậu. Thứ ba... Thứ ba là, anh cũng không muốn từ chối mấy.

Tuy anh không muốn thừa nhận lắm, nhưng đúng là anh rất hưởng thụ cảm giác được Trang Lâm thích.

Đúng là... Hơi “đuỹ” thật.

Trang Lân lên mạng đọc tin gossip.

Gần đây có một hot topic, “chủ thớt” tự xưng là người mới thuộc tuyến mười tám trong giới, tiết lộ Quan Lan đã từng yêu cầu quy tắc ngầm với mình. Thế thì cũng thôi, đáng sợ ở chỗ, đúng là Quan Lan có một hậu cung khổng lồ với cấp bậc nghiêm ngặt thật. Từ trên xuống dưới, chia làm một hoàng hậu, hai quý phi, bốn phi, tám tần, mười sáu chiêu nghi, ba mươi hai tiếp dư, mỹ nhân và tài nhân dưới nữa thì không giới hạn số lượng. Cấp bậc khác nhau thì lương tháng và đãi ngộ cũng khác, cuối mỗi năm, sẽ căn cứ vào lí lịch và biểu hiện để tiến hành thăng và giáng cấp. Tiếp dư có thể kí hợp đồng với Thiên Long, chiêu nghi ra single, tần có thể ra album. Đến hàng phi, Quan Lan sẽ đích thân viết ca khúc độc quyền.

“Chủ thớt” cho biết, lúc ấy mình không hề do dự từ chối yêu cầu bỉ ổi này, còn bị Quan Lan trả đũa nữa.

Ban đầu dân tình sôi nổi bàn luận, chủ thớt à, “Truyện cười nghỉ hè” của thím viết xong chưa vậy, rảnh quá thì đi học phụ đạo đi, tuổi này rồi thì phải đọc nhiều tác phẩm thế giới, bớt đọc tiểu thuyết cung đấu thôi. Sau đó thấy những chuyện tiết lộ khác của chủ thớt đều có căn cứ cả, hình như đúng là người trong giới thật, dần dần bắt đầu có người dao động, cảm thấy giới nhà giàu đúng là loạn, thú vui kiểu gì cũng có. Bạn sẽ mãi mãi không đoán được một tên cầm thú có thể cầm thú tới mức nào, chuyện này có khi là thật không chừng.

Nhưng mà cái vụ “Quan Lan là cầm thú” đã là chuyện cũ bị nhai đi nhai lại suốt rồi, sau đây topic này cũng lạc đề dần, trở thành cuộc bình bầu cấp bậc trong hậu cung của Quan Lan.

Càng xem, Trang Lân càng giận, cuối cùng giận đến mức ném cả chuột.

Địch mợ mình đây chỉ là một chiêu nghi!

Lại còn không phải là chiêu nghi có thứ bậc đặc biệt nữa chứ!

Các người mù hết rồi đúng không!

Trang Lân giận, lên clone tự mình xông pha:

“Hầu như tán thành hết với các thứ hạng trong thread, nhưng Trang Lân ở thấp như thế thím đùa tui chắc? Khoan bàn đến cậu ấy là do Quan Lan tự mình chiêu dụ, nhìn tài nguyên của Trang Lân trong năm nay đó, oanh tạc như thế, ngay cả nương nương mà cũng không được à?”

Topic này đang rất hot, rất nhanh đã có người trả lời.

“Lầu trên, cấp bậc trong hậu cung cũng phải dựa theo quy tắc cơ bản. Trang Lân đang được ‘sủng’, nhưng cũng là người mới thăng chức trong năm, chuyện gì cũng phải có trước có sau, cậu ấy khởi điểm là chiêu nghi đã cao hơn người khác rất nhiều rồi. Thím xem quy tắc mà chủ thớt đăng đó, cậu ấy mới ra EP, vừa hay là mức độ của chiêu nghi, không có gì bất hợp lí ở đây cả.”

“Tôi là người định ra vị trí chiêu nghi cho Trang Lâm đây. Trên thực tế tôi cảm thấy vị trí này là cao rồi. Cần nhắc đến xuất thân khá danh giá của Trang Lâm, du học sinh tốt nghiệp trường nổi tiếng, nên đặc cách xếp cho cấp bậc này đó.”

“Tôi tò mò làm sao lâu trên biết được tiêu chuẩn phân cấp kiểu gì, thím đoán mò à?”

“Thím gà quá, ma mới à? Chắc là chưa được chứng kiến thể trận của Quan Lan và Lục Thanh năm xưa, đấy mới gọi là Marie Sue chuẩn không cần chỉnh, từ em gái hát bar mà lừng xê phát thành ca hậu luôn. Bây giờ Trang Lâm mới đến chỗ nào.”

“Bây giờ Trang Lâm được ‘sủng’ chắc cũng vì mới mẻ, không phải là mới có Dương Vũ Trạch còn ‘thịt tươi’ hơn cơ à? Cậu này không chỉ ‘tươi’, mà còn giàu nữa, sang năm Trang Lâm ra album đầu tay thì biến thành thịt khô rồi còn đâu.”

Trang Lâm bẻ nát bàn phím.

Topic này vẫn còn tiếp tục.

“Có phải vị trí hoàng hậu độc đoán quá rồi không? Là hoàng hậu đấy, tương đương với ‘thượng vị thành công’, lĩnh giấy chứng nhận kết hôn đấy. Mọi người cảm thấy có người nào ‘thượng vị thành công’ được à? Tôi bầu bỏ trống, cao nhất là quý phi thôi.”

“Lâu trên ngây thơ quá rồi đấy, nữ thì lĩnh giấy chứng nhận, nam thì sao? Quan Lan và Trần Cẩm ở chung rồi, vậy còn không phải ‘thượng vị thành công’ thì thế nào mới gọi là thành công đây?”

“Lâu trên hoán dã! Sao đừng một cái lại tuyên bố là Trần Cẩm vậy chứ! Lão Châu nhà tui tui không phục! Không phải Trần Cẩm cũng là năm nay mới bị khai ra à! Đừng nói suông, bằng chứng đâu! Đừng có lấy bức ảnh mờ tịt chụp từ camera chung cư lần trước ra loè, cái đó đến mẹ ruột nhìn cũng chả nhận ra nữa!”

“Nghiêm túc mà nói, mọi người xem quy tắc của chủ thớt đó, đúng là chả có ai sánh được với Châu Tuấn Trác cả. Bao nhiêu album, bao nhiêu bài hát, chắc chắn là đứng đầu hậu cung luôn. Nhưng Trần Cẩm thì khác, Trần Cẩm không phải là ca sĩ, nên không thể dùng quy tắc này để xác định cấp bậc được. Một hậu cung lớn như thế, chỉ một mình Trần Cẩm không phải ca sĩ, còn chưa đủ để chứng minh hay sao!”

“Lâu trên nói vậy làm tui cũng bắt đầu cảm thấy Trần Cẩm là chân tình ông trời giáng xuống rồi. Mắt nhìn của bệ hạ độc đáo quá.”

Sau đó thì toàn là Trần Cẩm và Châu Tuấn Trác tranh nhau vị trí hoàng hậu, không liên quan gì đến Trang Lâm hết.

Trang Lâm tức giận tắt website đi, gửi tin nhắn cho Quan Lan.

Trang Lân: *Hôm nay bệ hạ muốn triệu vị tiểu chủ nào thị tẩm ạ?*

Cậu cứ nghĩ Quan Lan sẽ bơ mình hồi lâu, không ngờ thoát cái đã trả lời lại.

Quan Lan: *Chọn Lân chiêu nghi đi.*

...

Hay lắm, giờ cả điện thoại cũng hỏng nữa!

Dương Bội Thanh vui vẻ được một hồi, trong lòng lại cảm thấy có gì đấy sai sai.

Vợ muốn phát triển sự nghiệp, tất nhiên là ủng hộ trăm phần trăm; nhưng dù có phát triển sự nghiệp thì cũng không thể ở nhà người khác mãi được!

Thế là hần bảo Trần Cẩm, Quan Lan giúp đỡ em trong lúc khó khăn, chúng ta phải cảm ơn người ta, hôm nào sẽ mời anh ta một bữa. Nhưng em cứ ở nhà người ta mãi cũng không được, dẫu sao cũng là người yêu cũ, ở lâu thấy không ổn lắm.

Trần Cẩm: “Vậy em phải ở đâu? Nhà em vẫn đang sửa mà.”

Dương Bội Thanh: “Đến ở cùng anh đây này!”

Trần Cẩm: “Anh cũng là người yêu cũ của em đấy! Ở với anh thì ổn chắc?”

Dương Bội Thanh sốt ruột: “Anh không chỉ là người yêu cũ mà còn là người yêu mới của em nữa!”

Sau đó Quan Lan nghe kể chuyện này, đã bảo Trần Cẩm rằng, đến nước này rồi thì anh nói thẳng với người ta luôn đi. Chúng ta đã chịu nổi oan này lâu quá rồi, hai thằng bot với nhau thì việc gì cứ phải cố quá như thế?

Trần Cẩm nói không được, tôi đang tiến hành kiểm tra giới hạn IQ của anh ấy trước khi về chung một nhà, tôi muốn xem xem đến bao giờ thì anh ấy sẽ tự mình phát hiện ra.

Quan Lan: “Vậy nếu cả đời cũng không phát hiện thì sao?”

Trần Cẩm: “...Không đến mức đấy chứ?”

Sau đó tự mình ngẫm lại, tuyệt vọng thừa nhận đúng là có khả năng này thật.

Trần Cẩm: “Vậy thì một năm, cho anh ấy một năm. Hai ta bắt đầu bên nhau từ bao giờ? Hai tháng hay là ba tháng trước? Bắt đầu tính từ ngày đó đi, một năm sau mà anh ấy vẫn chưa phát hiện ra thì tôi sẽ nói cho anh ấy biết.”

Quan Lan lên mạng search tin tức, tìm được ngày mà anh và Trần Cẩm đi ăn bị lộ ảnh chụp, sau đó lùi thêm một năm, đặt báo thức vào hôm đấy: “Anh xem, là ngày này nhé.”

Trần Cẩm: “...Tôi hi vọng từ tận thâm tâm, cái báo thức này sẽ không phải phát huy tác dụng.”

Vừa nhìn thì thấy, hai người họ làm bạn đã xấp xỉ một trăm ngày.

Thế là cả hai ra ngoài để kỉ niệm.

Ăn cơm mua sắm, ngâm suối nước nóng, cuối cùng trát mặt nạ bùn và sơn móng chân cho nhau.

Quan Lan: “Ba mươi năm qua đây là ngày mà tôi gái tính nhất.”

Trần Cẩm: “Anh đã nói thế thì chúng ta không đi xăm hình đôi nữa vậy.”

Quan Lan: “...Anh muốn xăm gì?”

Trần Cẩm: “Xăm chữ cái đầu trong họ tên của người kia lên mắt cá chân.”

Quan Lan: “Anh quay chương trình không cần lộ mắt cá chân ra à?”

Trần Cẩm: “Phải tập nào quay dã ngoại, vượt núi băng đèo thì chỗ nào cũng lộ ra được. Không muốn người khác trông thấy, cũng chỉ xăm trên móng được thôi.”

Quan Lan: “Anh mà xăm tên tôi lên móng thật thì đừng nói kiếp này, sang kiếp sau cũng không giải thích được đâu.”

Mặt Trần Cẩm kiểu “hoá ra còn có thể giỡn chơi như thế”, lấy điện thoại ra lên web mua sắm tìm hình xăm một lần dùng.

Tình bạn một trăm ngày, đã đủ lâu rồi. Quan Lan muốn đập y xuống suối nước nóng cho chết đuối luôn.

29. Chương 29: Độc Yêu Lây Truyền Thế Nào

Có phải Quan Lan chấp mạch rồi không?

Dương Vũ Trạch đến dưới trướng Quan Lan, đi theo con đường debut của nghệ sĩ bình thường. Anh xếp người viết ca khúc cho cậu ấm, chỉ số tiền lớn quảng bá trên mạng, sau đó Dương Vũ Trạch mang những ca khúc này đi biểu diễn ở các sân khấu cho nhẵn mặt khán giả.

Trong lúc khó tránh khỏi, tiền bối chung công ti phải giúp đỡ đôi chút. Tiền bối này, chính là Trang Lân.

Từ lúc đọc thread tám phét về hậu cung kia, Trang Lân đã thấy ngứa mắt Dương Vũ Trạch hết sức. Nhất là cứ suốt ngày gọi Quan Lan là sư huynh ơi, đúng là khiến người khác khó chịu. Các người nào có cửa làm sư huynh sư đệ, trình độ gà mờ như chú em, nếu không phải đầu thai vào nhà tốt thì quỳ xuống bưng nước rửa chân cho Quan Lan cũng không xứng. Lại còn ưỡn mặt ra mà sư huynh sư huynh, đúng là mặt dày nhận vợ!

Nhưng dù gì cũng là cháu ruột của sếp, cậu không thể gây sự vô cớ được. Vì thế trước mặt khán giả, vẫn nhẵn nhụi tương tác, ngay cả nửa câu cũng chẳng nói nhiều.

Cậu không hề hay biết, bên phía Quan Lan, cũng chẳng vừa mắt cậu ấm này lắm.

Hôm ấy nghỉ trưa ăn cơm chung, Dương Vũ Trạch hỏi Quan Lan: “Sư huynh, bây giờ tình trạng của Trang Lân thế nào?”

Ban đầu Quan Lan không hiểu: “Tình trạng gì cơ?”

Dương Vũ Trạch: “Độc thân chứ?”

Làm Quan Lan giật hết cả mình.

Cũng không biết là xuất phát từ tâm tư gì, Quan Lan nói dối chẳng thèm chớp mắt: “Độc thân hay không tôi không biết, nhưng mà cậu ấy thẳng, thẳng tưng tưng tấp luôn, là kiểu mỗi tháng thay bạn gái một lần đó.”

Dương Vũ Trạch: “Vậy là anh không hiểu rồi, đây người ta gọi là bù trừ quá mức[1], càng như thế thì lại càng có thể là gay kín.”

[1] Bù trừ quá mức (Overcompensation): Là tiến trình hoán chuyển sự yếu kém thành một sức mạnh. Ví dụ: Teddy Rososevelt vốn là một đứa trẻ ốm yếu nhưng đã trở thành một nhà thể thao ngoài trời giải nắng dầm mưa. Demosthenes vốn là một người có tật nói lắp nhưng đã trở thành nhà hùng biện lớn.

Quan Lan: “...Cậu để ý cậu ấy à?”

Dương Vũ Trạch: “Chà, em thích kiểu người cool ngẫu như thế.”

Cool ngẫu chỗ nào chứ?

Điện thoại Quan Lan rung lên, là tin nhắn Trang Lân gửi đến. Trang Lân nói, ahuhu em tập gym bất cẩn bị thương, cầu an ủi cầu ôm, gửi kèm ảnh chụp khoe thịt, bên trên có một vết xước khoảng chừng một centimet vuông.

Quan Lan rất muốn dí tấm hình này vào mặt Dương Vũ Trạch, hỏi cậu cho rõ, rốt cuộc người này cool ngẫu ở đâu?

Quan Lan ra vẻ đứng đắn đáp: “Vậy cũng không được, khoan bàn đến công ti không cho phép – dù có cho phép, thì cậu ở dưới trướng tôi làm gay, kiểu gì người nhà cậu cũng xé xác tôi ra. Nhất là ba và chú của cậu, đã muốn xé xác tôi lâu lắm rồi đấy.”

Dương Vũ Trạch: “Sao chú hai em lại muốn xé xác anh được, chú ấy cung phụng anh còn chẳng kịp nữa là.”

Không phải là ông chú đấy.

Quan Lan: “Tóm lại, nếu cậu muốn hát thì đừng nghĩ đến mấy chuyện vô bổ này nữa. Cậu đấu tranh với ba cậu nhiều năm như thế để đổi lấy một năm tự do này, là để đi tìm đàn ông chắc?”

Dương Vũ Trạch: “Vậy cũng đúng.”

Từ bỏ dễ dàng như thế? Không đáng tin, mình thay Trang Lân đuổi cậu ta đi đúng là chính xác mà.

Anh tự an ủi mình vậy, như thế vốn dĩ mình chẳng có tí tư tâm nào ở đây.

Dương Vũ Trạch: “Sư huynh ơi, anh nói thật với em đi, năng khiếu âm nhạc của em thế nào?”

Quan Lan nhìn cậu, nghĩ không biết nên nói thật hay là nói giảm nói tránh đây.

Dương Vũ Trạch: “Anh cứ nhận xét thẳng đi, yên tâm, em không có trái tim thủy tinh đâu.”

Quan Lan cười: “Không phải mẹ cậu đã nhận xét thật cho cậu rồi à, cứ phải bắt buộc người ngoài nhận xét thì cậu mới tin? Được, thế thì hôm nay tôi sẽ nhận vai ác này vậy.”

Quan Lan: “Nói thật, trình độ của bá chủ KTV. Tốt hơn người bình thường một chút, nhưng trong giới ca sĩ chuyên nghiệp thì xoàng lắm.”

Dương Vũ Trạch thở dài: “Em cũng nghĩ thế. Tuần trước ghi hình với anh Trang Lân, nghe anh ấy hát live thì em đã có cảm giác đây rồi. Nhưng mà vẫn chưa muốn bỏ cuộc.”

Quan Lan hơi bất ngờ khi cậu biết mình biết ta như thế.

Dương Vũ Trạch: “Cơ mà á, thật ra em chỉ muốn vào giới giải trí thôi, hát hay không hát, em cũng chẳng quan tâm lắm. Sư huynh, theo anh thấy, em nên chuyển sang lĩnh vực nào?”

Quan Lan: “...Đóng phim chắc sẽ nhanh nổi hơn đó.”

Dương Vũ Trạch: “Cái loại không kinh nghiệm không diễn xuất như em, chú hai sẽ phải đập tiền lãng xê nhiều lắm đúng không?”

Quan Lan: “Tôi không am hiểu khoản đóng phim, nhưng mà chắc có lẽ vậy.”

Dương Vũ Trạch: “Ày, thế thì chán thiệt.”

Trong giới này, người thì không tiền không tài nguyên, đang đau khổ vùng vẫy giữa làn ranh sinh tồn. Người thì cái gì cũng có, lại còn ngại chán.

Dương Vũ Trạch: “Anh thấy em đi show thế nào, em cảm thấy chắc chắn mình sẽ làm tốt!”

Quan Lan: ...

Dương Vũ Trạch: “Sư huynh, anh thân với Trần Cẩm lắm đúng không? Giới thiệu em với anh ấy được không?”

Quan Lan: ...

Dương Vũ Trạch: “Đúng rồi, Trần Cẩm độc thân chứ?”

Quan Lan: ...

Hay lắm, chàng trai trẻ, cướp vợ của chú cậu đi! Tôi sẽ chống mắt lên xem drama luân thường đạo lý của gia đình cậu!

Đạo này, Quan Lan thấy cảm hứng sáng tác của mình cứ như tuyết tan mùa xuân, dần dần tìm lại được một ít cảm hứng viết nhạc như mấy năm trước.

Anh viết cho “cục cưng” Lục Thanh của mình mấy bài hát. Mỗi nhạc sĩ đều có một vài ca sĩ “ruột”. Nhiều năm trôi qua, nam ca sĩ của anh thay đổi nhiều người, nhưng nữ ca sĩ thì luôn chỉ có mình Lục Thanh.

Khi Quan Lan tìm được Lục Thanh từ chỗ quán bar, Lục Thanh đã hai mươi tám tuổi, ngoại hình cũng bình thường, phong cách còn vô cùng tệ hại, rành rành cái kiểu hộp đêm không đứng đắn. Vì thế, sau này khi cô giành được hai giải Kim Mạch, trở thành ca hậu đỉnh cao, khiến tất cả mọi người ai nấy đều ghen hòng trân trối, cũng trở thành thần thoại trong sự nghiệp của Quan Lan.

Cô cực kì cá tính, ở trong showbiz nhiều năm như thế, phát ngôn không nể nang gì, chẳng thềm để ai vào mắt. Trước đây có một blogger âm nhạc móc mĩa Quan Lan, nói số người anh từng lên giường còn nhiều hơn số bài hát anh viết, Lục Thanh đã trực tiếp share về đáp trả: *“Mà đẳng ấy thì chỉ có thể ở nhà cạnh khoe ghen tị, xót xa chết được chứ gì?”* Sau đó có người lấy chuyện này ra công kích cô, nói quả nhiên cô đã ngủ với Quan Lan rồi. Cô lại trực tiếp share về đáp trả người ta rằng, *“Nếu có ngày nào Quan Lan muốn ngủ với tôi, tôi sẽ tự mình thuê phòng cho chú ấy ngủ luôn.”*

Miệng lưỡi chẳng thềm kiêng dè như thế, khiến quản lí của cô sầu não không thôi.

Vậy nhưng, Quan Lan lại thích tính cách này của cô. Giọng hát cũng thế, đêch mợ, cảm giác “bà đây xem thường chúng mày” cứ tuôn tràn trề khỏi cổ họng.

Biết Quan Lan viết bài hát mới cho mình, Lục Thanh hết sức vui vẻ. Nhưng sau khi cầm ca khúc trong tay, lại hơi bị cạn lời.

Trước đây Quan Lan viết nhạc cho cô, toàn đặt tên là “Đêm dài muôn thuở”, “Ngựa sắt sông băng”. Lần này thì sao, trái một bài “Bỗng nhiên rung động”, phải một bài “Tuồng vi biết yêu”, thật sự là cả bản nhạc đều toàn màu hồng phấn.

Lục Thanh: “Đây là chú viết cho tôi? Không cầm nhầm đây chứ?”

Quan Lan: “Em cứ phải viết bài nào tên ‘Đêm đen’ thì chị mới tin là viết cho chị à?”

Lục Thanh: “Có nghĩa là, chú muốn tôi hát cái thể loại này thật?”

Quan Lan: “Sao vậy? Cũng hay mà, làm gì đến nỗi.”

Lục Thanh: “Chú tự xem đi! Bà cô hơn ba mươi tuổi như tôi, chú lại muốn tôi hát tường vi biết yêu!”

Quan Lan: “Nếu chị không chịu được thì đổi tên nhé, tường vi đêm đen chị thấy sao?”

Nếu đổi thành người khác, Lục Thanh đã ném bản nhạc vào mặt từ lâu rồi.

Lục Thanh: “Chú xem công ti có kí với nhóc nào mười lăm mười sáu tuổi không, mấy bài này của chú, qua hai mươi tuổi không ai hát nổi.”

Sau khi Lục Thanh đi rồi, Quan Lan cầm bản nhạc lên ngắm, thấy cũng hay phết mà. Bà cô này cứ làm quá lên, phụ nữ ba mươi tuổi hơn thì thỉnh thoảng không thể hồng phấn được chắc?

Anh gọi Nhậm Hiểu Phi vào phòng làm việc: “Đến đây, cậu thấy mấy bài này thế nào?”

Nhậm Hiểu Phi xem qua: “Hay quá chừng! Là viết cho X-Dream ă?”

X-Dream là nhóm nhạc thần tượng nữ mới debut, độ tuổi trung bình là mười tám.

Quan Lan: “...Phải.”

Anh không có can đảm để nói “Thật ra tôi viết cho Lục Thanh”.

Chẳng lẽ thiếu nữ lắm ư?

Sau đó thị trường cho anh biết, đúng là rất thiếu nữ.

Quan Lan sửa “Tường vi biết yêu” thành “Đêm tường vi”, đổi thành bài hát nhóm cho X-Dream hát. Ca khúc này trở thành single hot của năm, bài hát mà đầu đường cuối ngõ đều có thể hát được đôi câu, cực kì thịnh hành trong lứa học sinh Trung học. Mọi người ai cũng khen Quan Lan lợi hại, ngay cả phong cách kiểu này cũng điều khiển được rất tốt. Sau khi ca khúc này sốt xình xịch, Lục Thanh lên Weibo xả xối điên cuồng: “*Mọi người tưởng tượng được không, bài này ban đầu là viết cho tôi đó! Có phải Quan Lan chấp mặt rồi không?*” Tất nhiên, đây đều là chuyện về sau.

Bấy giờ Quan Lan chỉ cảm thấy làm Lục Thanh mất vui như thế, hơi áy náy trong lòng, định viết một bài “Đêm tối” đền bù cho cô. Nhưng lại phát hiện, viết kiểu gì cũng bị chê đi, hát một hồi lại thành màu hồng phấn.

Cũng vào lúc này, Quan Lan nhận ra phương thuốc của mình.

Chắc chắn là trúng độc của Trang Lân rồi.

Vấn đề đặt ra là – độc của Trang Lân, đã lây truyền bằng cách nào?

30. Chương 30: Nhà Cũ Hoả Hoạn, Khó Lòng Chữa Cháy

Bất kể là bao giờ, thì come out cũng không phải chuyện đơn giản.

Sáng sớm, Quan Lan mở mắt, cảm thấy đời mình xong rồi.

Quãng đời ba mươi năm trước của anh, anh vẫn luôn làm chủ bản thân rất tốt, có thể nói là khả năng tự chủ lên đến trăm phần trăm. Thế nên sáng nay khi ngủ dậy, thấy một cánh tay trắng bóc căng đầy trẻ trung gác ngang ngực mình, từ khoảnh khắc ấy, cuộc đời tự chủ của anh bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo.

Tối qua thậm chí anh còn không hề uống rượu.

Mọi chuyện bắt đầu thế nào nhỉ?

Hình như bắt đầu từ lúc đêm hôm Trang Lân mang theo bản nhạc ghé thăm. Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy không nên để cậu vào mới đúng.

Nhưng thời khắc ấy, Quan Lan không thể làm được loại chuyện nhốt người ngoài cửa như vậy. Không chỉ bất lịch sự mà còn hẹp hòi nhỏ nhen, cực kì giống tiểu nhân.

Sự thật chứng minh, chết vinh còn hơn sống nhục, không thể không có lòng dè phòng.

Hai tiếng đầu, đúng là họ tập trung bàn chuyện sáng tác thật, không hề lạc đề, Quan Lan chẳng có bất cứ dự liệu gì về chuyện sẽ xảy đến hai phút sau.

Chỉ là, rốt cuộc anh cũng nhớ ra phép lịch sự của chủ nhà, đứng dậy lấy đồ uống cho Trang Lân.

Trang Lân: “Có thật anh cao một mét tám mươi không? Không khai gian đấy chứ. Để em xem anh có đi giày độn để không nào.”

Khi đó Quan Lan không nhận ra được ý đồ của cậu, cảm thấy tự ái hơi bị tổn thương: “Tôi không phải nghệ sĩ, việc gì phải khai gian chứ?”

Trang Lân: “Đàn ông mà nói một mét tám mươi thì hơn nửa chỉ được một mét bảy tám thôi. Chúng ta cởi giày ra so là em biết ngay thật giả ấy mà.”

Trang Lân đứng trước mặt anh, hai tay giữ thắt lưng anh. Ngực hai người chỉ cách nhau chừng một nắm tay.

Bờ môi Trang Lân sượt qua sống mũi anh.

Nghĩ lại thì, có lẽ khi ấy Trang Lân chỉ định lợi dụng động tay động chân tí thôi, chưa chắc đã có ý đồ gì cả. Nhưng cầu chì trong não Quan Lan đã cháy đứt, không thể nhớ được tại sao giây tiếp theo, họ lại bắt đầu hôn nhau.

Chờ đến khi anh hồi thần lại thì tay Trang Lân đã len vào trong áo sơ mi của anh.

Như thể mưa to gió lớn, như thể biển thét núi gào, đứng trước tình dục bất ngờ trào dâng, ý chí kháng cự của Quan Lan yếu ớt tới mức đáng thương, thoáng chốc tan thành mây khói.

Nếu không phải trong đầu anh vẫn còn sót lại chút ít xấu hổ, có lẽ họ đã quất ngay một hiệp trên cây dương cầm rồi.

Nhớ đến đây, Quan Lan bắt đầu muốn chôn đầu vào gối.

Mình đúng là... Nhà cũ hoả hoạn[1], bốc lên dữ dội, cứ như một con thú hoang bị nhốt suốt ba mươi năm bỗng được thả ra, đáng sợ quá mức.

[1] Nhà cũ hoả hoạn: Nghĩa là rất khó cứu chữa. Được nhắc đến trong tác phẩm “Vi thành” của Tiền Chung Thư, ý chỉ tình yêu của người lớn tuổi cũng giống như nhà cũ gặp hoả hoạn, một khi bắt lửa thì sẽ bốc cháy hừng hực, không thể át chế được.

...Quan trọng nhất là, ngủ một lần coi như ngoài ý muốn, ngủ hai lần, thì không thể không giải thích một câu với người ta.

Đang bận khoản thì Trang Lân cũng mở mắt ra.

Quan Lan không dám nhìn cậu, chỉ có tám mươi phần trăm là vì ngại.

Nhưng Trang Lân không nói gì cả, chẳng hề nhắc đến bất cứ vấn đề khó trả lời nào với anh, cậu chỉ thân mật đặt lên má anh một nụ hôn.

Quấn quít hồi lâu, Trang Lân mới không cam lòng thở dài.

Trang Lân: “Em còn khoảng bốn mươi phút nữa, mình làm thêm một hiệp được không?”

Quan Lan giơ một tay lên đẩy mặt cậu ra.

Trang Lân: “Vâng vâng, em đi nấu bữa sáng cho anh.”

Nhìn bóng lưng cậu đứng dậy mặc quần áo, Quan Lan thở phào một hơi, lại thấp thoáng hơi hụt hẫng.

Ra khỏi phòng ngủ, Trang Lân lao về nhà bếp, vừa đến cửa thì cứng đờ cả người.

Không ngờ lại có một người đang ngồi trước bàn ăn.

Trần Cẩm quay đầu cười với cậu: “Bữa sáng tôi làm xong rồi, cậu bưng vào cho anh ấy là được.”

Về mặt Trang Lân không cảm xúc, bởi cậu thật sự không biết nên biểu cảm thế nào nữa.

Cảnh tượng này đúng là quá giống bất gian, hơn nữa cậu không dám chắc, ai là kẻ “gian” trong hai người họ.

Trần Cẩm hết sức thân thiết: “Cậu yên tâm, nhà anh ấy xây tường cách âm, dù sao cũng làm nhạc mà, sợ gây ảnh hưởng đến hàng xóm. Tối qua tôi ở phòng bên không nghe thấy gì cả, ngủ say như chết luôn.”

Cảm ơn anh, nhưng đây mẹ nó không phải điểm quan trọng hiểu chưa!

Trang Lân: “Anh ở cùng anh ấy bao lâu rồi?”

Trần Cẩm: “Nhà tôi đang sửa, Quan Lan cho tôi sống nhờ ở đây. Đúng rồi, cậu làm nghệ thuật, dùng ánh mắt của trường nghệ thuật nổi tiếng của cậu xem giúp tôi, mấy mẫu giấy dán tường này cái nào đẹp?”

Trang Lân thấy y lấy từ dưới bàn ăn ra một quyển sách tranh về vật liệu xây dựng to bự tổ chẳng thật.

Cậu cảm thấy cuộc nói chuyện này đúng là dị vờ lơ, nhưng theo phép lịch sự vẫn bước tới đưa ra ý kiến: “Cái phía trên bên trái đi.”

Trần Cẩm: “Vậy à? Thế cậu xem giấy dán tường này nên phối với sô pha loại nào?”

Trang Lân: “...Cái màu trắng đi.”

Trần Cẩm: “Ừ, cậu xem, tôi cũng nghĩ thế, bạn trai tôi đúng là nhà quê, chả có thẩm mỹ tí nào.” Dứt lời lấy điện thoại ra gửi tin nhắn thoại cho ai đó, “Ê nhà giàu mới nổi, không có mắt nhìn gì cả! Em đã hỏi hết mấy nhà nghệ thuật rồi, không một người nào chọn giống anh, anh bỏ cuộc đi, chuyện này cứ nghe theo em.”

...Hình như tiếng xưng hô “nhà nghệ thuật” này có hơi phóng đại thì phải?

Báo động trong lòng Trang Lân tạm thời tắt, nhìn bánh mì trứng và nước cam được làm sẵn trên bàn: “Cảm ơn bữa sáng của anh.”

Trần Cẩm: “Đừng khách sáo, tiện thì làm thôi.”

Lúc Trang Lân bưng đĩa xoay người rời đi, chợt nghe Trần Cẩm hỏi mình: “Nếu bây giờ cậu chớp thời cơ tỏ tình, chắc chắn anh ấy sẽ không từ chối cậu, cậu biết chứ?”

Trang Lân: “Tôi biết – nhưng như thế chẳng có nghĩa lý gì hết.”

Trang Lân: “Tôi hi vọng anh ấy sẽ ở bên tôi vì anh ấy yêu tôi, nếu chỉ vì ấy nấy, khó xử hay làm tròn bổn phận đạo đức nào đó, thì có nghĩa lý gì chứ.”

Trang Lân: “Tôi hi vọng cuối cùng khi anh ấy đưa ra quyết định, trong lòng sẽ không có bất cứ khó chịu và ầm ức nào hết.”

Trần Cẩm im lặng hai giây, sau đó Trang Lân nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của y: “Vậy, chúc cậu thành công.”

Trang Lân cảm thấy, có thể gạch tên người này khỏi danh sách uy hiếp. Bất kể có rất nhiều dân mạng cho rằng y là chính cung của Quan Lan, khiến tâm tình Trang Lân vẫn chưa thoải mái lắm, nhưng theo lý trí, thì dù trước đây Trần Cẩm có từng ở bên Quan Lan, bây giờ cũng đã chia tay hoàn toàn, không có tình cảm nào khác ngoài tình bạn.

Ngược lại, cân nhắc từ góc độ chiến lược, có lẽ mình còn tranh thủ có được đồng minh là y.

Nếu như cậu không nghe thấy Trần Cẩm xỏ ra câu tiếp theo.

Trần Cẩm: “Tay nghề nấu canh của cậu được lắm, gia truyền à?”

...Đồng minh cái méo! Quả nhiên con người phải tin vào ấn tượng ban đầu của mình! Tên này đúng là ngựa mất mà!

Sau khi Trang Lâm vào phòng, Trần Cẩm nhận được tin nhắn hồi âm của Dương Bội Thanh, là một hàng dấu hỏi chấm.

Trần Cẩm trả lời hắt: *Giỡn chơi thôi.*

Trần Cẩm: *Nhưng mà, buổi chiều em hẹn gặp nhà thiết kế nội thất, anh muốn đi chung không?*

Trần Cẩm: *Dù sao căn nhà này, em cũng không muốn ở một mình.*

Lúc về, Trang Lâm vẫn còn đắm mình trong dư âm hạnh phúc, đi đường mà cứ như bay, cả người tưởng nhẹ hẫng đi mười kilogram.

Về nhà vừa mở cửa ra, thành linh ngã từ trên mây xuống.

Trang Lâm: “...Chị.”

Tề Phi liếc cậu: “Vừa mới từ nhà Quan Lan về?”

Nghe câu này, Trang Lâm cũng biết là không chối được nữa, nguy biện thì chẳng thà ăn ngay nói thật còn hơn: “Vâng.”

Tề Phi: “Về với nhau rồi?”

Trang Lâm: “Vẫn chưa.”

Tề Phi: “Thế là chú bị anh ta đùa giỡn?”

Trang Lân: “Không phải, là em đang theo đuổi anh ấy.”

Tề Phi: “Chị cũng đoán thế.”

Trang Lân cảm thấy phản ứng của Tề Phi bình tĩnh hơn cậu tưởng tượng rất nhiều – chỉ mong sao không phải là bầu trời bình yên trước cơn giông bão.

Tề Phi: “Chị nói cho chú mấy điều cần lưu ý. Thứ nhất, ở nơi công cộng không được có bất cứ cử chỉ thân mật nào vượt quá bắt tay, chị không biết hai người gọi nhau thế nào, nhưng chỉ cần có mặt người thứ ba thì phải gọi là thầy Quan. Thứ hai, trên các phương tiện truyền thông và xã giao thì phải giữ mức tương tác bình thường, tương tác bình thường hiểu chưa? Vô cùng biết ơn sự ủng hộ và giúp đỡ của thầy Quan, thầy hay trò giỏi gì đấy, cứ thế mà nói, không được nói thừa dù chỉ một câu. Thứ ba, kéo rèm cửa sổ! Kéo rèm cửa sổ! Nhất định phải kéo rèm cửa sổ nghe chưa!”

Trang Lân: “...Chỉ thế thôi à?”

Tề Phi: “Những điều ấy là nguyên tắc cơ bản, nội dung cụ thể sau này tùy thời bổ sung.”

Trang Lân: “Chị không phát biểu ý kiến nào khác? Em come out với chị, chị không ngạc nhiên tí nào à?”

Tề Phi nhìn cậu chằm chằm: “Chị lạy chú, chị lẩn lộn trong giới này đã bao nhiêu năm, kĩ năng dò *gay* full level lâu lắm rồi okay?”

Tề Phi: “Chú để ý đến anh ta, đúng là ban đầu chị bất ngờ thật. Nhưng ngẫm kĩ lại thì, thật ra đã có điềm báo từ trước, vẫn hợp tình hợp lí.”

Tề Phi: “Chỉ muốn hỏi chú, mặt đau không?”

Trang Lân: “...Chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa được không?”

Tề Phi nghiêm mặt nói: “Là quản lí của chú, những việc cần dặn chị đã dặn cả rồi. Những lời chị nói tiếp theo đây, là với tư cách người thân của chú.”

Tề Phi: “Chú đã là người lớn rồi, tình cảm của chú chị không có quyền xen vào, chị cũng chỉ là chị họ của chú thôi, chú thích ai cũng chẳng cần báo cáo với chị. Nhưng nếu tình cảm này của chú là nghiêm túc, thì chị đề nghị chú bắt đầu cân nhắc từ bây giờ, xem nên nói với mẹ chú thế nào đi.”

Trước đây Trang Lân chưa từng nghĩ xa như vậy, bây giờ trong lòng cũng hơi lo lắng: “Mẹ em cũng thoáng lắm mà... nhỉ? Em thấy mẹ thích một nam diễn viên người Mỹ, cái người tên Jack gì gì đó, cũng là *gay* đã come out được rất nhiều năm.”

Tề Phi: “Đừng tự lừa mình dối người nữa, cái người tên Jack gì gì đó là con trai mẹ chú chắc?”

Trang Lân: “Ít nhất cũng cho thấy mẹ em không kì thị đồng tính.”

Tề Phi: “Mẹ của chú, chú là người hiểu nhất. Bất kể là bao giờ, thì come out cũng không phải chuyện đơn giản, chỉ hi vọng chú có thể xử lí ổn thoả.”

Trang Lân: “Em cảm thấy, mọi chuyện vẫn nên tiến dần từng bước, bây giờ mục tiêu hàng đầu của em, là cứu được người ta đã.”

Tề Phi: “Mục tiêu hàng đầu? Âm nhạc của chú thì sao? Sự nghiệp thì sao? Ước mơ thì sao?”

Trang Lân: “Những thứ ấy không vội, âm nhạc sẽ không chạy mất.”

Tề Phi: “Vậy Quan Lan sẽ chạy mất chắc?”

Trang Lân: “Em cảm thấy, anh ấy đã không chạy thoát được rồi.”

Trang Lân: “Nhưng mà – em thì không đợi được nữa.”

31. Chương 31: Chắc Chắn Mẹ Tôi Rất Thích Em

Yêu một lần cũng không chết được, cùng lắm thì chia tay thôi.

Sau khi Trang Lân đi, Quan Lan mới biết hôm qua Trần Cẩm ở nhà.

Anh cảm thấy cả đời này mình chả còn mặt mũi nào nhìn Trần Cẩm nữa, bắt đầu cân nhắc chuyện diệt khẩu y.

Trần Cẩm: “Tôi không nghe thấy gì thật mà ha ha ha ha ha ha...”

Quan Lan xấu hổ nói: “Nếu anh đã biết thì kiểu gì cũng nghe thấy!”

Trần Cẩm: “Không phải hai người hành sự một nửa ở phòng khách rồi mới vào phòng ngủ à? Sau khi vào

phòng ngủ, tôi không nghe thấy gì hết thật!”

Quan Lan muốn đứng tim luôn: “Tức là từ đầu đến cuối anh đều ở nhà?”

Trần Cẩm: “Hôm qua tôi đi xem vật liệu xây dựng mất hơn nửa ngày, mệt chết đi được, vẫn nằm ngủ trong phòng. Sau khi ngủ dậy mở cửa, nhìn thấy hai người đánh đàn tình cảm, bầu không khí rất ấm áp, không muốn làm phiền hai người, nào ngờ một đùng cái hai người ôm nhau, cũng làm tôi giật hết cả mình đấy hiểu chưa.”

Quan Lan khoanh tay chôn đầu thật sâu, cảm thấy đời này không muốn ngẩng lên nữa.

Trần Cẩm: “À da anh xấu hổ gì chứ, ăn uống nam nữ là nhu cầu lớn của con người. Đây là nhà của anh, anh thích làm với ai thì làm. Tôi biết rồi thì sao, đăng nào làm xong kiểu gì anh chả gọi điện kể cho tôi.”

Quan Lan: “Tôi kể cho anh, với việc anh tận mắt nhìn thấy, sao mà giống nhau được chứ?”

Trần Cẩm: “Đúng là không giống nhau thật. Bây giờ tôi nhìn thấy tận mắt, cảm thấy Trang Lân được lắm luôn đó, cuối cùng ba cũng có thể yên tâm giao con cho cậu ấy rồi.”

Quan Lan ngẩng đầu nhìn y: “Được lắm chỗ nào? Anh đã trông thấy gì rồi?”

Trần Cẩm: “Í~ Anh đen tối quá nha. Anh nghĩ tôi đang nói đến cái gì, kích thích à?”

...Rốt cuộc là ai đen tối hơn ai hử!

Trần Cẩm: “Kích thích ấy à, đừng quan trọng hoá quá, chìa khoá nào thì phối hợp với ổ khoá đó, đâu phải cứ mười tám centimet thì sẽ dùng tốt hơn mười sáu centimet đâu, quan trọng vẫn là tự mình dùng thấy sướng là được.”

Quan Lan đau khổ nói: “Anh mau im đi.”

Trần Cẩm: “Thế dùng tốt không?”

Quan Lan: “Tôi chỉ dùng mỗi một chìa khoá đấy thôi, tôi không biết thế nào là dùng tốt hết!”

Trần Cẩm: “Ha ha ha ha ha chỗ tôi có một cái anh muốn mượn dùng không?”

Quan Lan: “Cút mau cút mau!”

Cái chuyện tranh cãi này, vốn là so xem mặt ai đủ dày. Bây giờ tâm trí Quan Lan đang rối loạn, nếu không nhất định anh sẽ nhận ra, chỉ cần anh mặt dày đáp trả lại một câu “Được được mau đưa cho tôi dùng” thì Trần Cẩm cũng bó tay.

Trần Cẩm: “Nói chuyện nghiêm túc đi.”

Trần Cẩm: “Chuyện này, anh định giải quyết sao? Tuy tôi cảm thấy thỉnh thoảng hai người quất một hiệp cũng không có vấn đề gì, nhưng kiểu người thánh mẫu có yêu cầu về đạo đức của bản thân kì cục như anh, chắc chắn bây giờ đang cuồng đến mức tam quan sụp đổ đúng không?”

Quan Lan: “Còn giải quyết sao được nữa... Yêu một lần cũng không chết được, cùng lắm thì chia tay thôi.”

Trần Cẩm: “Rốt cuộc anh cũng chịu cho người ta danh phận rồi?”

Quan Lan: “Sao lại là tôi cho cậu ấy danh phận cơ chứ. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy cậu ấy thích tôi, toàn là tự tôi tưởng tượng hết, trước nay cậu ấy chưa từng thừa nhận. Không khéo từ đầu đến cuối đều là tôi tự mình đa tình cũng nên.”

Trần Cẩm biết thế này là anh lại lên cơn, bắt đầu muốn rút lui rồi.

Trần Cẩm: “Anh tự nhìn lại lương tâm mình trước khi nói được không, tôi phát hiện anh có hơi hướng khốn nạn bẩm sinh đó.”

Quan Lan: “Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm thật tốt.”

Trần Cẩm nhớ đến những lời Trang Lân nói ban sáng – *Tôi không muốn anh ấy ở bên tôi chỉ vì làm tròn bốn phận đạo đức nào đó, tôi không muốn trong lòng anh ấy có bất kì ám ức nào hết.*

Bây giờ nghĩ lại, trong lòng Quan Lan cũng không phải là không muốn, nhưng mà ám ức thì vẫn có đôi chút.

Trần Cẩm cảm thấy, tình yêu của mấy thanh niên văn nghệ như họ, còn phải để ý gì mà tình yêu thuần túy, gì mà tâm xác hợp nhất, đúng là lằng nhằng khiến người khác phải cảm phiền.

Tuy rằng nghệ sĩ hài và con tài phiệt, cũng chẳng khác họ là bao.

Cùng lúc ấy “Đêm trường vi” bắt đầu phát hành, ca khúc này vừa được tung ra thì hot xình xịch, khắp nơi đều là MV của năm cô gái trẻ mặc váy màu kẹo vừa nhảy vừa hát. Bấy giờ phòng kế hoạch của Thiên Long

nghĩ ra một “Dự án thiên tài”, họ muốn triệu tập năm nghệ sĩ nam trong công ti, mặc suit ba mảnh, quay MV “Đêm tường vi” phiên bản nam.

Lúc trưởng phòng kế hoạch đề ra dự án này trong cuộc họp báo cáo doanh số, Quan Lan cảm thấy anh ta đến giờ uống thuốc rồi. Không ngờ Dương Bội Thanh lại rất thích ý tưởng này, khi bắt đầu lựa chọn hết sức nghiêm túc, Quan Lan muốn gọi điện hỏi Trần Cẩm xem có phải hẳn quên uống thuốc rồi không. Cuối cùng Dương Bội Ninh quyết định thông qua dự án này, Quan Lan nghĩ, có lẽ người nên uống thuốc là mình mới đúng.

Trang Lân “thế như chẻ tre”, lại đúng lúc sắp sửa phát hành album đầu tay, chình ỉnh có mặt trong nhóm năm người.

Quan Lan: “Chắc chắn cậu ấy không đồng ý đâu, trong âm nhạc, cậu ấy tự có chuẩn mực và phong cách của mình.”

Trợ lí của Dương Bội Thanh giờ điện thoại trong tay lên: “Trang Lân đã đồng ý rồi.”

Quan Lan: ...

Dương Bội Thanh: “Sao Quan tổng lại không tự tin vào ca khúc mình viết như thế? Nhạc thị trường đâu phải thấp kém, phong cách của ca khúc lần này không thấp kém chút nào. Hình tượng của Trang Lân cũng không phải đoá hoa thanh cao, lạnh lùng khó gần, hơn nữa vũ đạo này theo hướng trẻ trung hoạt bát, không phải phong cách phô trương lộ liễu. Thành viên của X-Dream đều là trẻ con, chúng ta cũng đâu thể để trẻ vị thành niên uốn éo, thế thì quá quất quá. Lần này sẽ không gây ảnh hưởng đến hình tượng của Trang Lân đâu, tất nhiên cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến hình tượng của những nghệ sĩ khác.”

Quan Lan: “...Được rồi, tôi đi uống thuốc vậy.”

Dương Bội Thanh không get được ý anh: “Anh bị ốm à?”

Ồ, xem ra hài hước cũng không thể truyền đạt qua hành vi.

Quan Lan đi xem thử trường quay MV, vừa nhìn đã cảm thấy muốn mù đến nơi.

Năm người, ngoại trừ Dương Vũ Trạch đúng mười tám tuổi, cảm giác lạc quẻ không mãnh liệt lắm ra, số còn lại Trang Lân coi như trẻ nhất, toàn là đàn ông hai mươi mấy ba mươi tuổi đầu. Nom dáng vẻ lắc hông dễ thương của họ, Quan Lan cảm thấy mình phải uống thật nhiều thuốc mới được.

Quan Lan: “...Sao em lại đồng ý quay cái này chứ?”

Trang Lân: “Bài hát này hay như thế, chắc chắn là do một người rất đáng yêu viết.”

...Quan Lan cảm thấy khó thở, không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Trang Lân: “Quay xong em đi tìm anh, buổi chiều anh ở văn phòng chứ.”

Quan Lan: “Trong giờ làm việc em đừng đến tìm tôi!”

Trang Lân nhìn anh một cách ngạc nhiên: “Chuyện về album, em không tìm anh thì tìm ai? Hay là anh muốn em đến nhà anh ngoài giờ làm việc để nói? Không phải là em không muốn đi đâu, nhưng mà anh không có việc gì suốt cả hai ngày à?”

Quan Lan xoay người ra cửa: “Ba giờ chiều, quá hẹn không tiếp.”

Sau khi ra ngoài, đưa tay sờ lên hai má nóng bừng, trong lòng thầm tự chửi mình: Mẹ, có khi mình đúng là nữ sinh Trung học thật cũng nên.

Bất kể thế nào, chuyện này cũng chỉ như khúc nhạc dạo, việc quan trọng đối với Quan Lan, vẫn là album của Trang Lân.

Trang Lân, là du học sinh trường nổi tiếng, hình tượng tài tử sáng tác, nếu trong album lại không có ca khúc nào cậu tự viết thì đúng là chẳng ăn nói nổi.

Thế nên nhiệm vụ hàng đầu bây giờ, chính là chỉnh sửa cho cậu mấy bài hát hay. Tối qua hai người họ, đúng là đã làm việc này – hoặc nên nói, đáng lẽ là làm việc này.

Bây giờ, hai người họ tiếp tục đề tài bị một ít sự cố gây gián đoạn tối qua, cùng thảo luận tiếp.

Quan Lan: “Tôi nghĩ bài này có thể ra hai bản, viết thêm một bản tiếng Quảng, em hát được không.”

Trang Lân: “Anh còn biết cả tiếng Quảng nữa à?”

Quan Lan: “Tôi không biết, em nói tiếng Quảng, em tự viết đi.”

Trang Lân: “Em cũng không biết.”

Giọng nói hết sức thản nhiên.

Trang Lân: “Trước mười tuổi em lớn lên ở Bắc Kinh, Đại học lại ra nước ngoài, thực tế không ở Quảng Châu được mấy năm cả, hơn nữa trong trường mọi người đều nói tiếng phổ thông. Chính ra cũng nói được hát được đấy, nhưng so với dân bản xứ chính thống, thì còn kém xa.”

Quan Lan: “Em lớn lên ở Bắc Kinh? Thế mà tôi không biết.”

Trang Lân hờn: “Chuyện của em, anh chả quan tâm gì cả.”

Không ngờ Quan Lan lại thấy hơi áy náy.

Trang Lân lấy thẻ căn cước ra: “Đây đây, anh xem, em có hộ khẩu Bắc Kinh đó, bây giờ đáng tiền lắm luôn, kết hôn với em siêu có lời.”

Quan Lan cũng lấy thẻ căn cước ra: “Tôi cũng có hộ khẩu Bắc Kinh mà.”

Trang Lân: “Hai chúng ta, bây giờ cũng coi như quan hệ trao đổi thẻ căn cước rồi.”

Quan Lan: “Thế này mà cũng được coi là một loại quan hệ à?”

Trang Lân hết sức hùng hồn: “Thẻ căn cước của ngôi sao là món đồ riêng tư lắm đó, không cho người khác xem dễ dàng được đâu. Như bây giờ chẳng hạn, em đã biết là anh không khai gian tuổi rồi.”

Quan Lan: “...Tại sao tôi phải khai gian tuổi chứ?”

Trang Lân: “Trao đổi thông tin thật về danh tính của nhau, là khởi đầu cho việc xây dựng một mối quan hệ tình cảm lành mạnh. Bước tiếp theo là công khai tình trạng tài sản và tài khoản ngân hàng. Bây giờ anh muốn xem không? Em cũng chẳng có mấy cái tài khoản cả.”

Quan Lan: “...Sao lại lan sang chuyện này rồi, ai muốn xây dựng quan hệ tình cảm lành mạnh với em hả?”

Trang Lân: “Thế anh muốn quan hệ không lành mạnh à? Phải play văn phòng trước mới được đúng không?”

...Quan Lan miễn cưỡng lảng sang vấn đề khác: “Nếu lớn lên ở Bắc Kinh, thì tại sao sau này lại đi Quảng Châu?”

Trang Lân: “Ba mẹ em ly dị, em ở với mẹ. Mẹ em là một người rất tài giỏi, nhà hàng, hiệu quần áo, thẩm mỹ viện, cái gì cũng từng kinh doanh – giờ thì đang mở shop online.”

Quan Lan ngạc nhiên nói: “Tôi cứ tưởng... Trước đây tôi cứ tưởng, chắc chắn em xuất thân từ gia đình cực kì cực kì giàu có chứ.”

Chuyện này cũng không thể trách anh, bất kể là ai nghe nói một người tốt nghiệp từ trường nghệ thuật

danh tiếng thế giới, thì phản ứng đầu tiên cũng là “Chắc chắn nhà người ta cực kì giàu có.”

Trang Lân: “Ba em cực giàu, nhưng mà bây giờ em với ông ấy không qua lại nhiều. Mẹ em cũng rất giàu mà, đừng coi thường người mở shop online chứ.”

Quan Lan: “Vậy mẹ em đúng là giỏi lắm. Người bình thường chưa chắc đã quyết đoán được, chi nhiều tiền cho con đi học nghệ thuật thế đâu.”

Trang Lân: “Đúng, chắc chắn mẹ em sẽ thích anh lắm.”

Đúng cái gì mà đúng, tôi đang nói chuyện đấy chắc?

Trang Lân: “Đến lân anh. Anh cũng kể cho em ít chuyện nhà anh nhé?”

Quan Lan: “...Chắc chắn mẹ tôi cũng rất thích em.”

Trẻ tuổi, ngoại hình đẹp, sáng sủa lanh lợi, lại còn có hộ khẩu Bắc Kinh. Hình mẫu con dâu lí tưởng trong lòng mẹ anh, chính là Trang Lân chắc luôn.

...Tuy rằng không phải là giới tính này.

32. Chương 32: Chỉ Cách Của Một Bước

Không nắm giữ tư liệu sản xuất, vẫn thuộc giai cấp vô sản.

Album đầu tay của Trang Lân sắp phát hành, đang là bước ngoặt quan trọng của chiến lược quảng bá, nhưng tâm trí cậu lại không hề đặt trên việc này.

Cậu biết, quan hệ giữa cậu và Quan Lan, tiến triển đã đạt ngưỡng chín mươi phần trăm rồi, chỉ cách của một bước cuối cùng mà thôi. Nhưng chằm ngôn có câu, đi đường trăm dặm, một nửa chín mươi[1]. Thế nên bước cuối cùng này của cậu, nhất định phải một phát ăn ngay, cần phải từ từ lọt vào “mắt rồng”, nếu không bất cẩn, e rằng tiến triển cũng bị đẩy lùi.

[1] Xuất phát từ tác phẩm “Chiến quốc sách – Tần sách ngũ – Vị tần vương”, có thể hiểu là: Một trăm dặm đường, đi được chín mươi dặm thì cũng chỉ coi như đi được một nửa mà thôi, ý chỉ làm việc càng đến gần thành công thì càng khó khăn hơn, càng cần phải kiên trì cẩn thận đến cùng.

Cứ ôm ờ tình trong như đã, mặt ngoài còn e mấy bận như thế, chưa chắc không phải là một loại tình thú. Nhưng Trang Lân sợ đêm dài lắm mộng, ngoài cửa còn mai phục cả triệu tình địch, binh lực lại còn thần tốc, không khéo người khác lại tranh thủ được cơ hội thì toi.

Cậu đến đài phát thanh thu âm, khoảng thời gian quảng cáo, còn liên lạc với quân sự tình cảm của mình.

Lý Ngạn Nghiêu: “Chiến lược tao bày cho mày thế nào, hữu hiệu lắm đúng không?”

Trang Lân: “Cực kì hữu hiệu, tiến triển thần tốc luôn.”

Thật ra chưa thực hiện được mấy ngày thì đã bị Quan Lan kéo lên giường rồi, sau khi lên giường thì cậu hoàn toàn bung lụa bản thân. Gì mà nghệ thuật, tâm hồn, kết nối tinh thần, tri âm tri kỉ, quên phải gọi là sạch bách.

Trang Lân: “Tao cảm thấy đủ rồi, nên thổ lộ thôi.”

Lý Ngạn Nghiêu: “Mày vẫn chưa thổ lộ á?!”

Trang Lân nghĩ, nói trên giường không tính đâu nhỉ?

Hừm, Quan Lan cũng là đàn ông, ắt phải biết những lời trên giường không thể coi là thật.

Trang Lân: “Tao nghĩ tổ tình cũng giống như cầu hôn, ít nhất trong lòng phải nắm chắc chín mươi phần trăm thì mới thực hiện được.”

“Soup gà” tình yêu trên mạng đều nói, tổ tình là bài ca chiến thắng, chứ không phải tiếng kèn xung trận.

Lý Ngạn Nghiêu: “Mày đã nắm chắc rồi thì còn hỏi tao làm gì?”

Trang Lân: “Lần này tao muốn giải quyết dứt điểm, muốn làm lớn, cảnh tượng phải hoành tráng, tao muốn kế hoạch tổ tình phải lãng mạn chết mẹ luôn.”

Lý Ngạn Nghiêu: “...Méo hiểu nổi đám thanh niên văn nghệ sĩ tụi mày.”

Trang Lân còn phải thu âm tiếp, phát thanh viên bên cạnh nhắc cậu, sắp bắt đầu phỏng vấn rồi.

Đề tài phỏng vấn của đài phát thanh rất bình thường, toàn là kiểu câu hỏi Trang Lân nhắm mắt cũng trả lời được.

Phát thanh viên: “Tôi để ý thấy, nhà sản xuất album mới của bạn là thầy Quan. Tôi cũng từng phỏng vấn rất nhiều ca sĩ được thầy Quan nâng đỡ rồi, có câu này với ai tôi cũng phải hỏi: Chắc bạn bị thầy ấy ”ngược” nhiều lắm nhỉ?”

Trang Lâm: “Hoàn toàn không có, chúng tôi hợp tác khá vui vẻ.”

Phát thanh viên: “Vậy sao? Thế thì đúng là hiếm thấy. Lần trước Lục Thanh tới, ngồi đây than vãn với tôi cả nửa buổi, nói vào phòng thu của Quan Lan có áp lực rất lớn, trước hôm thu âm cũng phải mất ngủ cả đêm. Cô ấy đã hợp tác với Quan Lan nhiều năm như thế, mà còn bị ngược thành như vậy, bạn mới bắt đầu hợp tác cùng thầy ấy năm nay, có thích ứng được không?”

Trang Lâm mạnh miệng: “Tôi nghĩ đấy có lẽ là do lực hút và phản ứng hoá học giữa người với người, chắc tại hai chúng tôi hợp nhau thôi.”

Thật ra trong công việc, Quan Lan không hề nương tay với cậu chỉ vì hai người đã ngủ với nhau. Mà trái lại, chẳng biết có phải bị tâm lí ảnh hưởng hay không, hình như còn ác liệt hơn trước đây nữa.

Nhưng mà, thế thì cậu vẫn vui. Cậu tình nguyện làm việc cùng Quan Lan trong phòng thu đến tận ba giờ sáng, sau đó vờ như mình không có bằng lái, nhờ Quan Lan đưa mình về nhà – tốt nhất là về nhà Quan Lan luôn.

Tất nhiên Quan Lan biết mấy chuyện không có bằng lái, không biết lái xe gì gì đều là lừa đảo cả, nhưng cuối cùng vẫn thường cam tâm tình nguyện bị lừa.

Phát thanh viên: “Ồ? Xem ra trong quá trình hợp tác giữa bạn và thầy Quan, đã toé ra rất nhiều tia lửa nhỉ.”

Bấy giờ phát thanh viên nhìn thấy mặt Trang Lâm đỏ lên một cách dị thường.

...Anh ta tự kiểm điểm lại, rõ ràng mấy câu này của mình bình thường lắm mà?

Trang Lâm: “Tia lửa giữa chúng tôi là có một không hai, xưa nay chưa từng có. Tôi tin rằng với thầy Quan cũng thế, trải nghiệm mà tôi mang lại cho anh ấy là lần đầu tiên, mà tất cả các ca sĩ trước đây chưa từng cho anh ấy, cũng là điều mà anh ấy chưa bao giờ nghĩ đến...”

Cậu đang nói gì thế, cái đấy khác với cụm từ “đôi xử tốt” trước đó mà! Tự sướng như thế cũng chả đỏ mặt, vậy ban nãy rốt cuộc cậu đỏ mặt gì chứ!

Phát thanh viên vội vàng chuyển đề tài sang album mới: “Bạn vừa nói thế, tôi lại càng mong đợi album mới của bạn hơn.”

Cuối cùng Trang Lân cũng nhớ ra mình đến đây làm gì: “Cảm ơn anh, cũng hi vọng mọi người quan tâm đến album mới ”Đương ca” của tôi.”

Rời phòng thu, Trang Lân tiếp tục gửi tin cho Lý Ngạn Nghiêu.

Trang Lân: Mà nói xem cảnh tượng thế nào mới được coi là hoành tráng? Concert thì sao? Hay là lễ trao giải?

Lý Ngạn Nghiêu:...Mày đừng có tìm đường chết.

Trang Lân: Cũng đúng, thô tục quá.

Được rồi, bất kể là vì sao, từ bỏ ý tưởng này là được.

Lý Ngạn Nghiêu: Mày không thể bình thường ở nơi ánh trăng bãi cát, thấp nển ăn tối được à?

Trang Lân: Sính ngoại quá, anh ấy không thích lắm đâu. Hơn nữa lại càng thô tục hơn.

Trang Lân: Nghĩ đi nghĩ lại concert vẫn là tốt nhất, nhưng mà không chờ nổi nữa, concert của tao ít nhất cũng phải qua thêm một năm.

Lý Ngạn Nghiêu: Vấn đề không phải là sớm hay muộn OK? Concert là comeout luôn đấy, mày nghĩ kĩ đi được không?

Trang Lân: Vậy phải làm sao?

Lý Ngạn Nghiêu: Tao không biết. Như bình thường, nếu tao mà quen cô nào lâu như mày quen Quan Lan, chắc bây giờ tao đã chia tay cô ấy mà bắt đầu tán người tiếp theo rồi.

Trang Lân: Được rồi, tao biết ngay là hỏi mày cũng vô ích mà. Tạm biệt.

...Qua cầu rút ván cũng đừng nhanh thế chứ?

Quan Lan không hề hay biết về dự định của Trang Lân.

Ngay bản thân anh vẫn đang mơ hồ về chuyện tình cảm của mình, thế mà còn phải lắng nghe tâm sự tình

cảm của người khác.

Trần Cẩm: “Thiệt tình, người ta nói chớ có sai, trước khi quyết định kết hôn thì hoặc là cùng đi du lịch, hoặc là cùng xây nhà. Trời ơi Dương Bội Thanh làm tôi tức chết mất, giờ tôi đã biết vì sao có nhiều cặp đôi, sau khi xây nhà xong lại đòi ly dị như thế rồi.”

Quan Lan: “Thẩm mỹ khác nhau hả?”

Trần Cẩm: “Thẩm mỹ, đây chỉ là vấn đề nhỏ thôi. Quan Trọng là tên này không có khái niệm về con số trong đầu, bị đội thợ xây chúng tôi thuê coi như thằng ngu mà lừa!”

Trần Cẩm: “Trước đã bàn xong, tiền vật liệu là tiền vật liệu, tiền công là tiền công, cuối cùng nếu chúng tôi hài lòng thì sẽ phát thêm lì xì cho cai và thợ. Kết quả hôm đó tôi chạy đi xem vật liệu, anh có biết người ta lừa chúng tôi bao nhiêu tiền vật liệu không?”

Trần Cẩm lấy một tờ giấy ra đập lên bàn: “Tôi tính sơ qua tậ²mấy chục ngàn lận! Không phải chúng tôi không trả tiền công, nếu ch²ê ít thì nói thẳng ra, mọi người có thể bàn bạc mà! Lừa chúng tôi một vố như thế, nghĩ chúng tôi là hạng coi tiền như rác chắc?”

Trần Cẩm: “Tôi muốn chất vấn họ, bắt họ nói rõ, đòi lại tiền, anh đoán xem Dương Bội Thanh nói gì?”

Quan Lan có thể đoán được đại khái là: Có mấy chục ngàn, chẳng bỏ tổn công, cảnh cáo đôi câu là được rồi, giữa chừng đổi người phiền phức lắm.

Trần Cẩm: “Anh ta nói, bây giờ đội thợ xây khó tìm lắm, mở một mắt nhắm một mắt đi, coi như bỏ th²í mấy chục ngàn, em không vui anh mua quà cho em, em muốn xe hay là đồng hồ đeo tay?”

Quan Lan: “Phải tôi thì cũng nói thế – bây giờ anh quay một tập chương trình được bao nhiêu tiền? Anh có sức lấn tăn chuyện này, chẳng thà nhận thêm hoạt động, tiền không kiếm được gấp mười lần chắc?”

Trần Cẩm lườm anh: “Anh thoát khỏi giai cấp vô sản mới mấy năm, đã không th²em coi mấy chục ngàn ra gì rồi à?”

Quan Lan: “Kh²ụ, nói thật tôi vẫn đang bán sức lao động làm việc cho người khác, không nắm giữ tư liệu sản xuất, vẫn thuộc giai cấp vô sản.”

Trần Cẩm: “Đừng tưởng tôi không học Đại học mà lo²ê nhé, kiến thức và bản quyền không phải tư liệu sản xuất thì là gì?”

Quan Lan hơi mù mịt, không biết tại sao đề tài lại nhảy sang thuộc tính giai cấp của anh nữa.

Trần Cẩm: “Bất kể là mấy chục ngàn hay mấy ngàn đi nữa, thì cũng là tiền mồ hôi công sức của tôi! Có tiền thì có thể tiêu tiền như rác hay sao?”

Quan Lan: “Ý của anh tôi hiểu, ý của Dương Bội Thanh tôi cũng hiểu được. Đây là một vấn đề rất tốn thời gian, anh chia thử thu nhập hàng năm của hai người xem, trong một phút hai người kiếm được bao nhiêu tiền? Hai người tốn thời gian, tốn công sức tranh cãi chuyện này, cho dù đòi lại được tiền, trừ đi tiền vốn thời gian bỏ ra, cuối cùng vẫn thua thiệt thôi.”

Trần Cẩm: “Phép tính này của anh, giống y như lời anh ta nói, tôi thấy hai người ở bên nhau hợp lắm đấy.”

Chỉ thoáng tưởng tượng, Quan Lan đã không khỏi rùng mình: “Cảm ơn, không chịu nổi, anh vẫn tự mình giữ thì hơn.”

Trần Cẩm cầm tờ giấy viết đầy phép tính lên vo viên, lại chậm rãi mở ra, như thể vô ý mà vuốt đi vuốt lại, giọng nói hơi nhỏ: “Trong lòng tôi không chịu được, vừa nghĩ đến mấy chục ngàn bị ném qua cửa sổ là đã thấy tiếc và khó chịu. Anh xem, nhiều năm trôi qua mà tôi vẫn còn hẹp hòi như thế.”

Quan Lan: “À, vậy sao gọi là hẹp hòi được, đấy gọi là tính toán chi li, cần cù, đảm đang, tiết kiệm.”

Anh cảm thấy, quan niệm tiêu tiền ai đúng ai sai dẹp sang một bên, có lẽ vùng tình cảm trong não Dương Bội Thanh chứa toàn cháo là cháo.

Đổi một đội thợ xây mới đỡ được bao nhiêu phiền phức, chuyện này nghe theo Trần Cẩm thì sẽ chết chắc?

Ngay sau đó, Quan Lan ý thức được suy nghĩ này của mình hoàn toàn không khách quan công bằng, cực kì thiên vị luôn. Dựa vào đâu mà bắt Dương Bội Thanh phải nghe theo Trần Cẩm chứ? Nhưng mà lòng người sinh ra vốn đã thiên vị, điều này anh cũng bó tay.

Trần Cẩm: “Chúng ta tạm thời tuyệt giao hai phút, bây giờ anh không phải là bạn của tôi, đứng ở góc độ một người qua đường, anh nói xem chuyện này hai chúng tôi ai có lí?”

Quan Lan: “Không phải tất cả mọi chuyện đều có đúng sai – nhất là chuyện của hai người, luôn có cái lí riêng của nó. Tôi cảm thấy, quan trọng nhất là phải nói ra, anh nên nói cho anh ta biết cảm nhận của mình.”

Trần Cẩm: “Nói ra nào có dễ thế, nếu có thể nói được thì chúng tôi cũng chả đến nỗi trầy trật nhiều năm như vậy.”

Quan Lan không lên tiếng, nhưng trên mặt viết đầy “Vây là EQ của hai người có vấn đề”.

Trần Cẩm muốn nói anh chưa từng yêu, tất nhiên không hiểu được rồi, tự dưng lại đổi ý, mỉm cười.

Trần Cẩm: “Được, anh cảm thấy ”nói rõ mọi chuyện” dễ dàng lắm đúng không? Vậy chúng ta giao hẹn nhé: Anh nói rõ mọi chuyện với Trang Lân, tôi nói rõ mọi chuyện với Dương Bội Thanh, hai chúng ta cùng tiến hành, phải giải quyết trong vòng một tháng.”

Quan Lan: “...Gì cơ?”

Trần Cẩm: “Anh bơ Trang Lân bao lâu rồi? Ngủ thì đã ngủ mấy lần rồi, anh tự nghĩ xem làm vậy có đúng không, có phù hợp với yêu cầu đạo đức của anh không?”

Vừa nói đến chuyện này là Quan Lan câm nín.

Đúng là anh hơi đuối lí thật.

Trần Cẩm: “Trong một tháng sau, chúng ta phải giải quyết xong vấn đề tình cảm của riêng mình. Tôi sẽ giải bày với anh ấy vấn đề suốt nhiều năm qua giữa hai chúng tôi. Còn anh, hoặc là xác định quan hệ với Trang Lân, hoặc là cắt đứt hoàn toàn, từ nay trở đi không qua lại nữa. Anh thấy sao?”

Quan Lan bị Trần Cẩm chiếu tướng ngược, đâm lao phải theo lao.

Quan trọng hơn là, sâu trong lòng anh biết, lời Trần Cẩm nói, là cách làm đúng đắn.

Anh giờ tay ra vỗ với Trần Cẩm: “Một lời đã định.”

33. Chương 33: Hi Vọng Em Sẽ Mãi Yêu Tôi

Chữa bệnh cù nhây, phương thuốc mạnh nhất chính là deadline.

Quan Lan cứ tưởng rằng mình không mắc bệnh “cù nhây”, bây giờ mới phát hiện, chỉ là ba mươi năm trước anh không gặp phải tác nhân gây bệnh mà thôi. Vừa vấp phải chuyện tình cảm này mới biết, bệnh cù nhây của anh khá nghiêm trọng.

Thật ra trong lòng anh biết, mình và Trang Lân không thể cứ thế mãi được. Mọi quan hệ này, sớm hay muộn cũng phải được định danh. Nhưng Trang Lân không nhắc thì anh cứ vờ như không biết, chôn đầu trong cát, được đến đâu hay đến đấy.

Bây giờ nghĩ lại, không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm, đúng là “đuý” mà.

Chữa bệnh cù nhây, phương thuốc mạnh nhất chính là deadline.

Bây giờ có thời hạn một tháng, buộc anh phải bắt đầu nhìn nhận thẳng thắn vấn đề này.

Đôi lúc cũng sẽ nghĩ, chẳng phải chỉ là yêu thôi à, cùng lắm không được thì chia tay. Không thể đi đến cuối cùng thì sao, có bao nhiêu người ngay lần đầu yêu đã thành công cơ chứ?

Nhưng mà anh sợ.

Không phải sợ mình thật lòng giao phó tình cảm sai người, cả tấm tình si vút cho chó ăn. Mà anh sợ mình làm hỏng, sợ trời cao ban cho mình một mối tình tốt đẹp như thế, mà mình lại không giữ được.

Đúng là càng lớn tuổi lại càng nhát gan.

Quan Lan tự cổ vũ mình: Sợ cái gì, hãi cái gì, nửa giới âm nhạc Hoa ngữ đều là hậu cung của mình, một Trang Lân yêu mình muốn chết, chả lẽ mình còn không giải quyết được? Lần này mà còn không nắm bắt cơ hội, có khi FA suốt kiếp thật chứ đùa!

Quan trọng nhất là, không thể cứ “đuỹ” mãi thế này được! Trang Lân chạy về phía mình chín mươi chín bước, một bước cuối cùng này, bất kể thế nào mình cũng phải tự đi!

Quan trọng là, một bước này, phải đi kiểu gì.

Thật ra anh không hề miễn cưỡng như Trang Lân nghĩ, muốn trách thì trách bản thân anh, trước đây đã “chăm sóc chu đáo, hỏi thăm ân cần, xe đưa xe đón, đãi ăn đãi chơi” đến độ nhuần nhuyễn. Nếu Trang Lân không nâng cao yêu cầu, không để lộ tâm ý của mình, thì đúng là cứ như không coi Trang Lân ra gì hết.

Trong khoảng thời gian họ chuẩn bị album này, hầu như Trang Lân đều ở nhà Quan Lan. Vốn dĩ là cậu mặt dày muốn về nhà cùng Quan Lan, ban đầu Quan Lan đuổi cậu hai lần, sau đó thì không sao từ chối quyết liệt được nữa, thế là cho cậu ở lại.

Tuy hành lí của Trần Cẩm vẫn còn trong nhà anh, nhưng cũng không qua đêm ở đây nữa. Đi đâu qua đêm chả cần nói cũng biết, Quan Lan cũng không tiện hỏi kĩ quá, sợ Trần Cẩm tóm được cơ hội, lại thảo luận với anh vấn đề kích thích các kiểu.

Nói cách khác, trên thực tế hai người họ, đã là trạng thái nửa sống chung.

Sáng sớm, Quan Lan vừa mở mắt, mơ mơ màng màng đón nhận nụ hôn của người bên gối, cảm giác Trang Lân ôm mình dụi thêm một hồi thì rời giường đi làm bữa sáng.

Anh cũng bò dậy, dọn giường qua qua, rửa mặt xong, ngồi vào bàn ăn, nhìn bóng lưng trần trụi mặc tạp dề rán trứng gà của Trang Lân mà nghĩ, tuy không biết làm sao chúng ta lại sống chung thế này, nhưng bây giờ anh cũng coi như người có đời sống ổn định rồi.

Quan Lan: “Có chỗ nào em muốn đi không?”

Trang Lân đang rót sữa, nghe không rõ lắm: “Gì ạ?”

Quan Lan: “Hồi học ở Mỹ, em có ra ngoài chơi không? Ví dụ như châu Âu, Pháp hay Thụy Sĩ, có muốn đi đâu không?”

Trang Lân: “Thôi thôi, em nghe nói bây giờ châu Âu loạn lắm, không an toàn đâu.”

Quan Lan: “Vậy trong nước thì sao?”

Trang Lân: “Anh muốn đi chơi à? Không phải chúng ta vừa đi Saipan sao?”

Quan Lan: “Không phải, tôi chỉ hỏi thế thôi.”

Thầm quan sát vẻ mặt Trang Lân, anh cảm thấy có lẽ cậu không nghĩ nhiều đâu.

Trang Lân: “Anh đi du thuyền bao giờ chưa?”

Quan Lan: “Hả?”

Trang Lân: “Du thuyền tư nhân ấy, hôm nọ em nghe người ta nhắc đến, thú vị lắm.”

Quan Lan: “Tôi đã nói với em, tôi là thằng nhà quê xuất thân nghèo rớt chưa?”

Trang Lân: “...”

Quan Lan: “Vậy bây giờ tôi nói cho em nhé. Mức sống xa hoa phóng túng của giai cấp tư sản kiểu đây, tôi chưa bao giờ trải nghiệm cả.”

Trang Lân tức tốc vạch rõ giới hạn giai cấp của mình: “Em cũng không phải giai cấp tư sản mà! Là em nghe Lý Ngạn Nghiêu nói! Nó mới đúng là giai cấp tư sản từ trong trứng!”

Quan Lan nhìn cậu một cách ngạc nhiên: “Kích động gì chứ, tôi cũng đâu có ghét nhà giàu.”

Trang Lân thở phào, thăm quan sát vẻ mặt Quan Lan, cảm thấy có lẽ anh không nghĩ nhiều đâu.

Chờ Trang Lân rời đi, Quan Lan bắt đầu gọi điện thoại cho mấy tên nhà giàu mình quen để mượn du thuyền.

Anh ở giới giải trí móc nối nhiều quan hệ như thế, chưa bao giờ hữu dụng như bây giờ.

Vẫn biết vừa gọi xong đợt điện thoại này, trong giới sẽ bắt đầu đồn đại Quan Lan sắp sửa tập hợp hậu cung, tổ chức “liên hoan xác thịt” trên biển. Nhưng tạm thời anh không quan tâm được nhiều như thế.

Anh không hề hay biết, Trang Lân ra khỏi cửa thì đặt hai tấm vé máy bay đi Paris, cũng thăm tự cho mình một like: Chỉ nhìn thẻ căn cước của Quan Lan một lần đã nhớ được số căn cước của anh, mình giỏi vãi!

Bước tiếp theo là nửa đêm, nhân lúc Quan Lan ngủ say, lấy trộm hộ chiếu của anh!

Không đúng, bước tiếp theo phải là chừa ra lịch trình ít nhất ba ngày. Đang ở giai đoạn quan trọng quảng bá album mới, mình lại chạy biến đi như thế, có thể đoán trước được kiểu gì cũng bị mắng cho một trận.

Nhưng mà, tất cả đều vì tình yêu!

Du thuyền mượn đến tay, Quan Lan bắt đầu bận rộn sắp xếp.

Anh nghĩ Trang Lân rất sành ngoại, nên hết thấy món ăn, rượu, khung cảnh, trang trí, thậm chí cả ánh đèn lẫn âm nhạc, tất cả đều phải thật đẳng cấp.

Với anh mà nói, đây là một khoản chi không nhỏ. Nhưng năm nay Trang Lân phát triển rất tốt, chắc chắn tiền thưởng cuối năm của mình rất nhiều, rốt cuộc thì chẳng có gì là miễn phí.

Cùng lúc ấy, anh phát hiện hình như Trang Lân cũng bận đến tối tăm mặt mày. Thấy album mới phát hành, đúng là khoảng thời gian bận rộn của cậu thật, Quan Lan cũng chẳng nghĩ nhiều.

Buổi tối hai người đặt dọ xem tivi chung, xem đúng talkshow của Trần Cẩm.

Trang Lân không vui, hậm hực đòi đổi kênh. Quan Lan thấy mình chưa xem chương trình này bao giờ, vô tâm với bạn bè quá, nên ngăn cậu lại.

Trần Cẩm thể hiện rất tốt, bù trừ với phong cách cẩn thận nghiêm túc của Hạ Vân, điều khiến tiết tấu hết sức ổn định, không cố tình gây cười cũng rất thu hút.

Nhưng tất nhiên là không thu hút được hai người đang ngồi trước tivi.

Quan Lan nghĩ, rượu vang đỏ phối với tôm hùm có hợp không nhỉ? Mình nhà quê thật, chả biết thể nào mới đúng nữa. Chuyện này nên hỏi ý ai thì được đây?

Trang Lân nghĩ, tại sao anh ấy lại xem nghiêm túc thế, đừng bảo vẫn chưa dứt tình với Trần Cẩm đây nhé? Rốt cuộc hộ chiếu của anh ấy để đâu, cả visa nữa, chắc là để chung một chỗ chứ? Mình hỏi thẳng anh ấy thì liệu có lộ liễu quá không?

Quả nhiên vẫn nên nhân lúc anh ấy ngủ say mà tìm thì hơn.

Trang Lân tắt tiếng tivi, ghé qua hôn Quan Lan.

Quan Lan còn đang nghĩ đến chuyện rượu Bordeaux hay Lafite và Whiskey Scotland, bỗng nhiên bị Trang Lân hôn, giật hết cả mình.

Vừa định đẩy cậu ra, tay của Trang Lân đã nhanh, chuẩn, độc len vào trong quần anh, làm anh thoát cái mất hết hơi sức.

Quan Lan: “Tắt... Ừm... Tắt tivi trước đã...”

Trang Lân: “Khỏi cần, cứ để anh ta xem đi.”

Nhìn cái mặt Trần Cẩm trên tivi, Quan Lan bế tắc hết sức.

Thế này là cái thể loại ghen tuông lỏng lẻo gì đây?

Quan Lan không biết có phải ảo giác của mình hay không, anh cảm thấy tối nay Trang Lân dốc sức một cách kì lạ, cuối cùng khiến anh mệt bỏ hơi tai, đã không biết rốt cuộc mình ngủ thiếp đi hay là hôn mê luôn nữa. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như nghe thấy tiếng lục lọi đồ đạc, muốn đẩy Trang Lân để cậu đi xem có phải gặp trộm hay không, nhưng ngay cả sức gơ tay lên cũng không có.

Sáng hôm sau, Quan Lan đau lưng khàn giọng, chẳng muốn rời giường tí nào, chỉ muốn cả đời làm bạn với chăn ấm nệm êm.

Nhưng anh vẫn bò dậy bằng một ý chí siêu nhân.

Quan Lan: “Tối ngày hai mươi em có rảnh không?”

Nghe thấy “ngày hai mươi”, trong lòng Trang Lân rơi xoảng một tiếng, cứ tưởng kế hoạch của mình lộ tẩy rồi.

Cậu tỉnh bơ: “Sao vậy, anh có việc à?”

Quan Lan: “Muốn ăn bữa cơm với em thôi.”

Trang Lân: “E là không được, em có chuyến bay.”

Quan Lan hơi hoảng hốt. Rõ ràng anh đã kiểm tra lịch trình của Trang Lân, cố ý chọn lúc cậu rảnh rồi mà.

Trang Lân: “Nhưng mà, anh muốn ăn cơm cùng em, thì đi chung với em cũng được.”

Quan Lan: “Đi đâu?”

Trang Lân: “Thượng Hải.”

Chuyến bay cậu chọn, cất cánh từ Thượng Hải.

Nghe thấy “Thượng Hải”, trong lòng Quan Lan rơi xoảng một tiếng, cứ tưởng kế hoạch của mình lộ tẩy rồi.

Du thuyền anh mượn, đứng ở Thượng Hải.

Quan Lan: “Được, tôi đi với em.”

Ngày hai mươi, ở sân bay Hồng Kiều Thượng Hải, hai người nhìn nhau chờ đợi.

Quan Lan nhìn hai tấm vé máy bay “Thượng Hải – Paris” trên tay Trang Lân. Trang Lân nhìn chiếc xe Lincoln Limousine mà Quan Lan sắp xếp đến đón họ.

Trong khoảnh khắc ấy, không khí tưởng như ngừng lại.

Họ nhìn nhau chằm chằm, như định lên tiếng cùng lúc.

Quan Lan: “Em đừng nói gì cả, để tôi nói trước.”

Trang Lân nhìn anh bằng đôi mắt lấp lánh.

Quan Lan hít sâu hai hơi, không biết nên nói gì.

Anh hơi bất đắc dĩ: “Rõ ràng trước khi đến đã chuẩn bị xong rồi... Em để tôi bình tĩnh lại đã, tôi hơi căng thẳng.”

Trang Lân: “Không vội, không vội đâu, hay là em nói trước nhé?”

Quan Lan: “Em im đi.”

Trang Lân im.

Quan Lan: “Những lời này, trước đây tôi chưa từng nói với ai, bởi vì tôi hi vọng cuộc đời này chỉ cần nói một lần thôi.”

Quan Lan: “Xin lỗi vì tự tiện kéo em vào mối quan hệ thế này, lại trì trệ không dám tiến đến bước thừa nhận. Cũng cảm ơn em đã kiên nhẫn, có thể chờ tôi đi đến bước này – nhưng mà bây giờ xem ra, hình như em cũng không kiên nhẫn như tôi nghĩ.”

Quan Lan: “Tuy không biết tại sao em lại yêu tôi, nhưng nếu tôi cũng yêu em, thì hi vọng sau này em vẫn mãi yêu tôi.”

Khoảnh khắc ấy, Trang Lân như bị người ngoài hành tinh điều khiển đầu óc, tự dưng xổ ra một câu: “Em cũng chưa nói em yêu anh bao giờ mà?”

Sau đó cậu tổn mất một giờ để xin lỗi.

Trang Lân: “Em yêu anh! Em cực kì yêu anh! Yêu anh chết đi được! Không có anh em không sống nổi! Tại em thấy anh căng thẳng quá nên muốn đùa tí thôi! Là em thiếu năng! Là em vui đến mức ngớ ngẩn! Tha thứ cho em được không! Quan Lan! Quan Lan ơi! Thầy Quan! Ông xã! Chúng ta đi Paris ông xã nhé? Vé máy bay lẫn khách sạn em đã đặt xong hết rồi!”

Quan Lan: “Im ngay, đang ở sân bay đừng làm mất mặt!”

Trang Lân: “Thật đấy, lúc trước em cũng chuẩn bị xong hết rồi, quỳ một chân trên đất các kiểu, đã thiết kế xong hết. Nhưng mà đáng lẽ em phải biết từ trước, là vừa gặp anh thì tất cả chuẩn bị đều không dùng được. Lời tỏ tình bị em phá hỏng rồi, vậy sau này mỗi ngày em nói với anh một lần được không?”

Quan Lan: “Không được, phiền lắm.”

Trang Lân: “Phiền cũng hết cách, anh chuẩn bị chịu phiền cả đời đi.”

34. Chương 34: Bà Xà Đúng Là Một “tra Công”

Thứ bạn trai rẻ rách gì đây, trả hàng lại được không?

Vé máy bay có thể đổi, khách sạn có thể lùi lịch đặt, nhưng du thuyền lãng mạn qua đêm mà Quan Lan cố ý sắp xếp thì không thể trì hoãn.

Vốn Quan Lan định bảo Trang Lân huỷ vé máy bay luôn, hai người cũng đâu phải kẻ rảnh rỗi, tự dưng bỏ bê công việc chạy ra nước ngoài chơi, thế không phải là gây sự lắm à? Nhưng Trang Lân cho biết, vất vả lắm mới chờ được lịch trình, đã bị ăn chửi hai đợt rồi, không thể lãng phí được. Hơn nữa cậu cũng hao tổn biết bao tâm ý để sắp xếp lịch trình, tâm huyết không thể mất trắng. Đầu óc hôn quân như Quan Lan vừa nghe là tim mềm nhũn, mê muội đi theo Trang Lân, đầu tiên là du thuyền having sex, sau đấy là xuất ngoại having sex, cuối cùng lên máy bay về nước, Trang Lân trông thấy Quan Lan lên Taobao[1] tìm “quần lót sắt”.

[1] Taobao: Là một trong những website bán hàng hàng đầu của Trung Quốc.

Cậu thấy Quan Lan hỏi chủ shop đồ lót rằng: “Có loại quần lót nào tích điện không, loại mà vừa cương lên là bị điện giật tung nóc ấy?”

Trang Lân cảm thấy thân dưới chột lạnh.

Trang Lân: “Sắp bay rồi, tắt điện thoại đi anh.”

Quan Lan: “Đợi tí, đừng vội.”

Quan Lan thoát ra khỏi shop đồ lót, ẩn vào một shop bán đồ tình thú.

Quan Lan: “Có loại thuốc nào uống vào mười ngày nửa tháng không cương được không?”

Trang Lân không chịu nổi nữa: “Anh mà còn hỏi thế nữa thì chủ shop họ báo cảnh sát đấy.”

Quan Lan ngoảnh đầu nhìn cậu một cách sâu xa: “Nếu không phải nước ta đã xoá bỏ tội lưu manh, thì anh đây báo cảnh sát lâu rồi.”

Trang Lân âm ứ: “Chả lẽ em không lưu manh thì anh sẽ hạnh phúc chắc?”

Quan Lan không trả lời câu hỏi này, tắt điện thoại đeo bịt mắt lên, ngửa đầu ra ngủ luôn.

Nhìn đường cong xinh đẹp từ cằm đến cổ của anh, trong lòng Trang Lân lại hơi ngứa ngáy. Nhưng nỗi sợ hãi mà “quần lót điện” đem lại quá sức mạnh mẽ, cậu chẳng dám lơ là, chỉ cầm lấy tay Quan Lan, giữ tạm cho đỡ ngứa.

Cậu vẫn chưa dám tin người ấy đã là của mình rồi, nhất định phải thông qua tiếp xúc da thịt để tìm được chút ít cảm giác chân thật.

Quan Lan lật tay lại, đan siết tay cậu.

Trang Lân đắc ý, ghé qua hôn anh.

Quan Lan buông tay, nhéo chân cậu.

Mười hai tiếng tiếp theo, Trang Lân hết sức yên tĩnh.

Sau khi về nhà, Quan Lan chính thức trực xuất Trần Cẩm, nghênh đón chủ nhân mới đến của nhà họ Quan.

Trang Lân chẳng có hành lí gì, ngoài nhạc cụ ra thì chỉ còn bộ đồ nấu canh của cậu mà thôi.

Trang Lân: “Em vừa sắp xếp đồ đạc, mới phát hiện gần như quần áo của em đã ở đây hết rồi.”

Quan Lan: “Nếu đã thế, lúc ở nhà phiền em mặc nhiều quần áo hơn chút.”

Ở nhà, Trang Lân thường xuyên chỉ mặc độc cái quần đùi, tay trần chân trần, diện tích da thịt phơi bày hơn chín mươi phần trăm, đúng là thô thiển không đỡ nổi.

Trang Lân: “Đây là cho anh phúc lợi đó! Anh không thấy cảnh đẹp ý vui à?”

Đúng là cảnh đẹp ý vui thật, nhưng mà rất dễ “lau súng cướp cò”. Thỉnh thoảng hai người dựa vào nhau chơi điện thoại, Quan Lan bất cẩn xoa mấy cái trên người Trang Lân, thì nghe thấy Trang Lân bắt đầu thở gấp, vừa ngẩng đầu lên đã thấy cậu nhìn anh bằng ánh mắt sai sai rồi. Mấy lần tiếp diễn, Quan Lan cảm thấy bầu không khí trong nhà đúng thật sa đoạ quá mức, ngày qua ngày chả làm được việc gì nghiêm túc cả, xây dựng nếp sống mới cho gia đình văn minh, phải bắt đầu từ quy định mặc quần áo.

Quan Lan mua cho cậu áo cộc tay ở nhà vải cotton, ép Trang Lân phải che mớ da thịt lại.

Trang Lân ầm ức tuân lệnh.

Quan Lan còn mua cho cậu bộ đồ rửa mặt mới và chăn ga gối đệm, dành cho cậu một nửa tủ quần áo, giá sách và giá để CD. Trong phòng sách cũng chừa ra cho cậu một chỗ để mua bàn máy vi tính, làm xong những chuyện này, nghĩ không biết còn thiếu gì không, thì thấy Trang Lân nằm sấp một bên mua bao cao su và dầu bôi trơn.

Quan Lan:...Thứ bạn trai rẻ rách gì đây, trả hàng lại được không?

Vào lúc album mới của Trang Lân ra mắt, độ nổi tiếng vọt như giếng phun, các fans phát hiện người này mất tích rồi.

Lịch trình không search ra được, Weibo cũng không cập nhật, không biết là đang làm gì.

Trong diễn đàn fan có topic, mọi người đều đang thảo luận: Người này chạy đi đâu rồi?

Có fan cũ cho biết, mọi người làm quen dần đi. Người này không quan tâm gì đến tuyên truyền ca khúc đâu, lúc nào cũng là thái độ ai thích thì nghe. Lần trước phát hành EP, cũng chẳng ai biết Trang Lân làm gì cả, thỉnh thoảng phối hợp tuyên truyền thì cũng là dáng vẻ như đi vào cõi tiên, cực kì vô tâm.

Nhóm fan mới bắt đầu cảm thấy, làm fan người này, đúng là ngược cmn tâm.

Trang Lân... Bây giờ Trang Lân, cũng giống như lần phát hành EP trước, đang ở nhà nấu canh.

Thịt dê sau khi ướp gia vị cho tiêu bớt mùi tanh nồng, đem hầm với củ cải trắng đến khi mềm nhừ, hầm ra nước canh đậm đặc màu trắng sữa, mùi thơm lan toả khắp nơi.

Trang Lân nếm thử một miếng, cảm thấy hương vị ngon tuyệt, bật đèn tìm góc độ thích hợp chụp ảnh đăng lên Weibo, status ghi kèm: “Tác phẩm tui hài lòng nhất!”

Bên dưới status các fans kêu gào ầm ĩ: Con người này, phát hành ca khúc xong lặn mất thì cũng thôi, lí do lặn mất là trốn trong nhà nấu canh thì cũng thôi, đáng giận nhất là, tác phẩm anh hài lòng nhất, chẳng phải bất kì bài hát nào, mà lại là một món canh!

Làm fan của người này, đúng là ngược cmn tâm mà!

Trong giới này không có bí mật, hơn nữa hai người họ vừa đi du thuyền vừa đến Paris, không hề che giấu, đã bị kẻ khác chụp lén lâu rồi. May mà bình thường phòng quan hệ công chúng của Thiên Long làm việc rất tốt, ảnh chụp cũng không bị tuồn ra, chỉ có điều trong giới nhỏ của các vị tai to mặt lớn thì đã lan truyền khắp rồi.

Rất nhiều người có quan hệ tốt với anh đều gửi tin nhắn, ngay cả trêu chọc kèm theo thăm dò cũng có: “Ái chà, rốt cuộc bây giờ cũng chịu ”phù chính“[2] rồi à?”

[2] Phù chính: Có nghĩa là đưa thiếp lên làm vợ.

Tất nhiên Quan Lan không thể thừa nhận được. Nước trong giới này quá sâu, anh kiếm cho người ta cái cớ, ai biết người ta có xoay ngược lại đâm anh một dao hay không. Bản thân anh ngã ngựa thì không sao, nhưng Trang Lân phải kiếm cớ dựa vào danh tiếng, sự nghiệp của cậu chỉ vừa mới bắt đầu.

Vì thế anh chỉ ha ha ha ha giả ngu với người ta: Gì cơ, không có chuyện gì cả, tiện đường thôi mà, đừng nghe người khác nói linh tinh...

Đến khi ngay cả ông chủ cũng đích thân gửi tin tới trêu anh: Cậu xin nghỉ là vì chuyện này à?

Rốt cuộc Quan Lan không chịu nổi nữa.

Quan Lan: Vâng sếp, hay là cho tôi xin mấy ngày nghỉ cưới[3] nhé?

[3] Ở TQ cho phép nhân viên kết hôn được nghỉ một khoảng thời gian, gọi là nghỉ kết hôn, hay nghỉ cưới.

Quan Lan cảm thấy bây giờ độ dày da mặt của mình đang ngày càng tăng.

Dương Bội Ninh: Không phải cậu bàn bạc với Dương Bội Thanh trước chứ, đứa nào cũng không đi làm.

Tình huống của Dương Bội Thanh thế nào, anh không biết gì hết... Tuy anh gần như có thể đoán được, chắc cũng là nghỉ cưới đi.

Dương Bội Ninh lớn tuổi độc thân lần lượt bị phân cho hai bát cơm chó, đăng hẳn một tin trong group của quản lý công ti: Cuộc họp thường kỳ thứ hai tất cả phải tham gia đúng giờ, không đến trừ thưởng cuối năm.

Quan Lan thở dài ảo não, chụp ảnh màn hình gửi cho Trang Lân.

Sau khi đọc được, Trang Lân chạy bình bịch vào từ bếp: “Đúng là Châu lột da không có nhân tính mà! Anh bán mạng cho công ti bao nhiêu năm, kiếm về bao nhiêu tiền, mấy ngày nghỉ cưới cũng không cho anh được là sao! Không phải chỉ là tiền thưởng cuối năm thôi à, em không cần mấy đồng tiền thú vị của ông ý!”

Quan Lan: “Ha ha, em không tính xem lần này chúng ta tốn mất bao nhiêu tiền à?”

Trang Lân: “Anh tính rồi à?”

Quan Lan nói ra một con số.

Trang Lân đau lòng ôm ngực.

Trang Lân: “Hầy, nếu để em nói, thì anh cũng không nên làm cái vụ du thuyền lần này. Anh biết là dù cho anh thổ lộ với em ở quán ăn vặt quận Sa, em cũng sẽ đồng ý ngay tắp lự mà.”

Quan Lan: “Nếu em không thích, thì đừng có fuck anh vui vẻ như thế!”

Nhớ lại màn play du thuyền đêm đó, nhất thời Trang Lân cảm thấy chi số tiền này cũng đáng giá lắm.

Quan Lan: “Hơn nữa, cái nhà trả góp này, anh vẫn chưa trả hết đâu.”

Trang Lân: “Anh mà cũng có nhà trả góp á? Không phải anh mua một căn biệt thự ở Bắc Lục Hoàn à, tại sao vẫn phải trả góp nhà?”

Quan Lan: “Chỗ đấy không phải anh mua, là phần thưởng cuối năm thôi.”

Trang Lân:...

Quan Lan: “Năm đấy là lúc bài hát anh viết hot nhất, được rất nhiều công ti cật lực dụ dỗ, con số tiền lương hàng năm mà họ đưa ra cho anh, em sẽ chẳng tưởng tượng được đâu. Một hôm có công ti lái chiếc BMW không biển số đến chặn anh ở dưới lầu công ti, nói chỉ cần anh đồng ý đến chỗ họ, chiếc xe này sẽ là của anh ngay, ngay ngày hôm đấy có thể lái xe về nhà. Để giữ anh lại nên Thiên Long đã trực tiếp thăng cho anh lên chức cao nhất, cuối năm còn phân cho anh một căn nhà nữa.”

Trang Lân: “...Lợi hại quá.”

Quan Lan: “Bây giờ nghĩ lại, căn nhà đấy một năm anh cũng chẳng ở mấy lần, hơn nữa Dương Bội Ninh cũng không mất tí ti máu. Nhà họ Dương vốn làm bất động sản, căn nhà mà anh được phân là của anh cả anh ta. Lúc ấy anh vẫn còn trẻ quá, tầm nhìn hạn hẹp, vừa thấy biệt thự là không đi nổi luôn nữa. Đáng lẽ anh nên đòi một căn ở Nhị Hoàn mới đúng, thế thì không cần tự mua nhà, cũng chả cần nai lưng ra trả góp nữa.”

Trang Lân:...

Quan Lan cười: “Thế nào, bây giờ biết anh là một người có tiền rơm, có hối hận không?”

Trang Lân: “Em không mong anh có tiền đâu, em chỉ mong anh nghèo rớt mồng tơi, thế thì mỗi ngày nghĩ đến chuyện phải nuôi anh, em sẽ có thêm động lực làm việc.”

Trang Lân nói tới nói lui, lại thấy vui vẻ: “Em và anh cùng nhau trả góp nhà, như thế chúng ta sẽ ở nhà

của hai chúng ta, không phải là em ở trong nhà của anh nữa.”

Quan Lan: “Em không cần phải để ý chuyện này đâu, sớm muộn gì em cũng sẽ giàu hơn anh.”

Trang Lân: “Đến ngày đó, anh có thể chỉ viết nhạc cho em thôi không?”

Quan Lan đáp một cách quả quyết: “Không thể.”

Trang Lân đau lòng nói: “Em cũng biết là không thể, nhưng anh không dễ em được à?”

Quan Lan: “Xin lỗi em, anh không có luyện kĩ năng đấy.”

Trang Lân: “Trước đây anh làm top, ngay cả dễ dành người khác cũng không biết, đúng là ”tra công” mà.”

Quan Lan:...

Trang Lân tự an ủi mình: “Thôi, em cũng không thể ích kỉ thế được, nếu anh không viết nhạc cho người khác, thì không phải sẽ là tổn thất lớn cho cả giới âm nhạc hay sao?”

Trang Lân: “Vì sự phát triển của giới âm nhạc Hoa ngữ, em phải cống hiến bà xã mình, em đúng là vĩ đại mà.”

Quan Lan: “Ha ha, hôm nay bà xã của em mua cho em quần lót mới, em có muốn thử không?”

Trang Lân: Bà xã muốn giật điện tui banh nóc phải làm sao đây, online đợi, gấp lắm.

35. Chương 35: Anh Chỉ Có Mình Em

Anh chỉ có mình em, từ trước đến nay không còn ai khác.

Quan Lan gọi Trần Cẩm ra ăn lẩu cay.

Trần Cẩm: “Úi cha, anh lạnh nhạt với ông xã có tài nấu nướng hạng nhất ở nhà, lại chạy đến đây ăn những món low thế này với tôi, đúng là không hiểu nổi anh.”

Quan Lan thở dài: “Tay nghề em ấy rất tốt, nhưng ngày nào cũng ăn thì hơi ngán miệng.”

Quan Lan: “Khẩu vị tôi nặng, thỉnh thoảng sẽ thêm mấy món nhiều dầu nhiều muối, nóng nóng cay cay. Tôi được em ấy cho ăn canh mấy ngày liền, càng ngày càng thấy thèm ăn lẩu cay, thèm đến không chịu nổi nữa.”

Trần Cẩm: “Vậy anh nói cho cậu ấy biết đi chứ! Gọi đồ mà ăn cùng nhau!”

Quan Lan: “Tôi cứ cảm thấy, trong nhà vốn dĩ tôi đã không làm việc nhà, ăn một bữa cơm mà còn kén cá chọn canh, có phải mặt dày lắm không?”

Trần Cẩm ngẩn ra, sau đó cười lớn.

Trần Cẩm: “Anh có nhớ trước đây anh từng nói với tôi, rằng hai người nên ngồi lại nói chuyện, nên mở rộng lòng mình, nói rõ mọi chuyện ra. Kết quả anh xem, ngay cả anh thèm ăn cay mà anh cũng chẳng dám cho cậu ấy biết, anh còn không bằng cả tôi.”

Quan Lan: “Anh đừng nói nữa, mặt tôi đang đau lắm đây.”

Quan Lan: “Đúng là đến phải lượt mình thì mới hiểu được cái cảm giác đó... Em ấy rất tự tin vào tài nấu ăn của mình, tôi sợ em ấy đau lòng, không nỡ để lộ tí nào hết. Dù sao tôi cũng không phải ngày nào cũng thèm ăn, hôm nay ăn một bữa chắc là sẽ chống đỡ được nửa tháng.”

Rõ ràng Trần Cẩm không phải FA, nhưng vẫn cảm thấy bị tổn thương.

Quan Lan: “Nhiệm vụ bên tôi hoàn thành rồi, bên anh thì sao?”

Trần Cẩm: “Tôi cũng hoàn thành rồi. Mặc dù không dễ, nhưng chúng tôi đã nói hết tất cả mọi chuyện ra rồi.”

Quan Lan mừng thay cho y, cũng thưởng cho y một miếng cánh gà to bự.

Trần Cẩm: “Nhưng mà bây giờ anh ấy lại hơi bị nhạy cảm quá. Cái chuyện điều kiện kinh tế này, trước đây khi anh ấy chưa nhận thức được, thì tức là không có tí tẹo nhận thức nào luôn; bây giờ nhận thức được rồi, lại cảm thấy trước đây mình cực kì tồi tệ, vô cùng áy náy, thế là lại làm lỗi. Tuần trước tôi thấy trên cổ anh ấy nổi sẩn đỏ, cứ tưởng anh ấy ăn gì bị dị ứng, sau đó phát hiện chất liệu áo sơ mi mà anh ấy mặc đi làm có gì đấy sai sai, lật mác ra lên mạng search nhãn hiệu, anh thử đoán xem? Sáu trăm tệ^[1] đấy, là nhãn hiệu tầm trung trên thị trường.”

[1] 600 CNY ~ Hơn 2 triệu VNĐ.

Trần Cẩm: “Tôi đoán anh ấy lớn đến nhường này cũng chưa bao giờ mặc loại quần áo nào sáu trăm tệ hết. Mà kể cả tôi, cũng đã nhiều năm lắm rồi không mặc quần áo có cái giá đấy ra ngoài nữa!”

Quan Lan: “...Hơi lố rồi đấy.”

Trần Cẩm: “Thật ra chuyện này cũng không trách được anh ấy, sau đó anh ấy nói là trợ lí mua cho mình. Tôi đoán chắc là anh ấy bảo người ta mua món nào rẻ rẻ chút, trong lòng anh ấy không có khái niệm con số, trợ lí cũng bị làm khó không biết phải mua giá nào mới được.”

Trần Cẩm: “Tôi nói chuyện này với anh ấy, tất cả là do tính cách em có vấn đề, người nên thay đổi là em. Anh hiểu em, bao dung em là được rồi, không cần phải hạ thấp chất lượng sống của bản thân để chiều theo em! Hơn nữa chiều theo cách này cũng chẳng được tích sự gì! Anh ấy còn không vui, nghĩ tôi chê anh ấy yếu đuối. Lại còn dối tôi, nói trên thế giới này nhiều người mặc quần áo chỉ sáu mươi tệ mà vẫn sống tốt như thế, sao anh ấy lại không thể mặc quần áo sáu trăm tệ cơ chứ?”

Quan Lan: “...Trước đây tại sao không nhận ra, anh ta lại có cái tính công chúa này nhỉ?”

Trần Cẩm: “Nói thật anh ấy có thể làm những việc này vì tôi, tôi thấy cảm động lắm, nhưng mà vẫn cứ cảm thấy rất khó nói chuyện lí lẽ với con người này. Không cãi nhau mấy bận hoặc là quát nhau mấy ván, cơ bản là chả nói rõ được.”

Quan Lan: “Lẽ nào cãi hay quát xong thì sẽ nói rõ được chắc?”

Trần Cẩm: “Cuối cùng tôi nói, anh đừng tốn sức vào mấy chuyện kiểu này nữa, sau này chuyện ăn mặc của anh để em lo, em chuẩn bị gì thì anh mặc ấy, anh cũng đừng quan tâm nữa.”

Quan Lan: “Anh ta nghe thế thì cực kì sung sướng, sau đó lại quát một hiệp với anh chứ gì?”

Trần Cẩm: “...Anh đúng là hiểu anh ấy.”

Tôi chả cần hiểu anh ta, tâm tư của người này đơn giản như con cún ý.

Quan Lan: “Thật ra cách giải quyết cuối cùng cho chuyện này, chính là gộp chung kinh tế của hai người, cũng giống như những cặp đôi bình thường khác, anh ta dâng tiền lương lên, anh đến tiếp quản, tất cả chi tiêu lớn bé trong nhà đều gộp vào tài khoản chung.”

Trần Cẩm: “Anh ấy hơn tôi nhiều tiền như thế, vậy không phải là tôi tham tiền của anh ấy hay sao?”

Xem ra gút mắc trong lòng Trần Cẩm, không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể gỡ được.

Nhưng dẫu sao, quan hệ tình cảm cũng phải trải qua thử thách, tuy thời gian thử thách của hai người họ đến hơi muộn. Họ như một đôi vợ chồng chim cánh cụt, vất vả kiếm ăn cùng nhau, xây tổ cùng nhau, hoảng loạn dắt nhau trốn bão biển, đánh nhau xong sẽ hoà thuận, khi màn đêm buông xuống sẽ đung mở vào nhau, nương tựa lẫn nhau, vừa ngô nghê ầm ập lại ngọt ngào.

Cảm thán xong, Quan Lan ăn thêm hai bát cơm trắng với lẩu cay, sau đó tìm chỗ súc miệng đánh răng, để tránh về nhà bị Trang Lân ngửi thấy mùi tiêu ớt.

Trang Lân ở nhà đọc tin gossip.

Kể từ sau khi “thượng vị” thành công, tâm trạng khi đọc tin gossip của cậu đã khác hoàn toàn, có cảm giác ưu tú nhìn thấu tất cả, kiểu như “Các người đúng là cái đám người phàm ngu dốt chẳng biết rõ chân tướng”,

Nhưng cảm giác ưu tú này chẳng tồn tại được lâu.

Trên thế giới này chuyện đau khổ nhất là gì?

Ban đầu Trang Lân cho rằng, là yêu một người, nhưng người ấy lại chỉ muốn lên giường với cậu. Sau đó Trang Lân cảm thấy, là dần dần cậu phát hiện ra người ấy không hề muốn lên giường với mình. Cuối cùng Trang Lân cũng thông suốt, những thứ ấy đều chẳng là gì cả, trên thế giới này chuyện đau khổ nhất là, cậu trải qua trăm cay ngàn đắng, dốc hết tất cả tâm sức của bản thân, giành được cả thân thể lẫn trái tim của người ấy, đề được người ấy lên giường quan hệ tình dục hết lần này đến lần khác, nhưng cậu mẹ nó lại đếch thể nói cho người khác biết!

Cậu và Quan Lan không hề giấu giếm ra ngoài chơi nhiều ngày như thế, kết quả trên mạng lại im như gà mổ thóc, chẳng tìm được tí tẹo dấu vết!

Đám săn ảnh bây giờ, còn có tinh thần chuyên nghiệp hay không?

Thậm chí Trang Lân còn vào thread xếp hạng vị trí hậu cung để xem, phát hiện sắp đến cuối năm, rất nhiều người đã thăng vị rồi, mà cậu thì mẹ nó vẫn chỉ là một chiêu nghi!

Cậu cảm phần nã bình luận:

”Trang Lân đâu?”

Trang Lân đâu?

Trang Lân Trang Lân Trang Lân đâu?”

“Phó chủ tịch hiệp hội bình xét cấp bậc hậu cung của Quan Lan” trả lời cậu: “Không có chuyện người mới chỉ được một năm đã thăng cấp cả, hơn nữa Trang Lân ở vị trí này, vốn đã là đặc cách rồi, trong thời gian ngắn không thể thăng nữa.”

Trang Lân:...

Thế nhưng sĩ nhục vẫn còn tiếp diễn.

Có người trả lời cậu: “Thấy lâu trên chấp nhất với Trang Lân thiệt đó... Fan của Trang Lân hả? Không giống lắm, thế là fan gì đây, hay fan tiếp ứng hậu cung? Đừng bảo là fan CP đấy nhé?”

“Quào, vậy tui phải ôm lâu trên mới được, ai có thể hiểu được nỗi đau khi ship CP bị ghê lạnh chứ.”

CP bị ghê lạnh?

CP bị ghê lạnh?

Trái tim Trang Lân, bị chữ “lạnh” này đông cứng như băng.

Trang Lân cùng với bàn tay băng tuyết, quyết định tự mình tạo hint.

Cậu lướt điện thoại của mình, tìm ra một bức ảnh bình thường nhất.

Là dáng vẽ khi làm việc của Quan Lan, đeo cặp kính gọng đen chỉ trạng thái công việc mới có, một tay cầm bút chì vẽ vờ trên khuôn nhạc, một tay làm động tác đánh đàn trên cây dương cầm tưởng tượng. Tay áo xắn nhẹ, ngón tay trắng muốt, hơi cau mày, ánh mắt rũ xuống – chẳng hề lộ ra một tắc thịt không nên lộ nào, nhưng vẫn vô cùng cuốn hút.

Trang Lân đăng bức hình này lên Weibo, chẳng viết thêm chữ nào hết.

Đăng lên chưa tới năm giây thì Quan Lan vào nhà. Theo phản xạ có điều kiện, Trang Lân ném điện thoại sang một bên, hơi hơi chột dạ.

Trang Lân: “Sao trên người anh lại có mùi ớt?”

Quan Lan cởi áo khoác ném sang một bên, hơi hơi chột dạ.

Chỉ nghĩ đến đánh răng, mà lại quên khuấy mất áo dạ cũng rất dễ bị dính mùi.

Quan Lan trấn tĩnh lắng sang chuyện khác: “Ban này em mới làm gì thế?”

Trang Lân “hừ” một tiếng: “Thay bộ hạ kiểm duyệt hậu cung.”

Quan Lan: “...Lại lên mạng đọc tin buồn chuyện nữa hả? Có gì thì cứ hỏi thẳng anh đây, đọc mấy cái tin buồn chuyện đó thì chẳng thà đọc fanfic còn hơn.”

Em cũng muốn đọc fanfic lắm chứ, nhưng anh có biết hai chúng ta là CP bị ghẻ lạnh hay không, lấy đâu ra fic mà đọc!

Trang Lân: “Em cứ tưởng hai tiếng nữa anh mới về, bữa tiệc sớm thế mà đã kết thúc rồi à?”

Quan Lan: “Anh có bảo em là đi ăn tiệc đâu? Không phải tiệc tùng, anh đi ăn với Trần Cẩm thôi.”

Giọng nói của Quan Lan nhẹ tênh, vẻ mặt thản nhiên, thế nên Trang Lân không sao giận được, nếu không cậu sẽ có vẻ hết sức vô lí. Nhưng lúc này đây, cậu sắp uất ức sắp chết rồi.

Quan Lan đi tắm, xử lí tất cả quần áo bằng chất khử mùi, kiên quyết lấy lí do “Cuộc họp thường kỳ sáng mai không đi không có tiền thưởng cuối năm” để từ chối một cách chính đáng nhu cầu hoan ái của Trang Lân. Trước khi đi ngủ uống một ly rượu vang cho đẹp da, lúc định tắt đèn trên tủ đầu giường, chợt thấy Trang Lân nhìn mình bằng đôi mắt ướt đẫm.

Quan Lan chịu không nổi ánh mắt này của cậu, tức khắc mất hết ranh giới, đang định nói “Thôi thôi để anh dùng tay giúp em”, thì Trang Lân đã lên tiếng trước.

Trang Lân: “Bây giờ em được coi như hoàng hậu rồi nhỉ?”

Quan Lan: “...Hôm nay chuyện này vẫn chưa kết thúc à?”

Trang Lân biết, mình không nên để tâm đến quá khứ của Quan Lan, bởi mình mới là người hiện tại của anh. Nhất là khi Quan Lan lớn tuổi hơn cậu, tình sử phong phú là việc hết sức bình thường. Nhưng nghĩ được làm được thì đã là thánh nhân rồi, Trang Lân cậu chỉ là một con người trần tục, giữa “biết được” và “làm được”, cách nhau một khoảng rất xa.

Quan Lan: “Em không phải là hoàng hậu.”

Trang Lân không sao ngờ được, đến tận bây giờ mình vẫn không phải là chính cung: “Em không phải ư?!”

Quan Lan: “Vốn dĩ chẳng có hậu cung nào hết, thì lấy đâu ra hoàng hậu cơ chứ. Anh chỉ có mình em, từ trước đến nay không còn ai khác.”

Trang Lân: “...Thế nào gọi là từ trước đến nay không còn ai khác?”

Trước đây vì chút lòng tự ái của đàn ông, Quan Lan vẫn không dám nói thật chuyện tình sử trống không của mình. Bây giờ nếu nó trở thành tai hoạ ngầm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình, vậy thì nhân lúc còn sớm trừ bỏ hết đi.

Quan Lan cầm điện thoại, tìm đến thread hậu cung trước đây, đưa cho Trang Lân: “Nào, em cứ hỏi lần lượt đi, nói rõ một lần này luôn.”

Trang Lân: “Lục Thanh?”

Quan Lan: “...Em ngủ với anh lâu như thế, tính hướng của anh mà em còn không biết à?”

Trang Lân: “Hừ, đây là em đi từ dễ đến khó, uy hiếp lớn để lại hết phía sau. Next?”

Quan Lan: “Đúng là anh đánh giá nhóm này rất cao, nhưng anh chưa từng gặp mặt riêng bất kì ai trong số họ, lần nào cũng là gặp cả nhóm hết.”

Trang Lân: “Dương Vũ Trạch?”

Quan Lan giật mình: “Ngay cả Dương Vũ Trạch mà em cũng ghen?”

Trang Lân: “Thì sao, cậu ta có gì đặc biệt, tại sao lại không thể chứ?”

Bởi vì người cậu ta coi trọng chính là em đấy! Mắt em bị nhúng acid rồi chắc!

Nhưng mà còn lâu Quan Lan mới nhắc cậu biết.

Quan Lan: “Nâng đỡ cậu ấy tất cả là vì nể mặt mẹ cậu ấy, tâm tư cậu ấy cũng không đặt ở âm nhạc, hai tháng nay anh rất ít khi trông thấy cậu ấy.”

Trang Lân: “Đúng rồi, còn có một ”ánh trăng sáng” người ngoại quốc nữa!”

Quan Lan: “...Gì cơ?”

Trang Lân: “Người lai Nga Trung! Áo mộng tuyết sắc! Giọng cao tận trời!”

Về mặt Quan Lan vẫn đầy mù mịt, đến khi Trang Lân gần như phải thuật lại chuyện Nhậm Hiểu Phi kể

một lần, anh mới mơ hồ có ấn tượng.

Quan Lan: “Người đó anh chỉ chạm mặt tổng cộng hai tháng, ngoại hình ra sao anh đã quên sạch rồi... Anh còn không biết là họ nghĩ thâm thế đấy. Lúc ý tâm trạng anh không tốt, là bởi vì tình cảm của ba mẹ anh xảy ra vấn đề.”

Trang Lân: “Sao anh không nói cho em biết!”

Quan Lan: “Cuối cùng cũng không ly hôn nữa, còn dọn về ở chung. Hai mươi mấy tuổi đầu, ba mẹ lại đòi ly hôn, em thử nói xem làm sao không chịu được chứ. Chuyện này anh sẽ kể kĩ với em sau, em tiếp tục đi.”

Danh sách tiến dần từ vòng ngoài hậu cung vào đến trong cung.

Trang Lân: “Trần Cẩm?”

Quan Lan: “Đã từng đóng giả người yêu, chỉ để chọc tức người yêu cũ của anh ta thôi, à mà bây giờ không phải người yêu cũ nữa, tóm lại lúc đó anh không nên nhận lời làm cái chuyện vô lí này với anh ta, nhưng rốt cuộc cũng là bạn bè.”

Trang Lân: “Châu Tuấn Trác?”

Nhất thời Quan Lan ngắc ngứ.

Trang Lân: “Quả nhiên... Quả nhiên! Em biết ngay mà!”

Ex của bà xã chỉ có một, cũng chẳng biết là nên vui hay buồn nữa.

Quan Lan: “Em thì biết gì chứ. Hai người bọn anh chưa từng bên nhau, nhưng mà cậu ấy thích anh.”

Trang Lân: “Anh từ chối anh ta rồi?”

Quan Lan: “Cậu ấy chưa từng cho anh cơ hội từ chối. Bọn anh quen nhau mười lăm năm, đã là một nửa cuộc đời, cậu ấy tự có chừng mực trong lòng, sẽ không mạo hiểm tình cảm nhiều năm như thế. Bây giờ hai chúng ta bên nhau, có lẽ cậu ấy đã biết, anh cũng không cần phải chính miệng từ chối cậu ấy nữa, đôi bên tự hiểu lòng nhau, cũng đỡ khó xử.”

Nghe đến “mười lăm năm”, kèm theo giọng nói quen thuộc mang theo mấy phần hoài niệm này của Quan Lan, giấu chui trong lòng Trang Lân không ngừng trào dâng, mặt cũng biến thành màu giấm.

Quan Lan: “Danh sách của em còn ai nữa không?”

Trang Lân từ từ, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Quan Lan.

Quan Lan lặp lại câu nói ban đầu: “Anh chỉ có mình em, từ trước đến nay không còn ai khác.”

Đồn dập thở gấp, Trang Lân bổ nhào về phía Quan Lan, hôn mạnh như muốn xé rách da anh.

Quan Lan: “Tiền thưởng cuối năm...”

Trang Lân: “Không cần nữa! Em sẽ kiếm bù cho anh!”

Em yêuuu anh thầy Quan oiiiiiii:((((((((((((((((

36. Chương 36: Một Khi Bắt Đầu Chính Là Cả Đời

Anh không phản kích, họ lại được voi đòi tiên, cứ nghĩ là anh sợ.

Quan Lan ngồi ở cửa phòng làm việc của Dương Bội Ninh.

Em gái thư kí tới rót nước cho anh: “Quan tổng chờ một lát, cuộc họp qua điện thoại của Dương tổng kéo dài hơi lâu, cùng lắm phải năm phút nữa mới gặp anh được ạ.”

Quan Lan nhận nước: “Cảm ơn, cô cứ làm việc của mình đi, tôi đợi ở đây là được.”

Thư kí về chỗ của mình, không kìm được nhìn lên Quan Lan qua sự che chắn của màn hình máy tính.

Cô là thư kí của sếp tổng, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, tất nhiên biết rằng, tâm trạng Quan Lan bây giờ, chắc hẳn là không tốt lắm. Bây giờ anh đến tìm Dương Bội Ninh, e cũng chẳng phải là báo cáo công việc một cách vui vẻ cho cam.

Cho dù như thế, anh vẫn mang vẻ mặt hoà nhã, lịch sự lễ phép, đúng là một người đàn ông cuốn hút mà.

Quan Lan cầm cốc nước bằng hai tay, ngón cái vuốt nhẹ đáy cốc. Anh nhớ lại mười năm trước, lần đầu

tiên mình đến văn phòng này, theo sau Lâm Tuyết Văn, vừa nở mày nở mặt nhưng cũng bồn chồn bất an, cứ như một nhóc học sinh Tiểu học vừa nhận được giấy khen học sinh ba tốt mong chờ thầy giáo ngợi khen. Khi ấy thư kí của Dương Bội Ninh cũng hao hao như người hiện tại, cũng là một cô nàng mắt to, có lẽ đây là tiêu chuẩn thẩm mĩ của sếp. Nhưng giờ cô nàng xưa kia nay đã là “lão đại” của phòng quảng cáo Thiên Long, ngôi sao hạng hai trong giới gặp cô cũng phải gọi một tiếng “chị”.

Mới đó mà đã mười năm rồi.

Một “hiệp” tối hôm ấy, cuối cùng cũng không làm được.

Lúc điện thoại của Châu Tuấn Trác gọi đến, thì cứ như là căn đúng giờ để gọi cho hai người họ vậy, thậm chí khi Quan Lan nghe điện thoại còn có cảm giác chột dạ như bị bắt gian.

Thế nên khi anh nói bây giờ phải ra ngoài gặp Châu Tuấn Trác, có thể tưởng tượng sắc mặt Trang Lân sẽ thế nào.

Trang Lân: “Muộn thế này rồi, anh ta có ý gì chứ? Anh bắt buộc phải đi à?”

Quan Lan: “Cậu ấy có việc gấp. Anh phân biệt được cậu ấy tìm anh có việc quan trọng hay không mà.”

Từ sự thay đổi nét mặt của Trang Lân, Quan Lan biết mình không nên nói câu ấy mới phải.

Trang Lân: “Vậy được, em đi với anh.”

Quan Lan: “Anh đưa em đi là có ý gì chứ? Đánh nhau hay là ra oai? Đừng quậy nữa, em đi không hợp đâu.”

Trang Lân xù lông: “Vậy đêm hôm khuya khoắt anh ta gọi anh ra gặp là có ý gì? Không phải anh ta biết chúng ta ở bên nhau rồi à? Khiêu khích đến cửa thế này, lẽ nào em không được ứng chiến?”

Nom cái vẻ như con thú đực bị uy hiếp quyền giao phối của cậu, Quan Lan càng không thể cho cậu đi: “Em không tin anh à? Em nghĩ anh đi gặp cậu ấy thì sẽ xảy ra chuyện gì, em nghĩ anh sẽ bắt cá hai tay, đùa giỡn tình cảm của hai người chắc?”

Im lặng mấy giây Trang Lân mới lên tiếng: “Em tin anh, nhưng Quan Lan, anh đừng tưởng là em có thể tự tin mãi mãi.”

Trang Lân: “Anh vừa mới nói, hai người quen nhau đã mười lăm năm, chiếm một nửa cuộc đời của anh. Nửa cuộc đời ấy, em không biết cũng không hề can hệ tới anh, em sợ anh vừa đi thì sẽ không trở về nữa.”

Quan Lan ưà mềm không ưà cứng, vừa thấy ánh mắt buồn bã của cậu thì trái tim đã nhói đau.

Quan Lan: “...Anh vừa uống ly rượu, không lái xe được, em đưa anh đi đi. Anh nói chuyện với cậu ấy nửa tiếng, nói xong chúng ta cùng nhau về nhà, được không?”

Họ hẹn gặp ở một con phố ăn vặt bên ngoài cổng trường Đại học của cả hai.

Vừa mới gột rửa mùi ớt xong, Quan Lan đã ám ngay toàn mùi thì là.

Châu Tuấn Trác: “Cậu còn nhớ không, năm ấy lúc chúng ta không tranh được phòng học làm phòng nhạc, đã đi luyện hát ở chỗ luống hoa đằng sau toà nhà hành chính, luyện xong thì đến đây ăn đồ nướng.”

Quan Lan: “Sao có thể không nhớ được chứ. Về sau chúng ta năng đến quá, chủ quán quen mặt tôi luôn, thế là lưu số điện thoại của tôi, trước khi đến tôi gửi tin nhắn cho người ta, hai mươi xiên thịt dê mười xiên gân sẽ được nướng sẵn, đến nơi ngồi xuống là có ăn ngay.”

Châu Tuấn Trác: “Lúc mới chờ cậu, tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ hai chúng ta ngoài những chuyện tạp nham từ mười năm trước này ra, cũng không còn gì đáng nhớ nữa.”

Quan Lan: “Mấy năm nay tôi viết nhạc là cho chó chắc? Cái đồ vô tâm.”

Châu Tuấn Trác: “Ừ, bây giờ cậu là hoa đã có chủ rồi, nói chuyện với tôi cũng tự nhiên hơn hẳn.”

Bỗng dưng bị hấn vạch trần sự thật, Quan Lan hơi ngại: “Cậu biết rồi à?”

Châu Tuấn Trác nhìn xe của Quan Lan cách đây năm mươi mét: “Cách lớp kính xe và sương mù, tôi vẫn cảm nhận được hai ánh mắt đầy công kích.”

Quan Lan: “Em ấy cứ đòi theo tới... Em ấy còn nhỏ, tôi về sẽ dạy lại.”

Châu Tuấn Trác: “Hậu sinh khả ứ. Ban nãy còn tuyên bố chủ quyền trên Weibo cơ mà.”

Quan Lan: “Weibo gì cơ? Em ấy không nói linh tinh chứ?”

Anh vội vàng lấy điện thoại ra xem, vẫn may vẫn may, chỉ là đăng một bức ảnh lên thôi.

Châu Tuấn Trác: “Tấm ảnh này của cậu ấy có tiểu tiết. Khung cảnh này, người nào từng đến nhà cậu nhìn là biết ngay, đây là ở nhà cậu.”

Quan Lan: “Chỉ e là không có ích gì thôi, bởi vì chưa có mấy ai từng đến nhà tôi cả.”

Châu Tuấn Trác: “Chưa có mấy ai từng đến nhà cậu mà cậu ta lại đến, thế cũng đủ để nói rõ vấn đề rồi.”

Quan Lan thật sự không ngờ chỉ là một bức ảnh mà cũng sâu xa như thế. Quần chúng ăn dưa không nhận ra mấu chốt, lại có thể làm tình địch đứng ngồi không yên.

Châu Tuấn Trác: “Tôi biết, cậu không phải là người dễ dành tình cảm cho ai, một khi bắt đầu, cũng chính là chuẩn bị cả đời.”

Châu Tuấn Trác: “Tôi chỉ muốn hỏi cậu, tại sao lại là cậu ta?”

Tại sao lại là em ấy ư?

Quan Lan tạm thời quên đi những khó xử không thể nói rõ giữa hai người họ, bộc bạch hết lòng dạ với người bạn cũ lâu năm này.

Anh chậm rãi nói: “Cậu cũng biết tôi có chứng sợ hãi với quan hệ tình cảm. Ba mẹ tôi cũng là tự do yêu đương tự do kết hôn, lúc còn trẻ đâu phải là không ngọt ngào thắm thiết. Kết quả thì sao, cuối cùng nhìn nhau chỗ nào cũng thấy ghét, không sao sống chung dưới một mái nhà. Không chiến tranh lạnh thì cũng cãi nhau, ngay cả mười phút hoà bình cũng chẳng duy trì được. Mọi người đều nói tình yêu đẹp như chim công, trông bề ngoài thì hào nhoáng rực rỡ, nhìn đằng sau thì chỉ là một cái mông. Nếu cuối cùng tình yêu của tôi cũng kết thúc ảm đạm như thế, tôi nghĩ tôi sẽ không chịu đựng nổi, vậy thà không yêu còn hơn.”

Quan Lan: “Nhưng Trang Lân... Khi em ấy nhìn tôi, trong mắt cứ như có sao sáng vậy.”

Quan Lan: “Nhìn em ấy tôi cảm thấy, bất kể mình có đi cùng em ấy bao lâu, mười năm hay hai mươi năm, thì mỗi ngày trong mười hoặc hai mươi năm ấy, đều là món quà ông trời ban tặng cho tôi.”

Châu Tuấn Trác nhìn vào mắt Quan Lan.

Có thể ngay chính bản thân Quan Lan cũng không biết, khi anh nói đến Trang Lân, trong mắt cũng sáng như sao.

Châu Tuấn Trác: “Quan Lan, tôi thích cậu.”

Quan Lan bị hấn làm giật hết cả mình, sau đó bất đắc dĩ nói: “Rõ ràng cậu không cần phải thế...”

Châu Tuấn Trác: “Tôi biết. Tôi cũng chỉ là tự cho mình một cái kết mà thôi, không nói ra, tôi cứ cảm thấy trong mười năm nay mình không cam lòng quá.”

Quan Lan: “Cậu biết, cậu nói ra lời này, chúng ta sẽ không thể làm bạn được nữa.”

Châu Tuấn Trác: “Đừng lừa mình dối người nữa, kể từ cái hôm cậu bắt đầu lảng tránh tôi, chúng ta đã không thể coi là bạn nữa rồi.”

Quan Lan ngẩn ra.

Trên con đường thân quen này, anh chỉ cảm thấy thời gian xung quanh thoát chốc xoay vần, anh lại nhìn thấy cậu thiếu niên mặc áo trắng tung bay hôm nào.

Quan Lan: “Xin lỗi.”

Rốt cuộc hẳn cũng đợi được câu xin lỗi xa cách suốt mười năm nay.

Châu Tuấn Trác đưa Quan Lan tới trước xe, đi đến bên cạnh ghế lái gõ kính xe.

Trang Lân hạ kính xuống.

Châu Tuấn Trác: “Tôi không lái xe đến, cậu cho tôi quá giang một đoạn đi, tôi nói chuyện với cậu. Quan Lan thì gọi xe về đi.”

Quan Lan: “...Tại sao? Cậu muốn làm gì?”

Châu Tuấn Trác: “Sao nào, sợ tôi đánh cậu ấy à? Chúng tôi mà đánh nhau thì chẳng phải là phát tiền nghỉ tết cho đám săn ảnh hay sao? Dù sao tôi cũng là tiền bối trong nghề, chúng tôi tâm sự ít chuyện nghề, nói ít chuyện nghệ thuật thôi.”

Ma mới tin hai người nói chuyện nghệ thuật ý!

Trang Lân: “Được, thầy Châu lên xe đi. Cục cưng, em gọi xe cho anh nhé?”

Quan Lan trầm nghĩ, đề mờ em trên giường cũng chưa bao giờ gọi cục cưng, bây giờ gọi sao mà trôi chảy thế?

Quan Lan: “Đi đường mạnh giỏi, anh ngồi tàu điện ngầm.”

Quan Lan: “Hai người đã nói những gì?”

Cả một đường đi tàu điện ngầm, Quan Lan chưa hề thôi nghĩ đến vấn đề này một giây.

Trang Lân: “Anh yên tâm, không đánh nhau đâu. Dù sao em cũng phải có phong độ của kẻ chiến thắng chứ?”

Trang Lân: “Chỉ là có lẽ trước khi đến anh ấy đã uống rượu, dọc đường luôn mồm xỉa xói anh, thả thính mà không cười là khổ nạn, nói anh là Dương Quá, vừa thấy Dương Quá là lỗ làng cả đời.”

Trang Lân: “Em cảm thấy anh ta nói rất có lí.”

Quan Lan cạn lời hết sức.

Quan Lan: “Nếu anh là Dương Quá, Tiểu Long Nữ là sư phụ của Dương Quá, thì tức là chị Tuyết Văn. Vậy chắc tay anh là bị lão Dương chồng chị ấy tìm người chặt đứt, hết lời chối cãi.”

Quan Lan: “Anh là Dương Quá, thế Châu Tuấn Trác là ai? Lục Vô Song à?...Không đúng, chắc là Quách Phù đúng hơn.”

Trang Lân: “Vậy em thì sao, em là ai?”

Quan Lan suy nghĩ về khoảng cách tuổi tác một lát: “...Quách Tương?”

Trang Lân hờn vcl!

Quách Phù thì dù sao đến cuối cũng lấy được chồng “cao, giàu, đẹp”. Quách Tương thì sao, bị lỗ dở cả đời luôn, cô độc đến hết quãng đời còn lại, còn xuất gia nữa chứ!

Hai người ôm nhau đi ngủ, không hề hay biết đến sóng gió dư luận đang âm thầm nổi lên.

Sau kỳ nghỉ dài hạn, ngày đầu tiên Quan Lan đi làm, xử lí xong công việc thì đã sắp tới giờ tan tầm buổi chiều. Đến khi anh nhận ra chuyện bất thường trên mạng, cục diện đã khó bề thu xếp.

Nương theo bức ảnh mà Trang Lân đăng lên tối qua, Tianya, Douban, tài khoản Weibo về tin tức giải trí, bắt đầu đào sâu bóc móc những việc xấu xa của ma dâm cuồng quy tắc ngầm là Quan Lan trên diện rộng.

Trần Cẩm nhanh chóng thất sủng, Trang Lân thượng vị một cách hư hư thực thực, hậu cung đổi chủ, một thế hệ người mới thay chỗ người cũ...

Những thứ này trên mạng vẫn luôn có, nhưng nếu trước đây chỉ là đánh du kích nhỏ thôi, thì lần này mặt trận chiến đấu đã lớn đến cỡ quân đoàn.

Trang Lân chưa từng thấy sắc mặt Quan Lan khó coi như thế – trong lòng cậu cũng giận lắm chứ, nhưng vẫn phải dỗ dành Quan Lan trước: “Không sao đâu, họ đã xoá hết topic rồi, cũng chỉ toàn mấy thứ cũ rích trước kia, chẳng có chứng cứ gì cả, không cần phải trả lời, ngày mai là xong ấy mà.”

Quan Lan không nói gì hết.

Trang Lân: “Cũng tại em, nếu em không đăng ảnh đó lên thì không sao rồi. Bị bọn chúng nhân cơ hội đơn đặt, đúng là cái đám xấu xa.”

Quan Lan: “Không liên quan đến em, không có chuyện này thì cũng có chuyện khác, sớm muộn gì ngày hôm nay cũng đến.”

Trang Lân: “Anh biết là ai làm à?”

Quan lan: “Địch ở trong tường, mấy năm nay anh thăng tiến nhanh quá, cản đường người khác thôi mà.”

Trang Lân: “Người trong nội bộ công ti?”

Quan Lan thở dài, không trả lời ngay.

Quan Lan: “Một công ti nhỏ mà cũng có đỉnh núi, cũng có bè phái, em thấy buồn cười không. Những chuyện này trong lòng anh vẫn luôn hiểu rõ. Họ không ưa anh, lại không có cách nào ra tay với anh, đành phải trốn trong góc tối, dùng những thủ đoạn cấp thấp này hạ bệ anh. Thật ra trước đây anh không thêm để ý, anh vẫn nhớ lời của sư phụ, chúng ta kiếm cơm bằng bản lĩnh, chẳng cần quan tâm sắc mặt ai hết.”

Quan Lan: “Không ngờ, anh không phản kích, họ lại được voi đòi tiên, cứ nghĩ là anh sợ. Trước đây bêu xấu anh thế nào anh không quan tâm, nhưng lần này, họ đã chạm đến giới hạn của anh rồi.”

Trang Lân: “...Giới hạn của anh là em sao?”

Dẫu sao lần này búa rìu cũng đều hướng về Quan Lan, cùng lắm Trang Lân cũng chỉ bị trầy da, thật ra cậu không hề cảm thấy mình bị ảnh hưởng gì cả. Nhưng Quan Lan lại nổi giận vì “Các người dám động đến người của tôi”, đúng là khiến trái tim Trang Lân loạn nhịp.

Quan Lan cau mày, bỗng nhiên đứng dậy nhìn ra cửa sổ, đứng ngẩn ngơ khoảng mười phút.

Lúc Trang Lân đang nghĩ nên để anh yên tĩnh một mình hay qua ôm anh, Quan Lan chợt xoay người lại.

Quan Lan: “Em nói, anh tự mình gây dựng đỉnh núi, có được không?”

Trang Lân: “Anh muốn ra làm riêng?”

Quan Lan: “Trước đây vẫn đang do dự, dù sao anh cũng chẳng có tiền tài gì, tài nguyên phần lớn cũng ở Thiên Long. Bây giờ nghĩ lại, đề mở nhà nó, phá sản thì ở nhà ăn bám thôi, viết bài hát cho một mình em, em nói có được hay không?”

Trang Lân: “...Để em bảo chị em, sắp xếp cho em thêm nhiều việc hơn nữa, đại diện thương hiệu em nhận thêm mười cái cũng được.”

Cứ nói Dương Bội Thanh si tình, Quan Lan cũng si tình kém gì đâu. Tìm được tiểu thụ như anh, Lân em đúng là may mắn ;_;

37. Chương 37: Mười Sáu Của “ngốc Bạch Ngọt” Công

Con đề ngàn năm mà vợ thì cũng chẳng khác gì tổ kiến.

Mấy hôm nay, rốt cuộc Trang Lân và Quan Lan cũng tìm được đôi chút cảm giác của hai người trong giới giải trí – ai nấy đều bận đến bù đầu, rõ ràng ở chung một nhà mà lại chẳng thấy mặt nhau, cứ hai tiếng lại gọi điện một lần, đã nói là chỉ trò chuyện năm phút, kết quả hai người không ai muốn ngắt máy, lúc nào cũng kéo dài đến nỗi trợ lý của Trang Lân phải năm lần bảy lượt giục già, suýt nữa phải lấy cái chết ra để khuyên can. Ba mươi năm cuộc đời trước đây, Quan Lan chưa bao giờ nghĩ rằng khi mình yêu lại có phong cách sến rện như thế, nhất thời chẳng dám đối diện với bản thân.

Quan Lan chưa nghỉ việc ở Thiên Long ngay, đây là kết quả bàn bạc giữa anh với sếp. Dĩ nhiên Dương Bội Ninh không muốn cho anh đi, ban đầu đưa ra cho anh trăm thứ điều kiện, nào là tăng lương nào là đãi ngộ, ngay cả chuyện chia cổ phần cũng nhắc đến luôn, mới phát hiện đúng là ý muốn rời đi của Quan Lan đã quyết.

Cuối cùng Dương Bội Ninh bất đắc dĩ nói: “Cậu đã quyết muốn đi, tất nhiên tôi không ngăn được. Cậu ở đây nhiều năm như thế, chúng ta vẫn nên sớm tụ nhanh tan, lì xì nghỉ việc tôi sẽ không bạc đãi. Chỉ có một yêu cầu thôi – cậu cho tôi một tháng.”

Quả thật yêu cầu này không thể coi là thái quá. Hơn nữa có quan hệ cấp trên cấp dưới mấy năm nay, Dương Bội Ninh đối xử với anh rất tốt, lòng anh vẫn hết sức kính trọng ông chủ này. Sau này còn phải lẫn lộn trong giới, không nên căng quá làm chi.

Quan Lan: “Được, một tháng này tôi sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức nào cho người khác.”

Dương Bội Ninh: “Cậu nghĩ mở công ti là việc đơn giản lắm à? Công thương thuế vụ có cần phải chạy trốn hay không, năng lực hành nghề phải làm thế nào, địa điểm kinh doanh chọn ra làm sao, cơ cấu công ti an bài kiểu gì, vốn đăng kí bao nhiêu thì thích hợp, phân chia cổ phần ra sao, những thứ này cậu đã cân nhắc chưa? Còn nữa, dù sao cậu cũng không thể làm tướng không quân, dưới trướng có ai muốn đi theo cậu, trong lòng cậu đã tính đến chưa, đã tìm hiểu chưa? Càng đừng nói đến hợp đồng thu âm của ca sĩ, Trang Lân khỏi cần nói, nhưng những người khác thì sao, Lục Thanh, Diêu Khiết, Châu Tuấn Trác, cậu đã nói với họ chưa? Theo tôi thấy, một tháng còn sợ gấp ấy, tận dụng thời gian bắt đầu chuẩn bị đi.”

Quan Lan há mồm trợn mắt.

Không phải là anh chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, mà là đứng ở lập trường của Dương Bội Ninh, nói những lời này đúng là có ý dạy anh phòng ngừa bất trắc. Nếu mình cứ giống trống khua chiêng mà làm việc, chẳng phải sẽ khiến trên dưới công ti đồn đại ầm ĩ, lòng dân hoang mang hay sao?

Nhưng nếu sếp đã bày mưu tính kế sẵn rồi, thì Quan Lan cũng không khách sáo với sếp làm gì, vạn sự khởi đầu nan, bắt tay vào việc gây vốn thì hơn.

Sau đó vẫn là Trần Cẩm cho anh biết, Dương Bội Ninh có dự định gì. Từ lâu anh ta đã có ý định tiến hành sửa đổi nhân sự công ti trên diện rộng, nhưng công ti lâu năm như thế, quan hệ lợi ích bên dưới đan xen như cành lá, bên trên thì có hội đồng quản trị cản trở, vẫn không tìm được cơ hội. Lần ngày Quan Lan đi, sau khi biết mình không giữ được người thì anh ta lập tức thay đổi tâm tư, muốn lấy chuyện này ra làm cái cớ, tranh cãi với đám cổ đông:

Bây giờ Quan Lan sắp đi, trên dưới công ti hoang mang, ai cũng đồn là cậu ấy bị thế lực nào đó trong nội bộ công ti loại trừ, cục diện sắp không thể khống chế được nữa, nếu mọi người không cho tôi đổi mới thì công ti này coi như xong. Kinh doanh văn hoá giải trí là kinh tế giả tưởng, không có nhà không có đất, trụ cột vừa đi thì nói tan là tan, nói xong là xong luôn. Mười mấy năm qua có biết bao công ti giải trí và quản lí chết ngắc, Thiên Long chúng ta là công ti lớn, nhưng cũng không thể tồn tại được mãi. Con đề ngàn năm mà vỡ thì cũng chẳng khác gì tổ kiến, hơn nữa Quan Lan cũng không phải tổ kiến, cậu ấy đi sẽ nhỏ theo bao nhiêu củ cải, mang theo bao nhiêu bùn nhão, ít nhất cũng sẽ để lại một lỗ hổng lớn trên mặt tường. Bây giờ đang là nguy cơ sống còn, người khổng lồ bị thương, tráng sĩ gãy cổ tay, có thể nạo xương trị độc hay không cũng chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi.

Cuối cùng Dương Bội Ninh qua mắt toàn bộ hội đồng quản trị thành công, các vị tai to mặt lớn đều cảm thấy nếu công ti này không đổi mới thì sẽ xong đời, anh được tự do, tự lập địa bàn riêng.

Sáng hôm đó Quan Lan chạy đến mấy khu văn phòng xem xét địa điểm, chiều thì liên hệ với nhà đầu tư để xoay vốn, tối lại nghe Trần Cẩm nói những chuyện này, mất rất lâu trong lòng cũng không bình tĩnh được.

Anh kể chuyện này cho Trang Lân nghe, sau đó cảm thán: “Anh nghĩ anh làm ông chủ, tu luyện thêm trăm năm nữa cũng chẳng sánh bằng anh ta.”

Trang Lân: “Đây là cái thứ trình độ gì, đặt điều dối trá, lừa gạt trắng trợn, anh đừng có học anh ta.”

Quan Lan: “Em không biết đâu, lúc anh nói chuyện với anh ta, một phút trước vẫn còn muốn giữ anh lại, còn muốn cho anh cổ phần cơ mà. Vừa thấy không giữ được anh nữa thì quyết định nhanh như cắt, lập tức bắt đầu cân nhắc nên làm sao lợi dụng sự ra đi của anh để đạt được lợi ích lớn nhất. Đúng là đáng sợ quá mà.”

Trang Lân: “Cả người anh ta toàn là mùi tiền của dân tư bản, anh làm sáng tác, sao có thể giống anh ta được? Anh mà tu luyện thành thể loại như anh ta, vậy sao mà viết được ca khúc hay nữa chứ?”

Quan Lan cả kinh: “Đúng, em nói không sai. Ày, mấy ngày qua vạn sự khởi đầu nan, bận rộn bù đầu, bị những chuyện này làm mờ mắt, suýt nữa rơi vào vũng lầy rồi. Cảm ơn em đã nhắc nhở.”

Còn lâu Trang Lân mới thừa nhận, chỉ là cậu nghe không nổi Quan Lan khen người đàn ông khác thôi nhé.

Trang Lân: “Mấy hôm nay anh vất vả rồi, để em bóp vai cho anh.”

Quan Lan nhắm mắt dựa vào người Trang Lân, tận hưởng phục vụ đầm bóp của cậu.

Trang Lân: “Em bóp chân cho anh nữa nhé?”

Quan Lan đẩy tay cậu ra: “Uổng công anh còn tưởng em thương anh, ra về nửa buổi hoá ra là có âm mưu khác.”

Trang Lân ảm ức: “Anh không thể thương em được à? Bao nhiêu ngày rồi cơ chứ? Chẳng lẽ anh không muốn một tí nào hết?”

Quan Lan: “Anh lớn tuổi rồi, em thông cảm cho người già đi, ngoan.”

Mấy ngày nay quả thật Trang Lân đã kìm nén phát điên rồi, vừa nghe chữ “ngoan” này thì ngay lập tức không gắng gượng được nữa.

Trang Lân: “Lớn tuổi chỗ nào chứ, mọi người đều nói, ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi...”

Quan Lan vội vàng cắt ngang những lời thô tục hết cỡ này: “Em xem em đó, thân là một thanh niên văn nghệ của thời đại, phải làm hình mẫu cũng như tấm gương sáng cho hàng nghìn hàng vạn thanh thiếu niên, không thể hướng đến việc gì tích cực hơn à? Đừng có suốt ngày nghĩ mấy chuyện thô tục trong đầu nữa.”

Trang Lân: “Thô tục chỗ nào chứ, em ở nhà, tận hưởng đời sống tình dục với vợ, thô tục ở đâu? Mọi người mà không tận hưởng đời sống tình dục thì loài người làm sao sinh tồn, ngọn lửa văn minh làm sao nối tiếp?”

Quan Lan cạ lời: “Hai chúng ta có tận hưởng đời sống tình dục thể nào đi nữa, thì cũng không sinh được con đâu.”

Trang Lân: “Thực hành là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm chứng, anh không thử thì làm sao biết? Đúng lúc áo mưa trong nhà sắp hết, hôm nay không dùng nữa nhé?”

Quan Lan lui về căn cứ: “Hôm nay anh mệt thật ấy, chúng ta không làm đến cùng được không?”

Trang Lân: “Vây cũng được.”

Trang Lân: “Hôm nay em nhận được tin, em được đề cử người mới xuất sắc nhất của giải Kim Mạch, vốn định ăn mừng với anh... Sau đấy cân nhắc, thấy anh đang bận nhiều việc, đây cũng chẳng phải giải thưởng quan trọng gì, không nên làm lỡ việc của anh...”

Nhìn rèm mi đen dày rủ xuống rợp kín mắt cậu, trong lòng Quan Lan áy náy dâng cao như thủy triều.

Căn cứ thất thủ.

Quan Lan cúi người, đặt lên môi cậu một nụ hôn: “Chúc mừng em nhận được đề cử.”

Trang Lân ngược mắt: “Em đi lấy bao nhé?”

Quan Lan: “Không cần, sinh con luôn đi.”

Sáng hôm sau, Quan Lan nằm trên giường nhìn trần nhà, ngẫm lại cuộc đời.

Anh cảm nhận được sâu sắc mình đã lơ là suốt bấy lâu nay, đánh giá thấp IQ của Trang Lân.

Rõ ràng hàng này là loại gốc ghêch đáng yêu, từ bao giờ lại trở nên thâm sâu như thế?

Trang Lân: “Trong nồi có cháo cá, em dậy sớm nấu đó, lát nữa anh dậy thì nhớ ăn. Trọ lí của em đến dưới lầu rồi, hôm nay có phỏng vấn hay gì đại loại thế... Một quá thì đừng ra ngoài, chỉ là một ngày thôi, sự nghiệp có lớn đến đâu cũng vẫn còn dài, đến trường quay em sẽ gọi điện cho anh.”

Nói xong lại gần định hôn, Quan Lan giơ một ngón tay đặt lên trán cậu đẩy ra: “Anh muốn hỏi em một câu.”

Quan Lan: “Có phải tất cả IQ của em đều dùng trên giường không hả?”

Trang Lân: “Không, bình thường em dùng vào con đường để lên được giường cơ.”

Quan Lan:...

Trang Lân ngồi ở đầu giường trêu: “Muốn hôn, anh không cho em hôn em sẽ không đi.”

...Ai thèm quan tâm em! Đi hay không thì tùy! Em đến muộn cũng đâu phải anh bị mắng!

Thấy Quan Lan nhắm mắt, coi bộ ngó lơ mình luôn, Trang Lân đành phải bịn rịn đứng lên: “Được rồi em đi đây, anh phải nhớ em đấy.”

Sau đó sờ bụng của Quan Lan: “Bé cưng cũng phải nhớ ba đó.”

Quan Lan: “Muốn phần thì phần nhanh!”

Rốt cuộc Trang Lân cũng ra khỏi cửa. Quan Lan nghĩ, mình đợi ba mươi năm ròng, cố sao lại rơi vào tay tên nhóc này chứ?

Điện thoại phát ra âm báo, là tin nhắn của Trang Lân: “Ban này quên nói, nhớ đảo cháo lên rồi hăng ăn, cẩn thận bên ngoài nguội lạnh mà bên trong vẫn nóng.”

“Trong tủ lạnh có dưa góp.”

“Nhưng mà đừng ăn nhiều quá.”

Quan Lan nhìn màn hình, chậm rãi bật cười.

Mình đợi ba mươi năm ròng, may mà cuối cùng đã rơi vào tay tên nhóc này.

38. Chương 38: Cảm Ơn Quý Ngài Của Tôi (hết Chính Văn)

Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn quý ngài của tôi. Cảm ơn mọi người.

“Lần đầu hai người cãi nhau là vì nguyên nhân gì?”

“Là vì con trai của cô giúp việc muốn kết hôn.”

Khi Trang Lân mới dọn đến ở chung, Quan Lan từng nói với cậu, anh là một người bình thường không có thói quen làm việc nhà. Sau đó còn bổ sung thêm một câu, bất cứ việc gì cũng không làm.

Ban đầu Trang Lân chẳng mấy để tâm. Dẫu sao Quan Lan đã sống một mình nhiều năm như thế, cho dù lười biếng thì sao có thể bất cứ việc nhà gì cũng không làm cơ chứ?

Sau đó cậu phát hiện, những lời này của Quan Lan là thật, không hề nói ngoa tẹo nào.

Bây giờ nghĩ lại, lẽ ra vào lần đầu tiên nhìn thấy bàn làm việc của Quan Lan, cậu phải nhận ra điều này mới đúng.

Thật ra không phải Quan Lan cố tình lười biếng, việc đáng làm thì không làm, tình huống của anh, theo cách nói của người lớn tuổi thì gọi là “trong mắt không có tiểu tiết”. Anh không hề cảm thấy quần áo bị tất vo viên chất đống trên sofa, hay là trên bậc cửa sổ bám cả mảng bụi thì sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của mình. Bát đĩa bẩn từ tối thứ hai tuần này, anh có thể để đến sáng thứ hai tuần sau khi cô giúp việc tới, mà trong lòng không hề thấy áy náy.

Trang Lân thì ngược lại, dù sao cũng từng là du học sinh mấy năm, khả năng sinh tồn khá mạnh, những lúc bừa bộn quá nhìn ngứa mắt, sẽ tiện tay làm vệ sinh.

Quan Lan đã thuê cô giúp việc này hai năm rồi, mỗi tuần đến làm một lần, Quan Lan rất hài lòng với cô ấy. Tính tình thật thà, làm việc nhanh nhẹn, quan trọng nhất là kín tiếng, đến nhà là bắt tay vào làm, làm xong thì đi ngay, ngay cả một lời thừa thãi cũng không nói. Tìm người giúp việc đáng tin đã khó, với người của công chúng, tìm người giúp việc đáng tin lại kín tiếng càng khó hơn. Thế nên sau khi Trang Lân dọn vào, Quan Lan vẫn định thuê cô giúp việc này tiếp.

Anh muốn tăng thêm ít tiền lương cho người ta, dù sao trong nhà có thêm một người, lượng công việc cũng nhiều lên.

Nhưng cô giúp việc rất ngay thẳng: “Không sao đâu, bây giờ trong nhà còn sạch hơn hồi trước nữa.”

Quan Lan:...

Rõ ràng anh để ý thấy Trang Lân đứng cạnh nén cười.

Con trai cô giúp việc sắp kết hôn, cô ấy phải về quê lo liệu, muốn xin nghỉ một tháng. Quan Lan đồng ý, cũng cho con trai cô tiền mừng luôn.

Khi ấy anh không hề bận tâm về chuyện này.

Trong mối quan hệ hôn nhân thời hiện đại, phân chia việc nhà là một trong những nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn lớn của gia đình. Trước đây họ không nhận thấy, là bởi phần lớn việc nhà đều có người đảm nhận giúp họ.

Tối ấy, Trang Lân lau nhà xong, rửa bát xong, thay ga giường lồng vỏ chăn, đi đôi găng tay cao su màu hồng dài quá khuỷu tay, loạt xoạt lau gạch trong bếp.

Quan Lan cảm thấy, trong nhà bừa bộn một tẹo cũng không chết được, cần gì phải lãng phí thời gian nghỉ ngơi vào chuyện nhỏ nhặt như thế. Chúng ta cùng nhau lười biếng, vui vẻ chơi game hay hát hò không tốt hơn sao?

Nhưng Trang Lân lại làm hết sức cẩn thận, anh cũng ngại ngồi một bên, bèn đi qua giúp đỡ.

Thật ra Quan Lan cũng chẳng giúp được gì cả. Chất lượng công việc anh làm khiến Trang Lân hết sức dằn đo, hầu hết những chỗ anh lau thì cậu đều phải lau lại.

Trang Lân: “Anh đi nghỉ đi, em làm xong ngay đây.”

Quan Lan: “Vậy sao được chứ, sao anh để làm làm một mình được.”

Trang Lân không nỡ từ chối tâm ý của anh, chỉ theo sau anh lặng lẽ làm lại.

Quan Lan: “Bồn nước đó anh vừa lau xong mà.”

Trang Lân: “Ồ, thế ạ?”

Cậu đứng dậy đi lau gạch sứ, chờ Quan Lan xoay người, lại lặng lẽ quay ra lau bồn nước.

Sau khi phát hiện, Quan Lan hiểu ra: “Ày, bệnh sạch sẽ.”

Trang Lân:...

Làm vệ sinh xong, hai người bắt đầu chuẩn bị trang phục cho lễ trao giải Kim Mạch hôm sau.

Quan Lan là khách quen của giải Kim Mạch, năm nào cũng đi, không nhận giải thì cũng trao giải, có năm vừa không nhận giải cũng chẳng trao giải, thì chính là thành viên của hội đồng giám khảo. Nhưng Trang Lân lại là lần đầu tiên, không khỏi thấy hơi căng thẳng.

Quan Lan: “Cứ thoải mái, đàn ông chỉ cần thân cao dáng chắc thì có mặc túi nilon cũng đẹp.”

Trang Lân: “Kiểu giặt tít lần này khác lắm. Rúng động! Ông xã của nhạc sĩ nổi tiếng giới âm nhạc Hoa ngữ lại mặc quần áo không đủ che thân!”

Quan Lan: “Còn nhiều lời nữa thì cho em trần truồng luôn đây.”

Trang Lân thay bộ lễ phục khác. Vóc người cậu là kiểu vai rộng lưng gầy, mông cao chân dài giống Tây phương, vừa mặc bộ lễ phục hoa lệ phẳng phiu lên người, nom đẹp ngỡ chàng hoàng tử mới bước khỏi cỗ xe ngựa nạm vàng xuống.

Quan Lan: “Ê em đợi chút, anh có cái nơ này, hợp hơn cái em đang đeo bây giờ, đợi đấy anh tìm cho.”

Món đồ như nơ, một năm cũng chẳng đeo được mấy lần, Quan Lan không nhớ rõ năm ngoái để ở đâu nữa, thế là lại lục tung lên.

Trang Lân: “Anh đừng lục tung như thế, lại bừa hết cả rồi... Ế, ngăn kéo đấy là tất, bên cạnh là quần lót, anh làm thế quần lót của chúng ta lẫn lộn hết cả, hôm nào ngủ dậy mặc nhầm lại khó chịu cả ngày...”

Quan Lan: “Khó chịu gì chứ? Chúng ta mặc cùng size mà!”

Trang Lân không chọc ngoáy vào chút tự ái kì cục này của anh: “Được rồi, cùng một size, vậy cũng không thể để tất với quần lót lẫn lộn nhau được! Anh lại không dọn, cuối cùng vẫn là em dọn hết...”

Quan Lan đóng ngăn kéo lại: “Vâng vâng, thưa quý ngài ưa sạch sẽ.”

Trang Lân không chịu được nữa.

Trang Lân: “Em không có ưa sạch sẽ, em chỉ là người bình thường thôi. Tại nếp sống của anh bê tha quá đấy.”

Quan Lan hiểu rõ những điều này chứ, nhưng suốt bấy lâu nay anh vẫn sống một mình, tất nhiên là tự mình sống sao cho thoải mái là được. Bây giờ nếp sống lâu năm của mình chợt bị người ta ngay mặt chỉ trích, không khỏi thẹn quá hoá giận.

Mấy câu này của Trang Lân cũng là kìm nén rất lâu rồi mới xả ra, vì thế không để ý thấy sắc mặt của Quan Lan.

Trang Lân: “Khoan nói chuyện khác, ít nhất thì rác trong bếp cũng phải vứt đi, hôm qua em nhìn đã thấy mốc meo hết cả, bắt đầu ô nhiễm rồi! Với cả, quần áo bẩn chất đống không sao, nhưng ít nhất cũng chất một chỗ thôi, đừng bạ đâu vứt đấy...”

Một người đàn ông, bạn có thể tổn hại trái tim anh ta, tổn hại quả thận của anh ta, nhưng không thể tổn hại mặt mũi anh ta được.

Mặt mũi của Quan Lan bị tổn hại, trong lòng trào dâng xấu hổ và giận dữ khó lòng định danh, cơ chế phòng vệ cứ tự động dựng lên ào ào, muốn phản kích lắm; nhưng trên phương diện thói quen vệ sinh, quả thật anh không tìm được đất phản kích. Giữa lửa điện mịt mù, chẳng biết tại sao lại tuôn ra một câu:

“Cơm em nấu, vốn dĩ anh không thích ăn.”

Quan Lan hoàn toàn không biết câu nói này từ thế giới song song nào xẹt qua đầu mình, lời vừa ra khỏi miệng anh đã muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Trang Lân lại càng hoàn toàn chưa chuẩn bị tinh thần, cậu ngẩng đầu, nhìn Quan Lan đầy kinh hãi.

Trông ánh mắt thất vọng và đau đớn vì gặp đả kích to lớn của cậu, chút ít xấu hổ trong lòng Quan Lan nhanh chóng tan biến, chỉ còn lại trái tim, bùng phỗi đau nhói. Mâu thuẫn này ập đến bất ngờ chẳng kịp đề phòng, anh không có bất kì kinh nghiệm và chuẩn bị nào để đối phó với tình huống này, sợ chẳng may lại phạm phải sai lầm lớn hơn nữa.

Quan Lan bước đến trước mặt Trang Lân, đặt tay lên vai cậu, ngẩng đầu định hôn cậu.

Trang Lân quay mặt sang hướng khác né tránh.

Cậu thay lễ phục ra, xoay người ra khỏi phòng, không nói gì hết.

Suốt đêm hôm ấy, cậu cũng chẳng nói câu nào.

Quan Lan cuống muốn chết đi luôn.

Anh biết chuyện này từ đầu đến cuối đều là trách nhiệm của mình, phải nên nhanh chóng xin lỗi nhận sai, nhưng cứ chần chừ chẳng dám lên tiếng, sợ kết quả sẽ hoàn toàn phản tác dụng.

Trần Cẩm cười nhạo anh: “Anh như thế này tôi quen quá rồi: Đắc ý vênh váo, được sủng mà kiêu, cuối cùng không gây không chết mà. Trước đây anh cứ suốt ngày mắng tôi gây sự, đúng là trời đất tuần hoàn, cảm thấy tuyệt quá.”

Quan Lan thở dài: “Vâng, mấy ngày nay tôi bị em ấy chiều hư rồi.”

Trần Cẩm: “Hai người các anh cũng kì cục quá. Bất kể là tuổi tác hay là tính cách, thì đáng lẽ phải là anh chiều cậu ấy mới đúng, không ngờ lại là ngược lại.”

Quan Lan: “Thì sao, lẽ nào tôi chỉ có thể chăm sóc người khác, không thể được người khác chăm sóc chắc?”

Trần Cẩm: “Xem ra anh độc thân ba mươi năm, là vì trong lòng có một cô công chúa.”

Quan Lan: “Cho anh thêm năm phút trêu chọc tôi, sau đấy anh có thể dạy tôi cách tốt nhất để nói xin lỗi được không?”

Trần Cẩm: “Sao anh lại nghĩ là tôi biết cách nói xin lỗi chứ? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ xin lỗi anh ấy hết.”

Quan Lan vô cùng kinh ngạc.

Anh cứ tưởng người hay gây sự như Trần Cẩm, loại chuyện giống như xin lỗi sẽ là cơm bữa trong cuộc đời y chứ.

Trần Cẩm: “Tôi không cần phải nói xin lỗi, chỉ cần mua một bộ nội y tình thú, thì chả có mâu thuẫn nào không giải quyết nổi.”

Quan Lan:...

Quan Lan nói một cách khó khăn: “Tuy hơi nhục, nhưng cũng không phải là tôi không làm được...”

Trần Cẩm: “Thế này là anh đến đường cùng thật rồi! Tỉnh lại mau! Cấu tạo não của nhà anh với nhà tôi không giống nhau đâu! Coi chừng hại thận đấy! Anh mà làm thế thật, thì như là muốn li dị rồi đó!”

Quan Lan ôm đầu: “Vậy tôi phải làm sao?”

Trần Cẩm: “Thấy con đau khổ vì tình như thế, ba có cảm giác tang thương khi gả con gái rồi đấy.”

Quan Lan: “Ồ, chuyện hai chúng ta chưa bao giờ ở bên nhau, chồng anh biết không?”

Trần Cẩm:...

Quan Lan: “Anh xem, bây giờ chúng ta gặp nhau hàng ngày, chồng anh sẽ nghĩ là anh gặp riêng người yêu cũ, anh là người không giữ chuẩn mực.”

Trần Cẩm:...

Quan Lan lo lắng vượt qua một buổi sáng. Sau khi anh và Trang Lân ở bên nhau, lịch sử cuộc gọi của hai người chưa bao giờ có khoảng trống lâu như thế.

Lo lắng đến tận lễ trao giải buổi tối, lo lắng đi qua thảm đỏ dưới ánh đèn sáng rực, đến khi người ta thông báo anh lên sân khấu nhận giải, thần trí đã vô cùng hoảng hốt.

Giải thưởng sáng tác của năm, Quan Lan, “Nhạc chương”.

Quan Lan cầm tượng vàng trong tay. Trên sân khấu ánh đèn loá mắt, dưới sân khấu cảnh tượng rực rỡ. Anh nhìn về phía Trang Lân, Trang Lân ngoảnh đầu không nhìn anh.

Trang Lân đeo chiếc nơ mà tối hôm qua Quan Lan tìm cho cậu.

Đẹp trai quá.

Trái tim Quan Lan dần dần bình tĩnh.

“Năm nào tôi cũng đến đây, chắc mọi người nhìn chán lắm rồi, nghe tôi nói nhiều cũng phiền. Thế nên cảm tưởng nhận giải lần này, tôi sẽ ”đánh nhanh thắng nhanh“, cũng để dành lại thời gian cho bạn bè phía sau.”

“Vô cùng vinh dự khi nhận được giải thưởng này. Cảm ơn sự ủng hộ và yêu mến của fan yêu nhạc cả nước, cảm ơn hội đồng giám khảo đã tin tưởng và đánh giá cao, cảm ơn team sản xuất tài giỏi nhất của tôi.”

“Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn quý ngài của tôi. Cảm ơn mọi người.”

Giọng anh nhẹ nhàng trôi chảy, vẻ mặt phóng khoáng tự nhiên, thế nên đến tận khi anh cúi người xuống sân khấu, mọi người vẫn chưa nhận thấy có chỗ nào sai sai.

Tối khi lễ trao giải tiếp tục diễn ra, bắt đầu công bố người nhận giải tiếp theo, trên mạng mới nổ tung.

“Câu cuối cùng của Quan Lan là cảm ơn ai, có phải tui nghe nhầm rồi không?”

“Rep lâu trên, ”Cảm ơn quý ngài của tôi“. Phát âm chuẩn xác, nhấn nhá rõ ràng, nếu không phải thì chúng ta đều nghe nhầm hết.”

“Moá ơi come out trong lễ trao giải phát sóng trực tiếp luôn, gan lắm, gan lắm!”

“Không được, tui vẫn không dám tin, quý ngài trong lời anh ý là thầy đúng chứ? Chắc chắn là thế rồi?”

“Lầu trên đừng lừa mình dối người nữa, ”quý ngài của tôi” trong tiếng Trung đến chín mươi phần trăm là có cùng một ý nghĩa, ý nghĩa này cũng không phải là “thầy giáo của tôi” đâu.”

“Mọi người không ai để ý đến chuyện quan trọng hay sao! Lẽ nào quan trọng không phải là, rốt cuộc quý ngài của anh ý là ai à!”

Sôi nổi trên mạng không hề liên quan đến Quan Lan. Lúc này đây khi buổi lễ kết thúc, anh đang trên đường về nhà với quý ngài của mình.

“Anh thấy em mua xương ống bò, định nấu canh à?”

“Cũng gần như thế, em về đun lẩu cay cho anh.”

“Không giận anh nữa à?”

“Hãy, tất nhiên em phải rộng lượng rồi, ai bảo em là quý ngài của người ta cơ chứ.”

Ngài Trang Lâm và ngài Quan Lan, dưới ánh trăng sáng cùng nhau về nhà.

– Hết chính văn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-ngai-dinh-kien>